

דוד שמעון

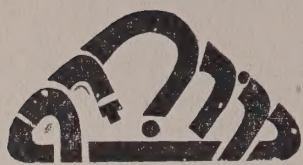
שירים

D05340267R

Duke University Libraries

475

מספרי "מורה"

דפוס קואופרטיבי, המועד הצעירי, תל-אביב.

דוד שמעונוביץ / כתבים

כרך שני

אידיילות

הוצאת "דביר", תל-אביב

תרפ"ח.

Copyright 1927 by the „Dvir“ Co. Ltd.
Tel-Aviv.

לזכר

יוסף חיים ברנר.

כרך שני

אידייליות

יְרֵדָנִית.

.I

עוד חלומי לא פג...
אני שנינו בצריף...
צפר שרה בלאט.
שרה הרחק: ציף-ציף.

גולל גליו בגיל
ירדן רענן ושב.
היא לוחשת בקיל:
—הנה הצתה עב!—

אני נושקה ושח:
—זה רק להט הדם!
עוד הלילה לא גו,
עוד הפקר לא קם...—

רוח קליל וצח
עובר, צוחק וגם;
ועים בתלי-הצריף:
כפפות תמרים, הדם...

היא לוחשת בקיל:
—הנה חורו שמי-על...—
אני נושקה ושח:
—זה רק נגה הטל!—

והרית יפדי,
 יזלו בשמים ומור
 ממקלעת הצריוף
 ומשערות השחור...
 הכל נעלם וגו...
 ירדן נסוג — והם...
 לא יצפצף הסים,
 לא ירשרש הדם...

II

ורמי אור בצחוק משובה
 פורצים, עולים בחרפים;
 על ערשנו — אבי־ירדן —
 הם משתערים ומפכים.
 על הכתלים — כפות תמרים —
 זר ארגמן עליו יוקר,
 מפניה עלי פני
 ננה חם חליפות רוקד...
 גלתה, נחשפה הסכה,
 סבת אהבה, סבת שלום;
 עצר אננים מרקיד לבי,
 אני קם ואומר: שלום!
 ותרועי: — מחבואנו
 עתה חשמו אור־ישחר!
 היא נושקת, היא שוחקת:
 — מהר נמצא מחבוא אחר... —

אֶשְׁחַק גַּם אֲנִי, אֶךְ לִבִּי
כִּי מִשְׁפָּעַת אוֹן מִתְפָּרֵץ...
אֲנִי אוֹמֵר: — סוֹסֵי צֹהֵל,
אֲמוּשׁ וְאִנְמָא אֶרֶץ! —

הִיא שׁוֹחֶקֶת: — סוֹסֶף יֵשֵׁן,
יֵשֵׁן עוֹד מְעַט לִמְעָנִי...
זָכַר: בְּגִלְלָהּ הֵן גִּטְשָׁתִי
אֶהֱלֵ אִמִּי, פָּרְחִי גָנִי. —

— טוֹב! — תִּשׁוּבָתִי — וְאוֹנִי?
הֲלֹא תֵרְאֵי מִהֲיִתְגוֹצֵץ!
אִם לֹא אֵצֵא לְצוּר צִיר,
הֵן לִבִּי כִּי יִתְפּוֹצֵץ... —

הִיא לוֹעָגַת: — וְאוֹנָה?
פִּי־סִיחִי מִהֲמַחְלָרוֹת!
עַד הָעָרֵב אֶמְרָטְנוּ
עַד לוֹ יִהְיֶה נִנְה פִלְדוֹת! —

אֶחָשֵׁב, אֹמֵר: אֲנִי חוֹלָה!
יַעֲצוּנִי רוֹפְאֵי קֶרֶת:
לֵךְ וּרְחֵץ בְּגִלֵּי יִרְדֵּן,
צֵא וּטְבֵל בְּיַם־בִּנְיָרֶת! —

— הֵן הֵימָּה לֹא יִסּוּג אֶחָזֵר,
גַּם תִּירְדֵּן הֵן לֹא יָגוּס... —
פָּכָה תַעֲן מְדִי גִשְׁקָה,
גַּם אֲנִי לִנְשָׁק אָנוּס.

וכָּשַׁל אֶמְרָתָה תוֹל:

— טִירְתָּנוּ מִהֲנֶהֱדָרְתָּ!

קוֹרוֹתֵינוּ עֵץ וּפְרָחִים,

דְּשָׁא' יִרְדֵּן וּבְנָרְתָּ...

אֶת סַפְנוֹ שׁוֹמְרִים עֲלֵלִים,

מִלְאָכֵינוּ קוֹים וְנִים,

וְעֶרְשֵׁנוּ אֲבִי נַחַל

מִהֲרַעֲנָנִים, וְרַקְרָקִים!... —

אֲנִי נִכְנַע, אֲנִי מוֹדָה:

— נִצַּחְתָּנִי כָּלִיל, כָּלִיל.

בְּנוֹת יְהוּדָה מְלֻמָּדוֹת,

אֶךְ חֲכָמוֹת בְּנוֹת הַגָּלִיל!

אֲמַנְסָם כָּבֵר הַבֶּקֶר גְּדוֹל,

חֵי לְטֶרֶפוֹ, אִישׁ לְפַעֲלוֹ!

אֶךְ אִם רַעֲיִת חֵן בְּאֶהֱל —

אֵיכָה יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אֶהְלוֹ?

וְהִירְדֵּן גּוֹלָל עָלָיו

רֵנָה גָּלְיוֹ לַבְּנָרְתָּ,

וּמִקְהֶלֶת רַמְשֵׁי שָׂדֵי

בְּעֶשְׂבִּים מְנַסְרָתָּ.

פָּצְחוּ רֵנָה וּמִירֵי-יִרְדֵּן,

וּמִירֵי יוֹרְעָאֵל וְתַבּוֹר,

וּמֵרֶת חַיִּים וְעִבּוֹדָה

עַל הָאָרֶץ עֲבָרָה עֲבוֹר.

אֶךְ אֲנִי מְרִיחָה שְׂכֹר,

רֵיחַ שְׁעָרָה, רֵיחַ שְׂדֵה;

אֲנִי שְׂכֹר, אֲנִי צָמָא,

אֲנִי יוֹנֵק אֶת לְשֹׁדָה...

מִה־לִּי עֵתָה בָּרֵק נִצְחָנוֹת?

מִה־לִּי עֵתָה גֵּיל פְּעָלִים?

חֲפִתָנוּ — פֶּרֶחַי יִרְדֵּן

וּבִפְרָחִים אֲנִי טָלִים...

תֹּאנֵר לָהּ נִמְלָה לַחֲמָה

וְלִטְרָף יָתוֹר שָׁחַל...

קוֹרוֹתֵינוּ — פִּשּׁוֹת תְּמָרִים

וְעֶרְשָׁנוּ — אֲבִי נָחַל...

III

בַּצִּהָרִים בָּעֵרָה מְדוּרָה קִטְנָה,

תִּמְרֵי עֵשֶׂן קָל לִפְנֵי סִבְתִּי.

חֲזָקוֹ עָלַי דְּבָרֵי בֵּת הַגָּלִיל,

שׁוֹרְתָהּ וְגַם יִכְלָה לִי יוֹגְתִּי...

בָּכָה אָמְרָה לִי: אִם תִּסַּע יוֹמָם

וְאֶכְלֶךָ שָׂרֵב,

נִחְרָכוּ כָּל דָּשָׂא וְכָל פֶּרֶחַ,

וְכָל מַעֲוֵן חָרֵב.

וּבִבְקָעָה תוֹעָה צְבוּעַ רָעֵב,

פֶּגֶשׁ — וְלֹא חֶמֶל...

וְאֲנִי שְׁמַעְתִּי בְּכִי... מַעֲשָׂה

בְּבֹן־קָדָר וּבְנֶמֶל...

ובְּהָרִים ? אוֹיֶה וְאַבּוֹי לִי...

אֶחָתָנִי שְׂמָה !

נוֹמְלִים שָׁם הַפְּלָעִים גּוֹשִׁים, גּוֹשִׁים,

נִבְקָעוּ מִלֶּחֶט חֲמָה...

וּבְצִפּוֹן נוֹשְׁבָה רוּחַ צְפוֹנִית,

וּבְדָרוֹם רוּחַ דְּרוֹמִית...

שְׁתִּיחֵן נוֹשָׂאוֹת אִישׁ וְנוֹשָׂאוֹת נְפָרִית,

אִישׁ וְנְפָרִית סְדוֹמִית...

וּבְנִים וְקָדָם לְחֶם-שֹׁבָטִים

וְכָל אֶסּוֹן שְׂמָה צִפּוֹן !

מַעֲשֶׂה בְּבֶן-יִסָּה שֶׁל בֶּת-דָּוִד...

בְּנִים דְּבָרֵי וּבֵל תִּפּוֹן !...

וְהִיא מִהֲרָה וְקִיָּמָה אֶת דְּבָרֶיהָ

בְּהֶמּוֹן נְשִׁיקוֹת צוּרְבוֹת.

וְאוֹכְחָה, כִּי סִפְנוֹת גְּדוֹלוֹת

לִי בְּאַמַּת אוֹרְבוֹת...

...קֵל וְחוֹנֵק תִּמְרַעֵן חוֹר,

זִמְזוּמֵי בִלְחָב הַבְּרָקִנִים,

נִעֲנָעוּ הַלְטָאוֹת בְּתַמְהוֹן

וְנִבּוֹתֵיהֶן הַמְּגֻנִים.

אֶף לְאוֹתָן גּוֹבְרָה עַל תַּמְהוֹן

וּמִשְׁתַּקְעוֹת הֵן בְּתַנּוּמָה.

שֶׁרִץ יֶשֶׁן נוֹפֵל מִנִּי עֵנָף

וְלֹא יָקוּם תְּקוּמָה.

כָּל הָאָרֶץ עִיפָה מִנִּי שָׁמַשׁ.

הַעֲמָקִים וְהַגְּבוּעוֹת;

בֶּן הַיַּרְדֵּן דֹּכָב מִתּוֹךְ שָׁנָה

מַעֲשִׂיּוֹתָיו הַמְּסֻלָּאוֹת.

אֵךְ הַמַּעֲשִׂיּוֹת הַקְּדוּמוֹת, הַמְּסֻלָּאוֹת

עוֹד מַעֲמִיקוֹת דְּמַמַּת הַלְהָבָה;

נִרְדְּמוּ הַשּׁוֹמְעִים – סוּף וְאַגְמוֹן –

תּוֹךְ בְּרִי סְפּוּרוֹ שֶׁל הַסֶּבֶא.

רֹאשׁם נָטוּי, שָׁחִים הֵם לַיַּרְדֵּן,

סְבוּר הוּא הַזָּקֵן: כָּלֵם שְׁמִיעָה.

אֵךְ יִשְׁנִים הֵם, הַנִּכְרִים הַעֲצִלִים,

וְאַנְכִי עַד־רֹאשִׁיהֶם.

כִּי עַל שׁוֹפַת הַיַּרְדֵּן אָנִי עוֹמֵד.

פּוֹרֵשׁ עַל פָּנַי מִיָּמִיו אֶת מַכְמֶרְתִּי.

הָיָה דְּבַר הַגְּלִילִית: הִבָּא דָּגִים!

וְאַנִּי מֵחֵם נִכְמֶרְתִּי.

צָנְפָה לִי לְרֹאשִׁי אֶת מַטְפַּחְתָּהּ,

צִוְחָה לִי: .הִזְהָר מֵעַקְרָבִים!

בָּרַר בֶּן דָּגִים גְּדוֹלִים, זֶרֶק הַקַּמְנִים,

יֵשׁ בַּיַּרְדֵּן דָּגִים רַבִּים...

אֶפְרַשׁ וְגַם אֶמְשֶׁה הַמַּכְמֶרֶת,

וְיִקְרְפוּ יִנְתָּזוּ, רִסְסֵי סְפִיר...

מִקֶּסֶם־שׂוּא! אֵין סֶמֶן וְאֵין זֶכֶר

לְקִשְׁקֶשֶׁת וּלְסִנְפִיר...

והעשן חרש לו מתמר,
והמים רותחים בקלחת,
והקטנה צוחקה: שלומיאל!
אין אף דגה אחת!

לא אליכם מכאוב כמכאובי!
זה פשעה תמימה אני עומד!
ובליל הטופה היתה שגתי,
ולנמנם אני חומד...

...ומנגדי על החוף השני
עומדה לה אילה; בנבהלות
סוקרות בי עיניה גדולות-תמימות,
שחורות הן ורטבות-מטללות.

רנע תביט, רנע תנתן, תרה
בנחיריה דקים ונסערים,
תנמא מן הירדן בצמאון,
שנית בתרדה ראשה תרים;

תפוג אל הסוף ותשוב שנית,
עומדה ומתחננה ברממה:
— אל לי תרע, אם אני לילדים...
לשוני נשתה בצמא... —

— שתי, שתי לה, סערה-עניה,
אחר שכבי להנפש...

כל בלי-יני רק למראית-עין,
לא רצחתי ולא ארצה נפש...

לא הרעותי גם לקטן־הדגים.
גִּזְלֵי וְרָצֵחַ אֵין עִמָּדִי...
עֲדִים הֵם הִירְדֵן וְאַפִּיקוֹ,
עֲדָה הַמְּכַמֶּרֶת שְׂפִידִי...

רִיקָה הַמְּכַמֶּרֶת, רִיקָה, רִיקָה...
וְהַמִּים רוֹתְחִים בְּקִלְחָתָהּ,
וּמִטְפַּחְתִּי נַעֲשִׂית פֶּלֶג וְעָה,
רֹאשִׁי לֹהֵט תַּחַת הַמִּטְפַּחָה.

וּבִרְכָבוֹת צְנוּרוֹת שׁוֹטְפָה
אֵשׁ לִבָּנָה וּמִבְרִיקָה;
אֵין זֹאת: הַמִּמְנָה עַל הַחֲמָה
הַפִּיל אוֹתָהּ מִנִּרְתִּיקָה.

הָאֵילָה שִׁבְרָה אֶת צִמְאוֹנָהּ
וַתַּעֲלֶם בֵּין הַקָּנִים,
גַּם הַנְּחָשִׁים נִחְבְּאוּ מִשָּׂרֵב
תַּחַת פְּלִישׁוֹת הָאֲבָנִים...

דָּמָמָה וַתִּרְדָּמָה וַעֲזוּבָה...
נוֹצָצָה מְאֻלִּפוֹת הַמְּכַמֶּרֶת,
רוֹחַשָׁה בַּחוּל עֶדֶת גְּמָלִים,
דּוֹאָה וּמִהֲבִהָה צִפְרָתָה.

נִשְׂרָפוּ, אֶל עַל הַתְּנַדְפוּ שְׂחָקִים,
שְׂפוּדִי לֵהֵב נוֹפְלִים דָּם מִעֲמָקָם
וְהַמְדוּרָה כָּבְתָה, לֹא תוֹמָזָם,
וְהַמִּים נִרְדְּמוּ בְּקִמְקָם...

אָסב עיני; אַלי! גַּם יִלְדָּתִי
 נִלְכְּדָה בַּשָּׁנָה הַעֲמֻקָּה.
 חָרַשׁ אָנִי נוֹטְלָה עַל זְרוּעוֹתַי.
 חָרַשׁ אָנִי נוֹשָׂאָה אֶל הַסֶּפֶד.
 דָּמִי נָצַל. בְּזוֹיֹת נָמָה צִפְרִי.
 יֶשֶׁן זָכּוּב עַל פְּנֵי הָאִמּוּרָה.
 אֲנִישׁת דְּבוּרָה בָּאָה מִן הַפְּרָחִים.
 כֹּה מִתְקָה וְלֹא־בְרוּרָה...

IV

הוּא יוֹשֵׁבָה בְּפֶתַח הָאֵהָל
 מְנַהֶזֶת הַשְּׂקִיעָה קוֹרְנֶת.
 מִמְרָטָה קְנֵה־רוּבִי הַמְּחַלֵּד
 וְנוֹנָה בְּלֹאט מִתְרוֹנְנֶת:
 הוּא נָצַר מִשְׁרָשׁ מַלְכִּים.
 אֵךְ הִיתָה אֶרְצוֹ לֹד־...
 מִה־יְתוֹר מִבְּטוֹ הֶרְחֹק?
 וַיִּצְחֹקוּ מִה־יִּרְמוֹ הָקָר?
 חֲרָבָה אֶרְצוֹ וְנִשְׁמָה.
 אֵךְ שְׁמִשָּׁה הַקּוֹדֶחַה עוֹד יֵשׁ;
 עֲצוּבָה בַּת־צִחֹקוֹ וְקָרָה.
 אֵךְ לֹהֵט עוֹד דָּמוֹ כְּאֵשׁ...
 נִשְׁמָה אֶרְצוֹ וְאֵלְמָה.
 אֵךְ סְבִיבָה עוֹד יְהוּם הָיִם...
 מִה־תִּשְׁאֹף שׁוֹשְׁנָה עֲנָה
 לַפּוֹכֵב הַלֹּהֵט, הָרֶם?

הפכפך הפוכב הלוהט;

יתלקח – וחלף לעד!

אן תפנה הילדה הרפה?

אן תפנה, אן חלף לבד?

בתכליל רף עדה החרמון הרחוק

עמרתו הצחורה הקרה.

הילדה מביטה למרחק,

ממרטה קנהרובי ושרה:

מהנונה, מהרף הוא עם ערב,

עת לוחטים ירפתירים!

אם לא בית-מקדשו הנשרף

שם יחו בין נהרות-דם?

אם לא שיר לוויי הוא יאזין,

עת ירדן תכלילי יפף?

איך תשטה ממנו הילדה

אם ככה הוא עצוב ורף?

עם לילה מהעצוב וזר הוא!

בהרים אז יטום פתח...

את פוכבי הלילה הקרים

הוא שואל, הוא דורש לקין...

אך תנים, רק תנים יבכיו

וואלם הישחק הקר...

איך תשטה ממנו הילדה,

אם ככה הוא סלאי וזר?..."

נִדְמָה. לָאָרֶץ אֶת רֹאשָׁהּ הוֹרִידָה.

חֲרָשׁ כְּתִפֶּיהָ רָעָדוּ.

בְּאֶדָם מִפְרֹס וְעֵצוֹב

חֹלּוֹת הִרְדֵּן יָקְרוּ.

חֲלִיל הַרְיעַ, שָׂרְקוּ עֲדָרִים,

עֲנִי וְהֵב הַתֹּאבָבוּ.

בְּקֻצֹּתֶיהָ הַפּוֹרוֹת

קוֹים אֲחֵרוֹנִים הַסֹּתְבָבוּ.

דְּהָרוֹת סוֹסִי... חֲרָשׁ בְּכַתָּה:

— מָתִי תִשׁוּבָה? תִּשׁוּבָה? —

תִּקְנֶה וְתוֹנֶה הַבְּרִיקוּ

בְּעֵין הַשְּׁחוּרָה, הָרְטוּבָה...

.v

— לְמוֹעֵד הָאֲבִיב, כִּי סִלְגִּים יִנְכּוּ

אֶת אֶרֶץ הִרְדֵּן הַנִּשְׁמָה,

אִזְּ אֲשׁוּב אֵלֶיךָ, הוֹכֵה,

אִזְּ אֲשׁוּב אֵלֶיךָ, הַתְּמָה!

כִּי יִגֵּץ הַשֶּׁקֶד, כִּי יִפְרַח הַשּׁוֹשֵׁן

בֵּין סִלְעֵי נְדוּדֵי הַנוֹגִים,

אִזְּ אָבִיא לָךְ יְשׁוּת, יוֹנֵת,

אֶת פְּרָחֵי אֶהְבְּתִי עֲנִיָּים...

בְּלִילָה, כִּי יֵרֶן הַסַּעַר אֲבִיבִי,

כִּי יִשְׁאֹג בֵּין הַרְרֵי־בָתָר

וְאֶת תְּהוֹי אֵימִים, תִּלְהַטִּי —

אֶעִירָה אֶת קִנְךָ בְּנִשּׁוֹר.

כְּנִשְׁרֵי אֶצְרִית מְלֵחַט גְּעֻנָּעִי,

צֶרֶחַ וְנַחֵם וְנִנֵּן,

וְנִשְׁאֲתִיךְ עַל אֲבֵרוֹת־נְעוּרֵי

אֵל קִנֵּי בְּהָרֵי הַלְבָּנוֹן.

מִה־יְדֵמָה לְקִנֵּי בְּחֻנֵּי הַסֶּלַע?

מִלְמַעְלָה: שְׁפָרִירֵי הָעֵבִים —

מִרִיעוֹת עֲנָנִים לָךְ אִמָּה אִפְרָיִם

וְאֶקְלַע לָךְ זֶר מְפֹכְכִים.

מִתַּחַת: הַיָּם, יָם הַגְּדוֹל, יִסְאֲרִצִּי —

בְּסוּפָה הוּא גַּא וּבִתְנוּמָה —

מִתְכַּלֵּת מִשְׁבָּרָיו לָךְ אֶרֶם סוֹת כְּלוּלוֹת,

מִקְצָפָם הַצָּחוֹר — הִינוּמָא!

וְהָיָה לֵיל אֲבִיבִי, לֵיל קְדוּמִים וְנְעוּרִים.

כִּי תָם גְּבוּל בֵּין קְרוֹב וְרָחוֹק —

אֲצוּהָ לָךְ חֶסֶד אֶהְבֵּתִי,

אֵת חַג כְּלוּלוֹתֵינוּ אִזּוּ נִחַג!

מִצְעִיפָם הַכָּחַל יִנְעֲרוּ שְׁחָקִים

עַל צוּקִים וְנַחְלִים וּרְכָסִים

מִתְנַת לְלֵיל שְׁמֻחָתֵנוּ:

פּוֹכְכִים עֲלֵינוּם וְשִׁשִּׁים...

הַיָּם יִרְנִין נֶאֱדָר אֵת בְּרַבַּת תְּהוֹמוֹתָיו.

אֵת בְּרַבַּת הַתְּנוּבָה הַקְדוּשָׁה.

וְלֹאֲמָה תִּבְלֵי שִׁיר נִצָּחָה,

אֵת שִׁירַת אַחֲרִיתָהּ וְרֹאשָׁהּ...

אֲדוֹם קְדֻמוֹנִים יִסִּיצוּ אֶת בְּשָׂמָם
וַיִּצְקוּ בְּרַעְדָּה לְחָשִׁים.
כִּי יִשָּׂא עַל הָר מִכְרָתָם
עַיֵן חַיִּים צְעִירִים, חֲדָשִׁים.

וּרְטָבִים וַיִּזְקְרִים בֵּין יָם וְשָׂמִים
בְּחֻשְׁבַּת הַלֵּילָה נִשְׁבָּעָה
אֶת שְׁבוּעַת הָאֱמוּנָה לַחַיִּים,
אֶת שְׁבוּעַת הָרָז הַנִּשְׁגָּבָה.

מִסְכִּיב יִרְצֶדוּ, יִרְנֹו לְשִׁמְנֵי
מַעֲנִיִּים אֲבִיבִים מִכְרִיקִים,
יִצְדוּ אֶת מִתְנַת הַשְּׁחָקִים,
יִנְפָצוּם לְרִכְבּוֹת זָקִים.

בְּתַלְתְּלֵי כֶסֶם הַזָּקִים יִשְׁזוּ,
בְּקִנְיָנוֹת־הַכֶּסֶף הַהוֹמוֹת;
מִרְכָּסִים לְרִכָּסִים יִשְׁחָקוּ
וּקְרָאוּ מִתְהוֹמוֹת לַתְּהוֹמוֹת.

יִשְׁתְּזוּ, יִתְפְּזוּ, יִזְרְחוּ, יִרְעֻכוּ,
יִפְכוּ, יַעֲפִילוּ, יַמְעֲדוּ,
כְּכִנּוֹר יִהְיוּ, כְּחַפְּסִים יִשְׁקוּ,
כְּנִבָּל יִשְׁתַּפְּכוּ, יִרְעֲדוּ...

אֲךָ יַחֲרִישׁ קוֹל־שִׁירִי, שִׁיר־דָּמִי, דָּם־אֲבִי
אֶת הַמְנוֹן הַפְּלִגִּים הַשְּׂגִיָּא,
וְלֵילָה וּלְבָנוֹן וַיִּם וְשָׂמִים
יִשְׁתָּאוּ לְחֶנֶךְ — לְחַגִּי...

חֲרַעֲבִי.

בִּיעֹר בַּחֲדָרָה.

גִּלְשׁוֹ עֲגוּלִים שֶׁל זָהָב מִבְּעַד לַעֲנָמִים וּסְבָכִים
וּרְצָדוֹ עַל עֲשׂוֹבֵי הַקֶּרְקַע; הִצִּיתוּ כִּנָּף צֶפֶר נֶעְלָמָה
וְנִתְקְלוּ דָם בַּקֶּרְדָּמוֹת, נִעוּצִים בְּסִדְנֵי אֵילָנוֹת,
וּתְבָרַק וּתַעֲמֵק הָעֵשֶׂת. אִזּוּ יֵשׁ אֲשֶׁר תָּבוֹא הָרוּחַ
מֵעֵבֶר הַיָּם, יָם הַגָּזֹל, חֲדָשׁוֹת וּנְצוּרוֹת תִּגְלֶה,
וְנִבְהִלּוּ קִרְנֵי הַפֶּתַח, יִפְנְסוּ בְּסִדְקִים וּבִקְעִים
וְעַמֵּם הַמִּשׁוֹר הַמִּמְרָט, לְרִנְלֵי רַב פִּינָחָם שְׁמוּחַ,
וְעֵלִים יִשְׁקוּ, יִהְיֶימוּ. וְרוּחוֹת חֲרִיפִים, מִשְׁבְּרִים
מִרְחָבֵי פְרָדִסִּים רְחוֹקִים עַל כִּנְפֵי הָרוּחַ יִגְדְּפוּ
וְיַחֲזִירוּ נִפְתָּלִי יִתְרַחֲבוּ וְנָשֵׂם וְשִׂאף וְנִאֲנָח:
מִי עָתָה בְּפִרְדֶּם יִתְנַנְּיוּ! בְּתַרְסֵר תַּפְּוּחִים אֲדִירִים
הִיִּיתִי מִשְׁבֵּר צִמְאוֹנִי וּמִי לִי אִזּוּ יִדְמָה וַיִּשְׁוּהָ...
אִזּוּ יִשְׁחַק רַב פִּינָחָם וּמָחָה הַזֹּעָה מִמַּעַחַז גְּבוּהָ
וְסָבַל אֶת פֶּתוֹ בְּחֶלֶב וְלַעֵם לֹאט קִמְעָא, קִמְעָא,
וּפִתְאוּם וּפִתַח וְאָמַר: נִפְתָּלִי, אֵל תַּחֲטֵא בְּלִשׁוֹנְךָ.
רָאָה: כִּמָּה וְכִמָּה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת עָלֵינוּ לְבוֹרָא וּתְבָרָךְ!
אֵלּוֹ נָתַן לָנוּ עֲבוּדָה בְּשִׁדָּה וְלֹא בִיעֵר מִצַּל — דִּינּוּ;
אֵלּוֹ נָתַן לָנוּ עֲבוּדָה בִּיעֵר וְלֹא הִשִּׁיב רוּחַ — דִּינּוּ;
עֲכָשׁוּ פִשְׁעֵי חֲדָרָה שֶׁת לָנוּ צִלּוֹ הָעֶרֶב
וְרוּחַ קָרִירָה נוֹשֶׁבֶת — עַל אַחַת כִּמָּה וְכִמָּה
עָלֵינוּ לְהוֹדוֹת וּלְבָרֵךְ... וְאֵילָם לֹא גָמַר רַב פִּינָחָם,
כִּי נִכְנָם נִפְתָּלִי לְדַבְּרוֹ, וְהוּא הוּא הַלֵּךְ בְּחִבּוּרָה.

ופרועה בלוריתו השחורה, ועינו הטובה שזחקה.
 וכתפיו רחבות ובזזחות... ואלה הם דברי נפתלי:
 אלו גם אני חוננו בצלוחיות חלב — דינו,
 ורמז בזה לרב פינחס, ואלו רק מים פאן היו —
 דינו, דינו, רב פינחס! עכשו שאין לנו חלב
 ומים גם מים, הוי, אינם, על אחת כמה וכמה
 שראוי הגוי רבי בריל ללקות ארבעים ואחת!
 זה כמעט שעה שהלך להביא המים המקוים
 ונעלם גם הוא, גם חמורו, הנאהבים והנעימים גם יחד!
 ושחקה כל החבורה שישבה מסבה במעגל
 ואכלה פת שחרית: מי זיתים, ירקים כבושים בצירם,
 ומי ביצה שלוקה וגבינה, ומי עגבניה במלח,
 ושחק עמם רב פינחס וקנו שזרקה בו שיבה
 נפור ברות והכסף ועינו הבריקו בחדרה...
 וזה דבר הצחוק, כי ידוע, שברלה אהב חמורו
 ושמרו פשמוד בבת עינו וסרח ויגע בשבילו
 כמה יגיעות וסרחות, וכבר זה לא פעם ושמים
 היה לשחוק לחבורה בגלל זו אהבתו מפלאה,
 ואולם הדוני פאן נרתע מנדות הדון עלה לארץ,
 והסן העלם וגרהב ונמנה לפנים בלוחמים
 והפץ להביא הנאלה לעם הקוזקים המשעבר,
 ונהפך לבבו לפתאום ועלה לארץ העברים;
 ואולם עוד היה בלבבו התאוה לנאומים ודרשות,
 ושש בהריחו דסקוסיות פסוס בהריחו מלחמה
 וקנא לבריל ואמר: שם ברלה גוי וחמורו
 אל תשא, נפתלי, לשוא, כי על בן מבינתך הוא נעלה:
 זו אהבה — הרי היא ארשת אלמת, עמקה וקדושה

לשפעת געגועים עצומים, שחנקו זה תקופות ויובלים,
 געגועים געלמים ועזים לשבע, ממנו רחקנו...
 ולברלה צנום וחור יש לבב, בו תלהט אש גדולה,
 אש אהבה כבירה ליצירה, לפלאי התבל מסביב,
 ותעבר האהבה את לבו פעבר מי נחלים באביב,
 ותער על כל שמסביב וגם על המזרים פמוך...
 כה נאם הדוני ברנש ושמע נפתלי חרפתו
 כמקבל את ענישו באהבה והרפין את ראשו פענוה
 ופתח ויש לו, לדוני: אשריך וטוב לך, חבר,
 כי באת עד נבכי הנפש ותפרד כל רז ליסודותיו,
 ואמנם חי בפשע, דוני, כי ראוי והגון הנך
 התחתן עם אותו מיחס, המורו של ברלה גוצא,
 ונכון אני לשרתך ואהיה לך גם לשושבין...
 וכל החבורה פאחד נשאה את קולה ותשחק,
 וצפור געלסה הצריחה ותרום למעלה, למעלה,
 ויפלו עגולי הוזהב מפער לעפאים וסבכים,
 ודממה ביער... רק חרש מעבר לבצה הרחוקה
 תנשא מנגינה עצובה: ביער בערב תלינו...
 רק שלש המלים הללו מעבר לבצה תבאנה
 וזו כל הנגינה, זו כללה, ונשנתה מאה פעמים,
 ואולם כל פעם פאב חדש ותקוה חדשה במלים,
 פה קדרות גדודים אבלים ודמדום תחלת מפרפר...
 ויורד רב פינהם את ראשו ופניו התבנסו ויאזן,
 וקשוב נפתלי רב קשוב.. זה שורר בפצה, בן ארצי...
 וכל החבורה נשתתקה: פה פלאי האיש וכה מוזר...
 עם שחר, עם שחר הוא יקום ושם אל הבצה את פניו,
 שם ינות המות הצהב... עם שחר, עם שחר הוא יקום

וְנָטַע בַּבַּצָּה אֵילָנוֹת לְהוֹרִישׁ מִמֶּנָּה הַמּוֹת
וּלְתַתָּה מוֹרְשָׁה לְחַיִּים.. הִתְנַעְרוּ הַחוֹטְבִים מֵאֲרִיזָה
קָמוּ וְתַפְּשׂוּ כָּלִי וַיָּנָס׃ קִרְדָּמִים, חֲבָלִים וּמַגְרֹזֹת,
וּמֵלֶא הֵיעַר רִנָּה, רִנָּת עֹז וְעִבּוּדָה;
כְּפִיסִים הִלְבִּינוּ בְּאֹוִיר, הִבְרִיקוּ בְּעֶשְׂתֶּם גְּרוֹזִים
וְתִרְקוּ מִשׁוֹרִים בְּחִדּוֹת, וְהִנֵּה קוֹל שְׁעֵטָה וְנִעִירָה׃
בְּרָלָה בָּא בְּדִלּוּגִים וּלְפָנָיו חֲמוּרוֹ מִדָּדָה
וּפַח הַמֵּים מְקַשְׁקֵשׁ...

ב.

הִתְרוֹמְמוּ מֵעֵלָה הַשְּׁחָקִים, וּבְרָלָה שָׁכַב וַיִּשְׁחָק.
לֹא נִדְמָה, כִּי הָלְכוּ הַשְּׁחָקִים הָלֶךְ וְרוּם וְהִעֲלֹת,
הָלֶךְ וְכַחַל וְעֵדֶן, עַד כִּי עוֹד רָגַע וְנִגְרָאָה
הַשְּׁפָרִיר הָעֲלִיּוֹן, הַנִּשְׁאָא מִבַּעַד לְקִרְעֵי חֶפֶת הָעֵלִים...
זֶה יָמִים אֲתֵדִים הוּא חוֹלָה וְעוֹסֵק בְּמִלְאכּוֹת חֲקִלּוֹת,
הֵינּוּ׃ הוֹבֵלֹת הַמֵּים וּבִשְׁוֹל הַדִּיקָא בְּעָרֵב
בְּשִׁבִּיל הַחִבּוּרָה הִרְעִבָה... וְאוֹלָם כָּעַת הֵנּוּ חֲפָשִׁי
וְשׁוֹכֵב לֹא סָרְקֶדֶן לְעֵנְגוֹ בְּצֵל אֶקְלֶפְטוֹסִים עָבִים
וְנִזְכָּר, הֵן טִיל בִּשְׁבֹּת לְזִכְרוֹן־יַעֲקֹב, הַקְּרוֹבָה.
כָּבֵר בָּרְכוּ רֹאשׁ חֲדָשׁ הָאֵבִיב, כָּבֵר נִשְׁמָעוּ פְּעָמֵי הַפֶּסַח
וְשִׁמְשׁ מִבֶּקֶר לֹחֶטֶת וְעֵרְרֵי הַמְּרִיאִים בַּבַּצָּה
הַתְּחִילוּ מוֹצִיאִים כָּבֵר חֲכּוּפּוֹת רֵב גּוֹפֶם מִתַּחַת לַמֵּים
וּמִנְעֵנְעִים רְאשֵׁיהֶם הַכְּבֵדִים וּמְרִיחִים בְּאֹוִיר הַמְּזֻקֵּק;
בִּיתֵר עֹז מִתְמָרִים הָאֲדִים מֵאֲנָמִי הַקֶּטֶב מִסְבִּיב
וְהַסְכוּ כַּחֲלָחִלִים עֲרַפְלִים הָעוֹטְפִים אֶת הַרְרֵי שׁוּמְרוֹן;
כָּבֵר הָלֶךְ וְטַפָּח תִּלְכָּנָה הַנְּעֹרֹת בְּרַחוּבוֹת שָׁל זִכְרוֹן,
בְּצִמּוֹת פְּלִגְיוֹת קוֹדְחוֹת, וְרִשְׁפִים תְּרַבְּנָה עֵינִים.

והלצות הבד מעשה חורי פי שבע לבנות ושקופות...
כבר נתן האביב אותותיו; גם פרחי המזרים הצעירים
הדורכים בערב לאטם לימין היפהפיות השופות
יש ישנחו פתאום לתמם את תורות החנוכה הקשות
וחלמו עם בנות לונתם על טיול לערבות וריחו...
על רכסי בתי שלמה פתלתלים כבר צערו שריקות עדרים
ושניות הרועים מספרים, כי נגלתה דבה ביהרם
התועה מנבעה לגבעה ובוכה ושוחקה אימות...
כבר נתן האביב אותותיו, ואולם לא הרבו עוד מים
בערצי הנחלים ובקעות, וזרמים עוד פלג גיאיות
בתרועה צוהלת, שואגת... וברלה זוכר ושוחק;
הוא צועד למול הרי שומרון, ומוציא העצב את לבו
על גורל עם קרוב ואמלל, גם לחו וכהה אור חיו,
ופתאום הפלג לפניו, ומרוץ לפלג עקלקל,
בין פסים הוא לופת ארחותיו ושש לקראת צורי מכשולים,
וקצף קוצותיו זה, צעיר, וכלו רננה אביבית...
וישל חיש קל את נעליו ויעבר הפלג ברנל,
וידבק בבשרו קר גליו ומעבר המיתו את נפשו,
ושכח עם קרוב ואמלל, ועדנה ללבבו היתה;
הוא עובר הירדן בגלגל... ונעזר באן ברלה פתאום,
כי גער חמורו בשאגה חזקה וצורמה אונים
תוף כרי לעיסת עשבים ושניו עוד דא לדא נוקשות...
כבר עמדה החמה באמצע שמים רחוקים ותכלים,
ועשן דק, כחל, מתמר מננות של בתים לא-נראים.
חבויים בצללי אילנות, התרומם בקו ישר למעלה
ורפרף ממעל ליער והמוג חיש קל והעלים,
כמו יתרידנו קול קרדם, כי ופה הך, הך על הסדנים

והריקת המשור הממרט... אז יביט נפתלי מתנענע
לעבר העשן הננוז: ניח לרנע הקרדס
ופנה לדוני המנסר: מה דעתך אתה, הדוני,
מה צפון בכפלי זה עשן ומה הוא מנפא לערב?
המרק ענבניות ובשר אז אילי רק קציצות של ירק,
אז אילי, אז אילי, מי ירע, בלבוסים הצלויים בשומן?
וטרם עוד יענה הדוני – ושנית שוב, יהטב נפתלי
בסדן אקלפטוס רך – קלפה... ועמוס הקול, קול הקרדס,
ונהשפה לבנת האילן ושרף זה ודקין אט ורעף
בדמעות תרישיות, נוגות... יתנה הדוני אז נוגות:
לכבי, לכבי עליכם, עצי אקלפטוס עליכם!
עוד חלדכם רטב ורענן, עוד ישאפו על צמרותיכם,
שרשיכם בעמקי מעמקים נצח וכבש יחלמו,
לכנפי רגלים נעלסות ענפיכם רעננים יערגו,
וגועכם יופז עוד ימים, כם חרף האדם את נפשו
לתת לכם תקומה בארץ, ואתם בדמו חיותם...
בדמו חיותם, אילנות, ואולם לא נשפח קרבנו
מנפשיכם חיה ומהורה! ומשנה שלומים שלמתם
לארץ בה גועכם נשרש, לאדם בדמו דשנתם:
עם מלאכי מות נאבקתם, שריתם עמכם ותוכלו
ומקורות חיותם הובששתם... ועתה בא כורת עליכם...
לכבי, לכבי עליכם!... ויהי עוד הדוני מדבר
ואלי היער מקשיבים; פתוחו חסנים וצפופים
ונדחקו אליו להאזין לשיוח העגום ולוהט,
ונזפר לרנע הדוני בערבת הדון הנרחבה,
עת עדה רוגזת פתחתו רעכה לדרור וללחם
והוא למז הורה הדרך... ואלי היער מקשיבים.

רק יש אשר ינע לרנע עין זקן את ראשו המדבבל
 והאביר ממעל ליער מבטו ושאו בעצב,
 בשלחו ברכתו אחרונה לכל העברים מסביב.
 שם הררי שומרון שוממים, בם תדין הסופה עליה;
 על כתפי מריאים אפלים היא נישאת שבורת משובה
 בחרף, פי יפה השחק ונשען בצמרות היער;
 על כתפי מריאים היא דאה, בם תדפס בשבטי חיונים
 והרעים קול נפצם נוראות: תרעננה, תשחנה צמרות
 ושחקים, עליהם נשענו, ותמוגנו חיש ונמסו
 ונגרו לארץ השחורה נטפים קרירים וכבדים...
 וסוקר האילן וסוקר: במערה היער, בפצה,
 מתפלשים מריאים אפלים, עליהם בחרף רוכבת
 הסופה מהררי שומרון... ושם עדת בתים שאננים
 התפזרה בזהרי צהרים... והרחק בבקעה עגלה
 בתכלת תמורה טובלת, רעננה וקופת צמרת,
 תמורה עדינה ונאה... לה שלח לא פעם געגועיו
 עם הערב השמש באביב, כי יאפיל הצל על מצבתה
 והגדיל פי שבע חין סודה, ולראשה עטרת מלכות,
 זר קרני ארגמן וכתם... ונאנק האילן לפתאום
 ונחת בכבדו לארץ ומגר עשבים מתחתיו,
 עטרתו הורקה התבדדה ומטו זרועותיו בלי כח
 ונרתע הדוני בעצב, ואולם בזה יאמר נפתלי:
 הוי, השחנה, הוי, תדר קרדמה ותמו סרעפים ושזכות!
 והיו ענפיו מתנה ללאה המבשלה במטבח
 ואחר-במשור ננסרו והיו קרשיו לרהיטים
 לקשט טרקליני תל-אביב ולפאר כל מיני משדרים...
 אל תחת, בן דון, ואל תירא! אם תורה אין פאן בקהקדך

והחכמה מרבה פאן אין להיות לה גבאי בכוללי.
 הן אונים יש די במתניף לסעף עצי אקלפטוס,
 וסמוך לבבי בטוח, כי תהיה בקרב הימים
 לסאר לעמנו ולראש חוטבי עצים בגליל התחתון...
 כה דבר נפתלי בשחקו וידו משפילה בקרדם,
 בלאחר היד ישמיטנו באלכסון על גופת האילן
 והתזו ענפיו ונתזו... בלזריתו השחורה להמה
 ורקדה על מצחו הרטב... מבעד לפתנת הקרועה
 אט הלבין עור חזו העדין ועורקים נפוחים דהרו
 על אדם צנארו השזוף... ונראתה זריות נפתלי
 בעיני הדוני מאד ובגזרון חיש אחו והפה
 והחטיא והף — באדמה! וישחק ויפה בשניה —
 והחטיא עוד פעם, ואולם בשלישית כבר חגג נצחונו
 ונשבע, כי ידו לא תגע עוד יותר במשור ומגרה,
 מתחלת בריחתם לילדים וזקנים חלשים נועדו,
 ואולם תפארת בחורים — גרזנים! וחפת העלים
 ממעל לראשי החוטבים כבר הלך ודקק הלכה,
 ונראו שמים רחוקים, תכלכלים-לבנים, צהצחים,
 וענו בעמקם חסידות עגולים שחרחרים-לבנים
 ומשק פנפיהן לא נשמע... ויהיו במחולות דמיה
 במלכות לבנה, ישנה... ורוח מים לא הגיע,
 שפרים רקומי-כנפים בעצם מעופם החונג
 בין עלים ודשאים נרדמו... רק צפור חרדה לפתאום
 מסבכי העצים הכרותים מתנער, תף פנה אל פנה
 ועפה לבקש קן חדש... ושנית דמיה ולהט.
 רק נשמעה הלמות קרדמים וחרקו ושרקו משורים
 ויצא הקול למרחקים, ושמע ההד איש חדרה

העובד בשדה לאטו, ועצר לרגע פרדתו
 ושחק: אל חוטבי העצים, מתקני העולם שלנו...
 ושנית ישודר מעניתו... ונפל ההד גם בבצה,
 שם בודר לנפשו בן-ארצי נוטע ומרכיב אילנות,
 והקשיב רב קשב בן-ארצי לצלילי ההד, הד היער,
 כשמוע זמיר פלגים ממרחק, כהסבת להמית מעינים...
 ושמש מפגיבו תלהט וחרכה האדים השבים,
 ורגבי אדמה מתנשאים בין מימי ירקון תיבש
 עד יהיה הפרק להמה...

ג.

... חכליליות צמרות היער, את תפלת המנחה תלחשנה
 לרוח ערבים כי נעור; עוד לזהטות פאתי המערב
 ולהטן אביבי ושקוף, מרפרף ותולה על בלימה,
 חיש קל והשתפף ונמוג במרחבי תכלת אפולית
 וקל יהיה מותו כחיו... ויבט רב פינהם במערב
 ויבט בו רגע ושנים, ויפן את פניו למזרח
 ונשען אל עץ ויפלל... הוא ידע: כמערב הדועף
 גם דועכים חיו הנלאים... לא פעם כבר נשמט הגרון
 מידו, יגעה ורפה... כבר עיף הלב מחלומות
 ובצקו רגלים מגודדים ואחר לבוא המנוח,
 וטובה המנוחה... ואולם עוד הזמה הלבב והזמה
 משפעת געגועים לא ראו... עוד אברות הנשר תמראנה
 למרומים מקסימים, מזדורים... ואולם בעצב חשפלה:
 לא יחסי בצלן גוזליו, לארבע הרוחות נפזרו
 וסלעי מזלרת הונחיו... ודשאים לא פעם כבר צצו
 ונבלו וחזרו וצצו מנבעת העפר הקטנה

בַּה נִמְנָה רְעִיתֵנּוּרִיו... לֹא הִיְתָה בַת־נֶשֶׁר גְּאִיָּה,
 כִּי אִם יוֹנַת־אֶלֶם נִכְנְעָה וְרֹמֵט כְּנִפֶּיהָ הָעֵנַג
 מִמֶּשֶׁק אֲבִרוֹתָיו כְּבִירוֹת הַתֶּאֱפֵק לָעֵד וַיֹּאֲלֶם...
 וַיִּשְׁעֶן אֶל עֵץ עֹמֵד דּוֹמֶם רַב פִּינָחָם כְּצֻמֹּד לְאֵילָן
 וּנְבָהוּת קוֹמָתוֹ כֹּה שַׁחָה... הִרְצָה אֱלֹהִים קִרְבָּנוֹ?
 הַהִפְרָתָה סִלְעֵי הַשְּׂמָמָה שֶׁלֹּהֶבֶת דְּמָעָתוֹ הִפְמוֹסָה,
 עֵין אֲנוּשׁ עָרֵן לֹא הוֹתָה? אִם דָּמָה, דָּם יוֹנַת־הָאֶלֶם,
 עַל רֹאשׁוֹ הָעֵץ לֹא יָחִיל?... וַיַּנֵּעַ אֶת רֹאשׁוֹ בִּכְחַ
 כְּנֻעוֹר מַחְוִיוֹן בְּעוֹתִים וַיִּפְקֶה אֶת עֵינָיו לְרוּחָה
 וְהִבִּיט מִסְבִּיב, הַתֹּאשֵׁשׁ: וְאֵלֶּה מִי יֵלֵד, מִי גִדֵּל?
 מִי נֶסֶד הַבְּרוּל בְּדָמָם? מִי הִלְחִיב הַצַּחוּק בְּעֵינָיָהם
 וַצַּעַד הַבְּטָחָה מִי לְמָדָם? בְּמַעֲרֵב עֲנָנִים רַפְּרוּ,
 שֶׁלִּשְׁלֹל שֶׁלֹּהֲפִיזוֹת שְׁקוּפּוֹת, וּזְרָמוּ עֲסִיסִים בְּקִרְבָּן,
 הֶאֱחָת רוּחָה מִמִּיָּן דְּבִדְבָגִיזוֹת לֹחֲט־אֶפְלוּלִי,
 יוֹי־וְהֵב מִתְאֲדָם בִּשְׁנֵיָהּ, הַשְּׁלִישִׁית בַּה חֶלֶב זֶה, מִבְּרִיק
 בְּנֶגַה קָל, וְרֹד, מִפְּרָפֵר... וַצֻּמּוֹדוֹת בְּצֻנּוֹר לֹא־נִרְאָה
 שֶׁלֹּהֲפִיזוֹת קֶסָמִים הִלָּלוּ, וּמִשְׁקָה עִם מִשְׁקָה מִתְמוֹג
 וַצֵּבַע בְּצֵבַע מִשְׁתַּפֵּךְ... הַתַּעֲגֹלָה כְּקִשְׁתַּת שׁוֹרְתָן
 מִמַּעַל לְמַעֲבֵה הַיַּעַר, וְתַפֵּל נִהְרָה חֲכִלִּילִית
 עַל גִּזְרֵי הָעֵצִים הַלְּבָנִים, צִבּוּרִים, צִבּוּרִים סִדְרָה,
 וְכָל הַחֲבִירוֹהַ כְּבָר קָמָה וְתַקְנָה אֶת עֲצָמָה לְדֶרֶךְ,
 מִי חִפְשׁ בֵּין סִבְכִּים מְעִילוֹ, מִי הִשְׁחִיו לְשֵׁם נוֹי אֶת קִרְדָּמוֹ,
 מִי צִבֹּר עֲנָפִים וְסִבְכִּים לְתֵתָם מִתְנָה לְמִטְבָּח
 וּמִי אֲשֶׁר לָבֹו יִדְבְּגוּ וְקִסְפִּין בְּקִסְפָּצָה שׁוֹבֵבָה
 עַל גֵּב הַחֲמוֹר פֶּתַע־פֶּתָאוֹם, וְהוּא רוּעָה לְבִטָּה בְּעֵשִׁיב,
 וַיִּקָּם נִפְתָּלִי וַיְהִים אֲחֻזַּת מִרְעֵיו צוֹהֲלִים
 וְהִנֵּף אֶת יָדוֹ לְמַעֲלָה, לְאוֹת כִּי יִקְשִׁיבוּ לוֹ קוֹשֵׁב

ופתח ואמר: היות, כי מימות הגבונים ואילך
 השם. חוטב-עצים לא שט לניתחן בעמנו לבעליו.
 והיות, כי עגנות למאד הן בגליל ויהודה הפנות
 ונתנו את משפט הבכורה למורים וסופרים מעולם.
 על פן אני מקריה, ברשותכם, את מפלגת החוטבים שלנו
 למפלגה השונה ונעלה והיה לראש לה רב פינחס –
 והיה, רבותי! ורעש הער לקול החבר ברעו:
 הידר! יחי רבי פינחס ותחי מפלגת החוטבים!
 ויחי כל בחור, לו זרוע להניף ולהוריד הקרדס!
 ויחי תם גליל והריו, ותחי יהודה הנאה,
 ותחי השפלה והשרון וכל גבעה וכל בקעה וכל נחל!
 ותחבר עוד מריע בחוקה והיער לעמתו מריע
 והשחקים מאפילים בדממה, והנה רעם שנית קול נפתלי:
 אחים, הבה נזכר ברעדה גבורי חדרה הסהורים,
 לחימי אדי הקטב וחללי חרב והצים...
 ורעד קול נפתלי בדרבו ושחוקו לא היה עוד אתו.
 והבחורים שזופי-הפנים נדמו לפתאום וקדרו.
 ואולם פאן נדחק רב פינחס ועמד בתוף וקרא:
 לא עת לנו עתה התעצב ולא כיגון נעטר את זכרם.
 בשמחה וגיילה נעבדה ובשמחה וגיל נפקדמו!
 ומפיון שהיום לערוב פונה, ואנחנו פה כלנו בצותא,
 הבה ונצא בעגול ונקדיש יום חגנו במחולות...
 וכל החבורה באחד, איש איש וגרנוו בתנורתו,
 איש איש שלוב זרוע חברו, התחילה לסובב במעגל,
 במצבות העצים נתקלו ובסבכים ברותים נאחזו.
 ואולם פה קלו רגליהם... ועיני רב פינחס אורו
 וקלו גם רגליו כמו קלו... הנעלים הקרועות הבחיקו

בְּאֵיזֶר וְחִזְרוּ וְאָבְדוּ, וְשׁוּלֵי הַמַּעֲיִלִּים הַתְּבַדְּדוּ
וּמִגְבָּעוֹת הַתֵּבֶן הִרְחִבּוּ נִשְׁמָמוּ מִרְאֵי בַּעֲלִיָּהּ.
מִהֵן שְׂבָנִים עוֹדֵן תְּלוּיֹת, וּמִהֵן כָּבֶד אֶרֶץ נִפְלוּ
וְהִמְחִיל מִתְּלַהֵב וְגוֹבֵר... מִנְּגִינָה רַחֲבָה וְעוֹה
וְאִם כִּי לֹא צְמוּדֵת הַקּוֹלֹת מַעֲשֶׂה לִּבְבוֹת הַקֶּרֶה
וְהֵר הַמִּרְחָקִים לֹא עָנָה... בָּהּ שָׁבַח לְגִלִּיל הַנַּעֲלָה
וְתִהְיֶה לְעוֹ וְעֶבֶדָה וְשֹׁאֲנֵת נְעוּרִים רַעֲנָנִים
נִשְׁפָּכִים בְּנִהְרוֹת הָאֵכִיב... וְחִמּוּרוֹ שֶׁל בְּרָלָה גּוֹצֵא
מְעוֹן בְּפָחִים הָרִיקִים וְנִכּוֹן לְדֶרֶךְ הַבֵּיתָה
מִתְחַפֵּךְ בְּאֵילָן בְּתַמְיָהּ וּמִזְקֶה אֶת אֲזֵנוֹ לְמַעַלָּה
וְתוֹהָה: מָה הָיָה, מָה הָיָה לְבְרָלָה דִּיקָן וּמִתּוֹן.
כִּי הִנֵּה יִסְתַּוֵּבֵב בַּמַּעֲגָל וְשָׁכַח אֶת אָבוֹם חִמּוּרוֹ?
וַיִּצְרַח בְּמִרְחָק עוֹף עָרֵב וְנִפְלוּ הַטְּלָלִים בְּדַמְמָה,
וְעִנְיֵי מַעֲרָב הַחִוּיִרִי וַיִּצְקוּ אֶת זֶהְבָּם הָאֲחֵרוֹן...

•

חרעיר

מִלְחָמַת יְהוּדָה וְהַגָּלִיל.

... בעמק השרון החלה בבקר יום אביב לא עבות,
 עת נחשפו שדמות כפר-סבא לנגדות השחר השוחק,
 והנם לבנים מזהירים משכבת הטל המבריקה.
 כמקסים ערי הבצלות. הדרכים לארבע הרוחות
 רחוצים בטללי לילה, בזהרי הבקר מוצפים
 הזחירו עליוס-חדשים... כבר רגש שיר תיים צוחלים
 בשבילי הישדות הצרים, מתעלמים בין פתלי הקמה
 ורבדים בפרחים ודשאים. ממעל לרקמת מרבדם
 את רקמת כנפיהן תפרשנה צפרות-הברמים נעלסות
 לקראת שמש בקר מזהירה: את שפטי ביגיו, השמש,
 רקמתו של מי יפה יותר? אם רקמת משעולי הישדות
 או רקמת כנפיו? ואולם בטרם תשמענה גורדינן -
 ושנית הן טסות נעלסות, פאלו כבר זכו בכוכבה,
 מהבהבות, פבות, מצותות, פאבנייקר מתלהלות,
 כפרחי השרון הטלולים, כי נתקו מאדמת משעם
 ועפו מול שמש, מול שמש... ומלאים השבילים קולותיו
 של בקר רב תנועה ורענן: ינתרו עליהם חסילים
 החולכים למסעותם בארץ, בדלגם מישדה לישדה
 דלוגי משובה בליידאוג... ונדרו לנית הסידות,
 עסקנים חשוכים ומתונים, בטרם תאברנה כנפיהן
 לבצות אתליט והסביבה לחקור שם את טיב הצפרדעים,
 ופשוטו לארץ המושעול וגם אנב אורחא תתהינה

על טיבם של רמשי המקום, והטטו בעשב פה ושמה
 וברכו בנענועים חסידים על תולע מפשם ודשן,
 יניסוהו תנופה למעלה ובלעוהו בחשיבות ומתינות
 ודלו למרום עניהן... ועמדו לרגע בלי נוע
 וראו כי טוב – והמריאו עוף בתכלת מרומים,
 חלילי הפקר הענג מרפרף על גבן לבגבן
 ועמק ומבריק שחור כנפן... ותרגולים, אברכים-שקדנים,
 חבויים בין דשאים ופרחים מנסרים בלי הרף ומנסרים:
 .אם אמנם קטנו, קטנו בפני החסידות הנעלות
 מלמדות אנשים ורפש וחזקרות עד תכלית כל בצה,
 ואולם גם לא כחסידים ריקנים ובטלים אנחנו,
 טיולים וקלי הדעת... כי נעבוד אף נעבוד בלי הרף
 ונרטיב בועת אפינו את שרמות יהודה שוממות;
 ננסה, ננסה, ננסה... פה מלאו משעולים מבקר
 רגלים שאננים, עליונים ושריקות עבודה ומרץ
 ולחג וקנטור-סקסונים... ואולם הדרך הכבושה,
 זו דרך המלך הרחבה, עדון ריקה ושוקטה,
 רצופה אבנים וחצין אבנים לבנות מצהצחות,
 בין שדות ואדום תתעקל התפתל ושלשל שלשלות,
 עד יש אשר פתאום תראה מקיפה הכפר מסביב
 כהקף טבעת לבנה, ושנית תמתח כמיתר,
 ונחפזה קלה וישרה בין שדות ורקים וזחבים,
 התרומם לפתאום כמעט קט והמוף כרגע ואבר
 והבליט בשניה ממרחק רצועה לבנה-חלילית,
 כנחש מחמם את גבו בשמש הפקר שוחקת...

בעמק השרון החלה... ורעם קני קלע לא נשמע
 וצלצול חרבות ורמחים לא יחריש צפצופי צפרים
 מתעלסים בשדות ואחים. לא תמר עשן אבק-שרפה
 לקדיר את תכלת הבקר ולא נחלי דמים האדומה
 רק שטיחי כלניות צפופות בטללי בקר עדויות
 הבריקו רטבות-לזהטות... רעננים וספוגי-מתכלת
 המריאו למרומים רחוקים שמי בקר צעירים וקלים.
 בנגב התאבדו אד כחלחל מתמר מנחל תירקון
 ושריר מבצר קדום התאדם מבעד לערפל הנמוג
 בצריחו הכלילים משמש ובצבאות פרג פרא פורח.
 שעלה מגנו וכתליו.. ותהי אורה חמה מסביב
 רעננה ורנות ריחות בשם ושקויות אד שדות וטללים.
 וסיה בדהרות צהלה מפר מוצף פרחים השתער
 על דרך המלך הרחבה ויעמד ויקשב רב קשוב,
 ופתאום ויצהל פטווחות ונשא בדהרות אפירים
 לארץ הדרך הבבושה... או שני הנלחמים הצעירים
 וטו לרגע הצדה מדהרות הפיה המתעלם.
 ושנית ימשיכו מלחמתם... הלא זה אלקנה הגלילי
 ושמאי מגדרה ביהודה. ואלקנה גבה קומה וחסן,
 והוא כבן עשרים ושלש ושומר משומרי ראשי-פנה.
 ושם לו, שם בחור כהלכה. מטפחת לבנה לראשו
 ופתיל שחור, עבה, יהדקה הדק היטב לראשו
 וקצותיה יורדות על שכמו; ונשקפו מן המטפחת
 פנים גלויים ואמיצות, ואולם מעילו האפור
 קצר וצר מהמדה וצרים ביהוד שרווליו
 וגראו ידיו ארכות וכתפיו צרות ביותר
 והוסיף המעיל לאלקנה, לגופו חסן וזקוף

לִנְיָת יְלָדוֹת וְתַמִּימוֹת... עַל שְׂכָמוֹ הוּא מַחְזִיק אֶת רֹכֵזוֹ
וְעַל קֶצֶה הָרוֹכֵב כַּתְפָּיה צְרוּרָה וּמִקְשָׁלַת כְּתַרְמִיל.
אֲצוּרָה בּוֹ צִידָה לְדֶרֶךְ: לֶחֶם וְיִיתִים וּבְצָלִים.
וְשִׁמְאִי הוֹלֵךְ לִימִינוֹ וּלְכַתְּפוֹ שֶׁל אֶלְקָנָה יִגְיַע
לְבוּשׁ כְּתָנֵת לְבָנָה וְחִגּוּר הַגּוֹרָה וְהַקְּבָה.
הַגּוֹרָה מְאִירַת עֵינַיִם בְּצַבְעָהּ הַכָּחַל הַבְּהִיר
וְשׁוּלֵי מְגַבַּעַת הַתְּכָן יוֹרְדִים עַל חֻלְקַת צִיּוֹאָרוֹ.
וְהוּא אֲדָמוּנִי עִם יָפֶה עֵינַיִם וְהַכִּיב מְאֹד עַל בְּנוֹת גְּדָרָה.
הֶלֶךְ וְנִקְשׁ יְהִלֵּךְ בְּמִטָּה הַשְּׁקָדִים הָעֵבֶה.
וְעַל מִטָּה הַשְּׁקָדִים גָּאוֹתוֹ בְּשֵׁל רְאִשֵׁי־תְבוֹת מַחְפִּימִים.
הָרוֹתִים בַּעֲבִי קְלָפָתוֹ... וּמִי אוֹתָם חָרָת? בֵּת גְּדָרָה!
בְּאַחֵד מְלִילוֹת הַלְבָנָה, כִּי הוֹצֵפָה הַגֶּרֶן אוֹר חֹנֶה
וּבִתִּים וְשִׁדּוֹת נִרְדְּמוּ בְּרִשְׁתּוֹת שֶׁל כֶּסֶף וְתַכְלֵת
נִחְקְקוּ רְאִשֵׁי־תְבוֹת... וְרִאשֵׁית דֶּרֶכָם מְגִדָּרָה.
שָׁם בִּקֵּר אֶלְקָנָה אֶת שִׁמְאִי חֶבְרוֹ מַעֲצֵם יְלָדוֹתוֹ
(וְהֵם בְּנֵי עִיר אַחַת בְּנוֹלָה), וּמַחֲזוֹ חֶסֶדָם — הַגָּלִיל,
וְהֵם לֹא לַתַּחְתּוֹן נִתְּפוּנִי, כִּי אִם לַגָּלִיל הָעֶלְיוֹן.
לְמַסְלֵי הַמַּיִם בְּמַתּוּלָה — לְשִׁמְעֵם לֵב שִׁמְאִי כֹה הָמָּה!
וְאֵנֶר עַל יָד כָּל הַחֶרֶף עַד חֲשֵׁף מִשְׁכַּב עֲבוּדָתוֹ
הַצִּי בְּפוֹלִיּוֹן וְיוֹתֵר לְהוֹצֵאוֹת הַטִּיּוֹל הָרֶחֱזֶק —
וּבִקֵּר הֵם בְּדֶרֶךְ יוֹמִים. וְאוֹלָם הַבֶּקֶר בֶּקַע בְּגִלְתָּהּ
תְּחוּם הָרוֹכְבָצֵת בִּינֵיהֶם, תְּחוּם בֵּין הַגָּלִיל וְהַיַּרְדֵּה:
בֶּקַע נִחְשָׁף לְעֵינֵי אֶלְקָנָה הַשְּׂרוֹן בְּזִהְרֵי הַבֶּקֶר
וְנִרְאָו מִרְחָבִים רַחוּקִים וְחֶשְׁשִׁים, וְנוֹפֵר אֶלְקָנָה
בְּשִׁדְמוֹת הַגָּלִיל, עֲלִיהֶן עַל סוֹסוֹ הָאֲבִיר יִדְהָר
לְשִׁמְרֵן מִגֶּב וְהוֹמִם, וְנִמְלֵא לְבָבוֹ גְּעֻגֻעִים
לְלִילוֹת מְאִימִים וְקוֹסְמִים בֵּין הָרֵי הַגָּלִיל הַפְּרָאִים.

והתחיל נוהג לפתאום מנהג בני גליל אדוקים.
הינו: להדגיש כל .בית, ובית רפויה עוד אין!
ואולם לא שמאי הוא ותרן! ואם כי אדמוני עם יפה עינים,
ואם שר גם לפעמים בשירים, ועדה — בת גדרה אלמונית.
אך יש אשר תצת בעיניו אש גבורה וצמאון מלחמה —
וידע בגדרה כל אפר, כי שמאי הקטן — שלחבת,
וכחו לא רק למחרשה, כי אם גם למלחמת שוערים...
ואת כי לו חביב אלקנה, אך קנא את קנאת יהודה!
הקה אחת ומשפט אחד ל.בית רפויה ודגושה,
ובאה כל אחת במקומה, פנהוג ביהודה מעולם...

ויעוד אלקנה בבטחה ומספר ארבות וקצרות
פרשת גדלת הגליל: הזמים מעינות האביב
בהרי צפת פראיירי... סגרו עליך ההרים
והנך לפדר, לפדר... כחלי סלעים אמצים...
צור וחלמיש מלמעלה, תהומות אפלות מתחת,
הרחק בנס עין חרובים תלוי על ירפתי פחת
אחוז באבן בסבכו... אפולית נרה וקרה...
ודממה... רק נחלי זמרנדים פנחשים ירקם ותפתלו
בתריצים אפלים וצרים ונגרו משיא כחלי אבן
בהמית נכאים עצורים... ואולם עוד שעל והנך
בפלטר קסמים ופלאים... נרתעו כתלים לצדדים,
צללו כעופרת ואינם; נשמטה תקרת האבן —
ושמים ושמש על ראשה, ושמים ושמש מסביבה,
ואור שבועתים לשמש... מרצפת חלקה, רחבה
שטוחה מתחת רגליך ומארבע הרוחות קול אדיר:
משברי זהב מרעמים, מרעשים בנאזים נפלאות.

אפיקים שואגים פרא, שבורי שמש ונבה,
 אז תראה ללבך והנה הוא את לאפיקים עליו
 וידך בלי משים תמשך למקור הרובה — ורעם!
 והד אל הד ירן וירעם... כה נשגב באפיב הנליל!
 ומחה אלקנה בידו הועה הנזטפה ממצהו
 פי גבר. ככר להט החמה, ושמאי מנקש במטו
 ומספים לדברי אלקנה: אכן נשגב באפיב... ונעצר
 לפתאום בדבריו פי ראה, שנכשל הפעם בלשונו
 בהדגישו הבית באלקנה, וישמר הדבר בלבבו,
 ואלקנה מחיך בדממה... הרחק בקצוות האפק
 בערפל ותארו הרים ושיבת תבלת לערפל
 ודק הוא כמשי ומרפרף... ואהל אבנים לבנון,
 קברו של „נבי“ פלמוני, על־יד הדרך מתנוסס
 וכפה ענלה לאהל מבחיקה בלבן מעור
 ויושב בצל האהל ערבי זקן שבע ימים,
 טליתו מפשלת על שכמו וסנדליו האדמים בידו,
 נשען בפרק על מטהו ומסתפל בזיוו של בקר...

והאזרה הולכת ורבה, והאזרה הולכת וחמה
 ובשמי שדי התנדפו ומלא האויר שברון,
 שברון שמש וביחות... הלכו טללים וחרבו
 על צמרות שבלים ונגעזלים, ואילם בנביעי הפרחים
 עוד יקרו בלחט פרקות ונקוז בקמטי אבנים,
 הצין חביונות בקמה וחצין לדרך הן פונות,
 ותחמם לטאה את גבה על חצי האבן המואר
 ופתאם היא גוה בקמה. מוציא חמט את ראשו
 מביתו זה צבו וזוחל ועל אם הדרך הוא יתן

ויפה לו באן להתחמם... וסרו אלקנה ושמאי
 מדרך המלך הרחבה ובנתיבה צרה נכנסו,
 נטועה משני עבריה תאנים, הרובים ותמרים
 ועלה מרבה מתמיה... ואולם חיש פלטה הנתיבה
 ונגלה לפניהם פפר ערבי על בתיו, בתי החמר
 נמוכים ואטומי חלונות וחורים משמשים אשנבים;
 על ערמות הזבל, החולכות וצרות למעלה בנדיש;
 על עציו: הרובים ותאנים ותמרים הפזורים בלי סדר,
 ועל באר המים הגדולה מתחת לתקרת ענפים.
 ויהי הכל אפוף שמש. נבקעו מעינות הזר
 ופלגי אוירה רחבים שטפו בלי קול על הארץ.
 הציפו הצרות ובתים וכסו הרובים ותמרים,
 ואדמת החמרא האדימה בחכליל עמק וצורב,
 ודממה רבה ומנוחה... באלו מחה המבול,
 מבול הנגהות השוממים את כל היקום. שמשכיב...
 ושנית הדרך, רחבה ופתוחה לפני התיירים,
 נעלם הפפר על הרבותיו ושדות יורקו, וחיבו,
 שטופי צפצופי צפרים, תשואות עליוות וחיות...
 ורוח החלה לגשבו, רוח הים משיב נפש
 וצה הוא באביב פי שבע... היתה נפש ההולכים
 ומלא פי שמאי הודיה לרוח הים משיב נפש,
 ובא מתוך שבתו של זה לשבחה של ארץ יהודה,
 ותול אמרתו נלחבת על יפי הלילות בכרמים...

... בלילות, בלילות תנהרנה הנערות לבושות לבנים

לרגלי הרי יהודה, לכרמים פשוטי דמירלילה,

פי חרש ירעפו טללים, ונגהות פחלים אורירים

בחולמים יתעו בלי דרך... פתאים ישליך צעיפו
 מאחרי הרי יהודה סהר גדול ונבהל,
 חור וכלו רב קשב, וצפה הכל בבת אחת,
 יסקר את נקרות ההרים, יכסף סלעים שוממים:
 "מה מליל, מה מלילה?" ואין קול ואין קשב,
 דוממות נקרות ההרים וסלעי שממה נרדמים.
 ירים שנית צעיף אכלו מאחרי הרי-יהודה,
 צעיף עננות קלילות, חורות-עשנות ופרומות,
 יתבם בו דומם ויאכל... דומם תנהרנה הנערות
 לבושות לבנים ושופות לרגלי הרי יהודה,
 לכרמים פשוטי דמי לילה... עושה הלילה בלחטיו,
 כל נשמעו פעמי החלכות בדרך בה חרש תצעדנה,
 ובא הד צעדיהן מרחוק, מעבר הרים שוממים,
 וצלול תהד בדמי לילה: קמו גבורים מקברם
 ודורכים על במות ההרים... פתאים תסחף הדממה,
 יפם קפאון הלילה ומלאו כרמים רגנים,
 יתנער שומר משנתו, מתנומה קלה בה נאחה,
 בעמדו נשען על רובו סמוך לתאנה עבתה
 ואזנו הד פעמי גבורים עוד תאצל מבמות ההרים.
 ותנה הסהר ממולו מציף את אורו על עיניו
 ונערות רנות תשחקנה מתנפלות לגנוב את קנה-רובו,
 צצו ועלו לפתאים ממעבה הגפנים הטלולות...
 ואדרבא הגד, אלקנה, מה הבדל בין נערה לגפן?
 ושוחק אלקנה: כל אדע: ותכף מתרין לו שמאי:
 — יפה הגפן פי שבועה מוצפת נהרות לבנה
 וחמידה הנערה פי שבועים, פי תאסף הלבנה את ננהה...
 אך אלו כאלו מתוקות, מלבבות ולהב בדקמן...

ושוחק אלקנה: זה משה פמאח עדים הן יעיר.
 שמלכות הן ונלהבות... ושכח בשחקו להדגיש
 הביתים פראוי לגלילי, וישמר הדבר בלב,
 ושמאי הולך ומחנה ומנקש במשו בחרה,
 מונה כל אבן ואבן וסופר כל פסיעה ופסיעה,
 קולט את ריח השדה, מקשיב לנשימת השרון,
 בזמן הר נעלם ועמק מרפף בגגות השדות:
 "ישושם מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח..."
 ונופר באחד משיריו, ל.פועל-הצעיר נתנו,
 ידמה בו חמדת לבבו לשושנת השרון הטלולה,
 טל הם ויקוד אש בה נשקו... ואולם לא נרפם זה שירו,
 ומי שם המבין, פביכול? ... אף מה זה במרחק ותנוצין?
 ומספר אלקנה: הרי זו מצודת שיר — שורר מפרסם,
 שליט בכפר עשיר, גדול, וכל בני הכפר הם עבדיו
 וצריח המצודה גבוה ותלונות זכוכית בצריח
 בחמה ירטמו, ייקדו... לב אבן לשורר הלוח?
 ואולם הוא רודף גם צדק, ישפט יתום אף יריב אלמנה...
 ושמאי מתפלל: לב אבן וישפט יתום אף יריב אלמנה?
 ותוף פדי תמיהה הוא מרגיש בחיכוך הקל של אלקנה
 ובקלקלת יהודה... רטט ונוצין מרחוק
 בשמשות הזכוכית הצריח, צופה פני שרמזת הפתם,
 טובל בשמש ותכלת ואורב לדרכים וארחות
 מעלה בזהר אגדה...
 והמלחמה לא שקטה
 בעמק השרון פורח. ביתים רפויזות ודגושות
 מחנה מול מחנה נצבו ואחת ברעיתה הסתככו
 ואשר הקרבות הפספסו, תנופר לרגע יהודה

ורפתה את הסן האַיב, אף יעזר חיש מהר הנליל
 ודגיש מרגל עד קרקד על הזמת יהודה וגיה
 ולכדה בסערות מלחמה... להטה שמש צהרים,
 מצצה תכלת השחקים עד הפכו לבגים־חרובים,
 רפו צפצופי צפרים ונפרמו קלעי המשי,
 לואמי במזות ההרים, וזהזיר במרחק תל פרם,
 עולה ומטפס בגבעה... ארכה זמן רב המלחמה
 ונמשכה על שטח לא קטן, החל משדמות פפרסבא
 ועד לבוא הלוקנדה, וזהו, כביכול, אכסגא
 עומדה בחצי הדרך בין פפרסבא וחדרה,
 אהל קרשים רעוע טובע בפרחים ודשאים,
 וחורים מרבעים בפתלים משמשים לאהל חלונות,
 והרוזן מרבה על העומד, ואולם כל כבודו פנימה:
 מחצלת תבן אחת ושלחן צולע אחד,
 ארבעה ספסלים נמוכים ונרגילות שלש במספר,
 קלחות של נחשת מפתמות אחת ואחת שפים
 לבשול הקפה עשויזת; בכשה לבנה אחת
 עומדה בזוית האהל ומלחכה קרש הפתל,
 ועוד שם מצנפת אדמה מתחת לשלחן מבחיקה,
 והרבה פרחים עליוזים מפרפרים ככה וככה
 בחלל האהל המצל... תמהו אלקנה ושמאי:
 הנה המצנפת לבדה ואיה הראש תענדה?
 אז יטה שמאי מטהו והפה את אדמת הרצפה
 וננע פלאחר יד ברגל הבולטה ויחידה
 מתחת למצע הקרשים הסמוך והבור לבתל,
 והנה נער ערבי יוצא חיש ממחבואו —
 ואמנם הזוית קרירה ויפה לשנת הצהרים —

אומר שלום לאורחיו ומנדר בשערותיו הסבוכות,
והוא הוא חילפי בעצמו ואבוי-חילפי הוא אביו,
ואבוי-חילפי בתל-פרם מזכר מי קרח לצמאים.
ספר כל אלה הזעיר בצעקה גדולה ומרה.
ובעוד רגע והנה הוא רץ לעשות רצון שולחיו
לתל-פרם הקרובה להביא פותח וגבינה.
אז יסיר את רובו אלקנה והשליך חיש קל את מעילו.
ונשל חיש קל את נעליו, ועשה כמוהו גם שמאי,
ושניהם גם יחד אז יעלו על מצע הקרשים הרחב,
אך לא למלחמה יפנו; ואמנם עוד רגע ושנים —
ונשמעה נחרת אלקנה ושמאי עוד ער הוא למחצה,
נהנה מקרירות האהל ומשפל את ידיו בערמה
לצוד צפרת פרמים, ואולם לא עלתה בידו...
אז ישיקף בפרץ המרבע אשר בפחל ממולו:
מרחבי עולם רחוקים צופים וצפים בזהר,
השדות פוהב שנקרש, האויר כפסך הנפתך,
ויחידי במרחק המבריק מדדה לו חילפי ועירא,
מעפיל לעלות אל תל פרם ומנדר בידיו בכת,
וענן אבק זהב מתאבף, מתמר מתחת לרגליו,
פזרש רשת דקוקה על עיניו של שמאי עיפות,
לואט את סלעי ההרים ושדות ואחים ודרכים,
מותח אפריון של משי מסביב לעולם הנרדם,
אך יבקע מפנים האפריון המית פלגי אביב בזהרים,
ושירת נערות בפרמים בננהות לבנה מוצפים,
וזמזום הבא ממעמקים בזמזום הדבורים בקוץ
חרישי ורחוק וקציב: דפיקות לבבו של עולם —
ושמאי מתוך בשנתו...

כֹּה כָלְתָה מְלַחֶמֶת הָאֲחִים, מְלַחֶמֶת הַגָּלִיל וַיהוּדָה
בְּעֶמֶק הַשְּׂרֹזִין פֹּרַח. וַיֵּתֶר דְּבָרֵי הַמְּלַחֶמָה
בְּתָרֵי אֲפָרִים, וְהַגָּלִיל הָלָא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר
בְּיַדֵּי מְשׁוֹרְרֵי הַזֶּלֶךְ, בְּטֹל, שְׁעֵבֶר לְתֻמּוֹ בְּאַרְצָא,
יְכַרְכֵּךְ מְשׁוֹרְרִים בְּטָלִים לֹא צָרָה עֵינֹו בְּצַבָּעִים
וְהַגִּזִּים מְעַט עַל הַמִּדָּה... וְאוֹלָם נִגְנַב הַסֵּפֶר
יַחַד עִם צִרּוֹר הַכֶּסֶף (שֶׁקֶל וּמַחְצִית הַשֶּׁקֶל)
בְּטִבְרִיָּה עַל שִׁפְתֵי הַכְּנָרָה, עַתָּה יֵשֶׁן הַמְּשׁוֹרֵר אֶת יְשֻׁנָּתוֹ
וְחֶלֶם חֲלֻמוֹת מְפִלָּאִים...

הַרְעִיד.

פֶּרֶק מִי ת.

א.

חם! מה חם! ותחול מה עמך
 ותחול מהלכן ללהבות בקר,
 להבות צחורות ורוממות.
 ואנכי עולה כחם הבקר
 מהמושבה אל הפרם.
 חם! מה חם! ומה הלפינו
 משפעת אבק נעלי שחורות
 שנעלתי לכבוד הנאווה!
 אהה, הוא עולה גם בנחירי,
 אהה, הוא צורב גם את שפתי,
 זה אבק לבן של רחובות...
 זוהי אהבה וזהו שְׂכָרָה!
 אף מה מעיק קנה־הרובה —
 עליו גאוני ותפארתו,
 גאון השומרים ותפארתם —
 מה הוא מעיק עלי כתפי,
 קנה־הרובה עם האזור,
 אזור עור והוא אדמדם.
 מאיר עינים, יפה להלל,
 פלו משפין בכדורים,
 והוא עובר פאלקסון

מפתח שמאלי למתני ימנית.

באשר יעדו גבורי-חיל

והשומרים שברחובות.

חס, מה חס! והחול מה עמק.

לא אליכם, גבורי-חיל

ואחים-שומרים שברחובות!

מי לי פלל ומי מלל

בי יחפץ פתאם לבי

לשנא ככה את הרובה

עם האזור האדמדם,

שעליהם כל גאזני,

כל תפארתו זה חדשים...

זה חדשים שוכתי

להצטרף לחבורה

הנכבדה והנעלה

של הנוטרים הרחובותים,

זה חדשים אני נוטר

את הפרם על הגבעה.

יומם אישן בשומירה

הנשאא על פלונסותיה

אמות שלש מהארץ.

ובנמות השמש ימה,

פשיפות רוח ערב,

כשיבכה הן במרחק

והחול לפני סבתי

יוריד, ענג מהשקיעה,

אני יורד ממלונתי.

אָני הוֹגֵר אֶת כָּל־יוֹנֵי,
אֶת הָרוֹבָה עִם הָאָזוּר,
יִמְתַּחֲלָף בֵּין הַנָּפְנִים.
נֶרְקִי בִינֵינוּ לְבִין עֲצָמֵנוּ,
לָכֶם אֲנִי, וּבְלִחְשָׁה,
כִּי זֶה רוֹכֵי אֵין לוֹ מְקוֹר.
אֶף רִיקָנִים הַפְּדוּרִים
מִבְּלִי סֶמֶן אֲבִק־שֹׁרֶפֶת..
אֶף אֵל יִפֹּל נָא לְבַבְכֶּם!
לוֹ רַק תְּבוּאָה יִשְׁעֵת־הַפֶּשֶׁת,
אִזּוּ בְּעֵין הָרוֹבָה אֶפֶה,
אֶף בַּל אֲחַטִּיא הַמַּטְרָה.
וְעַד יִפְתָּחוּ שַׁעְרֵי קָדִים
לִפְנֵי רֶכֶב שָׁמֶשׁ פְּלֻדוֹת,
וְנִתְּזָה אִישׁ מִנֶּלְגַל חֲמָה
אֲנִי מִתְחַלֵּף בֵּין הַנָּפְנִים.
טָלְלִי לִילָה יִרְחָצוּנִי,
רְסִיסֵי לִילָה הִרְעָנְנִים..
מֶה נְעִימָה צִנֹּת לִילָה
לִנְהוֹת סֹהַר מַעַל לָהָרִים,
לְנִשְׁקוֹת נֶעֱרָה בֵּין הַנָּפְנִים...
חֵם! מֶה חֵם! וְהַחֹל מֶה עָמַק
וְהַחֹל מֶה לָּבֶן לְלֶהָבוֹת בִּקְרָה,
לְהָבוֹת צָחוּרוֹת וְדוֹמָמוֹת...
הַשְּׁבַעֲתִיכֶם, אֲחִים־שׁוֹמְרִים,
אִם תּוֹסִיפוּ כִּי תִקְנֶאוּ,
עַל שְׁנֶפֶל לִי לְהִכָּל

זה הפרם על הגבעה...
 אָמנם נָאָה הִיא הַקְטָנָה,
 בַּת הַכּוֹרֶם מִהַגְבְּעָה,
 אֶךְ עֵינֵי לְלוּתָהּ
 בְּקֶרֶב־בְּקָר אֵל בֵּית אִמָּה
 וּלְהַחֲבֹךְ מִדֵּי בְקָר
 בְּשִׁלְהָבוֹת יִזְנְקוֹת לָחִי,
 מִדֵּי שׁוֹבֵי אֵל הַפָּרֶם,
 זֶה הֶרְחֹק שְׂבַבְרָמִים...
 הַשְּׂבַעְתִּיכֶם, אֲחִים שׁוֹמְרִים,
 אִם תּוֹסִיפוּ בִּי תַקְנָאִי
 וְאִם תִּגְלוּ אֶת זֶה סוּרִי
 לַחֲכֹרֶם מִהַגְבְּעָה...

חֶם, מָה חֶם! מֶרְחֹק מֵאֲפִיר
 חֶרֶשׁ זֵיתִים, צִבּוֹר כְּפוֹת,
 מְקָה הִיא בְּמִשְׁפַּת צָבָר.
 אוֹלֵי אֲשִׁים הֲנִי יִשְׁמָה?
 אוֹלֵי אֶקְטֹף הָרִי הַצָּבָר
 וְאֶזְרַק הַלָּאָה אֶת קַלְפָּתוֹ
 (הַדּוֹקְרָת, שְׁנוּאֹת נִפְשִׁי),
 וְאֶבְלַע תּוֹכּוֹ הָאֲדָמָדִם
 (תִּמְאֹת לִבִּי, מִחֲמַד עֵינִי,
 תוֹךְ עֵסִיסִי וְחִלְקֶלֶק
 שְׂרִיצָנִי גְרוּנִי נָחַר?
 אֶךְ הֶדְדֶּךָ רַב לַחֲרָשׁ,
 וְטוֹב לְבָלִי לְנִשְׁתַּת הַצִּדָּה,
 טוֹב בִּי אֲחִיוִּיק בְּמִשְׁעוּלִי,

ואמנם אמחה את זעתי,
 אף אקלל את אזורי,
 את האזור עם הרובה,
 ואסיף לכת במשעולי...
 נדפה תכלת עב אחרונה
 בשמים המלכניים.
 קרע-אד בפרומי הרים
 קל נמוגים, וביניהם
 אט מתגלים, שטופי-זחר,
 בפרים פזורים פה ושמה,
 המדבקים אל הבליטות
 של הסלעים האמצים
 פסטריות רבות-גונים:
 כהות, צהורות ואפורות...
 חם, מה חם! החול מה-לוחט!
 רשרוש יבש תחת רגלי:
 רק עוד אראה את קצהו
 של הנקש המתחמק;
 האם נרדמה הלמאה
 תחת קרני השלהבת,
 כי לא תחרד מדי גשמי?
 לא! לא נרדמה, רמאית!
 גזה תקף בין ההולות,
 רק הפצתי הצג רגלי
 עלי זנבה ירק-כהה...
 וחמור לא-נראה פתאם
 נער נעירה גדולה, מרה

בְּדַמְּתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם
 הַמְתַּעַלֶּף הַלֹּז־שָׁמַשׁ.
 בְּרוּךְ תִּהְיֶה לִי, חֲמוּרִי!
 הַפְּרִיךְ בְּצַעֲקָתְךָ...
 זֶה חֲמוּרִי שֶׁל עֶבֶד-אֱלֹהִים,
 שֶׁר הַמְשָׁקִים שֶׁל הַפְּרָמִים,
 מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ יָבִיא
 מִים קָרִים אֶל הַפְּרָמִים,
 פֶּד לִשְׁמֶרֶת, פֶּד לִשְׁמֶרֶת...
 הוּא, מִי יִתֵּן לִי קִתּוּנִי
 אֲשֶׁר אֲתִי בְּשׁוּמִירָה,
 הוּא, מָה אֶדְבֵּק בּוֹ בְּשׁוֹפְתִי
 הַחֲרוּכֹת, הַמְּאֻבָּקוֹת!
 וּמָה נָעִים קֵר הַחֶרֶם,
 וּמַה-נִּזְכִּים וּמַה-קָּרִים
 הֵם הַמִּים, מִי הַבְּדִלָה...
 רִגְלִי, רִגְלִי, אֶל תִּפְגְּרוּ!
 הִנֵּה נִרְאָו כְּבָר הַפְּרָמִים
 שֶׁבְּמִישׁוֹר וּבְנִבְעוֹת,
 וְהַגְּפִנִים, פְּאֻמָּהוֹת
 קִטְנוֹת, רַפּוֹת, רַחֲמָנוּת,
 הַזּוֹזוֹת כְּפּוֹפּוֹת עַל עוֹלֵיהֶן,
 סִתְרָה לָמוֹ מִהַשָּׁמֶשׁ.
 לֹא יִנְעֶעַ עֵץ הַשָּׁקֶד,
 גִּנְדְּרֵן זָקוּף, דִּקְהֻנָּה,
 שֶׁכַּח יִחַסוּ, דִּקְוֹת-גִּנְעוֹ,
 יִפִּי תֹארוֹ - וַיִּרְדָּם...

רק ממחבוא עין-התאנה,
 זו הישישה עזבה-בטלה,
 שלא תראה אף לא תבין
 את הנעשה בין בדיה,
 לי הגיע צפצוף ענני,
 פנפי רגלים שם מתעלסים,
 לי הגיע שיג ושיח...
 לקחה אָנִי לחש לזהט...
 אף בחנתי צליל נשיקה...
 ברוכים תהיו לי, השומרים,
 בני-הנעורים הנלכבים!
 אף האמנם אלף רכיל?
 אף האמנם אוציא דבה?
 היו נא בטוחים, אחים שומרים,
 בני הנעורים הנלכבים!
 לא כמוני איש ויכזב,
 לא כמוני ילף רכיל,
 אף גם אתם שמרו פיהם
 ואל תביאו את דפתי
 אל הפורם מהגבעה...
 אף הן הנה גם גבעתי,
 הנה כרמי עם ספתי,
 פתי חדש, רגלי קלו...
 פבר עליתי על הגבעה,
 פבר מצאתי את סלמי,
 שההפאתיו בין הגפנים,
 פבר הקרבתי לשומירה,

אחת, שלש, חמש, שבע...

(קפיצה-קפיצה - שתי מדרגות) -

וכבר ראשי שם ורבי

בשומירה המצלה...

בול-בול-בול... האה, קתוני!

מל שמים אני שוטה,

אגלי שחר אני שוטה,

היתה עדנה לי לפתע,

כל עצמותי שקו נער...

מה-פיתי, קתון-חרם.

מה-נעמתי, מי עבד-אלה!

ואגלים קרים, זפים

אט מספטים על פני,

על צוארי ועל חזי,

על חלצתי ואזורי,

אזור עזרי האדמדם...

ב.

עתה באתי אל המנוחה,

אל המנוחה ואל הנחלה.

מה שפרת עלי, הנחלה

של הפורם מהגבעה!

עתה אשל את נעלי,

ארחץ רגלי, ארחץ פני,

אפשיל מעילי, אקפלהו

ואשימהו בר לראשי;

עתה אעלה את הסלם

על הגג של שומירתי,

לְבַל יִבּוֹא זֶר וְחוֹמָם,
עַתָּה אֲנִי מִנְּמוֹה קָלָה,
וּבַל יִגְנֹב אֶת הַשּׁוֹמֵר,
וּבַל יִגְנֹב אֶת הָרוֹכֵה,
אֶת אֲזוּרֵי הָאֲדָמָה,
כִּד הַמִּים, סֵל הַנְּצִירִים,
וּבִסֵּל עוֹד שִׁירֵי סַעֲדָה,
לָחֶם, זֵיתִים וְעִנְבִּים,
אוֹתָם טַעְמָה בְּלִילָה
יִלְדֵת-חֵן וְטוֹבֵת-שֶׁכֶל...
צֵל וְקִרְרוֹת בְּשׁוֹמִירָה,
עַל רִצְפָתָהּ אֲשֶׁבֶב פְּרִקְדָן,
אֲשֶׁבֶב פְּרִקְדָן, אֲבִישׁ מוֹלִי;
שְׁלֹוה, קוֹרְנָה אֶרֶץ רַבָּה;
חֹרֶשׁוֹת זֵיתִים, גִּנֵּי שְׁקָדִים
נִנְעוּ, תַּעֲזוּ עַד הָאֶפֶק;
מִהַנְּבָעוֹת חֲמֻהִירוֹת
כְּרָמִים זֹחֲלִים לַמּוֹרָד,
וּבַמּוֹרָד נַעֲצְרוּ רִנֵּעַ;
דֶּרֶכָם חֲסִמּוֹ רַחֲבֵי שְׂדֵי,
מִרְקָמִים מַעֲשֵׂה-תִשְׁבִּין,
זֶהָב, אֲדָם וְזַמְרָגִדִּים,
אֵךְ מֵאֲחֵרֵי שְׂדוֹת קוֹרְנִים
כְּרָמִים שְׂגִית עוֹלִים הָרָה,
יִמְדֵי הַעֲפִילָם לַעֲלֹת
נִנְלוּ, נִחְשְׁפוּ שׁוֹלִיָּהֶם,
נִרְאוּ צַפּוֹנוֹת דְּלִיּוֹתָם:

הַאֲשׁוּבוֹלוֹת הַמְתַּלְעִים,
הַנִּכְפָּפִים לַאֲדָמָה,
יוֹנְקִים שִׁירֵי עֵסִיכָה.
הֵם בִּכְרָמִים; בְּשׁוּמִירוֹת
דְּמִי וְשִׁקְט. לֹא יִרְעֶע.
הַפְּלִמוֹת עַל הַגְּגוֹת.
שׁוּמְרֵי לֵילָה נָמִים בְּטַח,
רַק מִתַּחַת סֶכֶה אַחַת
נִרְאִית נָדָה תְּמוּנַת גָּבֵר:
שׁוּמֵר בּוֹכֶם אֶת לְבָבִיו
וּמִבְּשֵׁם הוּא בַחֲמָה
עַל הַחֹל לִפְנֵי סִכְתּוֹ.
שֵׁם בְּמִשְׁעוֹל בֵּין הַכְּרָמִים
נָעַר קָט מְתַלְתֵּל-פֶּאֶה
עוֹמֵד אוֹחֵז בַּסִּנְסִינִים,
רִגְלָיו דְּבִקוֹת אֶל הַגֶּזַע,
יָדָיו שְׁלֹחָה לְדִלּוֹת,
מֶה לוֹ לֵהֱטֵה הַצִּהָרִים,
אִם בַּפִּזָּה אֹתָהּ נִפְשׁוֹ?
הַרְחֵק, הַרְחֵק בְּמוֹשָׁבָה,
בֵּין הַחוֹרְשׁוֹת, בֵּין הַגְּנִים,
בֵּין הַנִּפְנִים הַמְּשֻׁרְגוֹת
נָמִים, נוֹהָרִים בַּחֲמָה
בָּתִּים קִטְנִים וְצִהָרִים,
וְאַרְזִים פֹּה וְשָׁמָּה
עוֹמְדִים דָּם לִפְנֵי הַפְּתָחִים,
דָּם מֵאֲפִילִים מִבְּלֵי נוֹעַ,

בושים שחורים וחסנים,
שומרים של אהלי שקט.

בין הפתים הצתרתים
עיני תרה ומחפשת...
אך יגעתי ולא מצאתי,
אף פי אזור וזר היטב
הסמנים והאותות.

סמן ראשון, סמן מבקש:
גנת פרתים, מטע ידה.
סמן שני: עמוד נישא,
המתנוסס תוף הגנה,
ועל העמוד שבך יונים.
אף עוד רבים הסמנים:

אדם גנו של הפת
וסביבותיו מעקה ירק.
ובחצר, אצל הדרה,
אצל הדרה של יונתי,
מול חלונה פורחה שטה,
והיא שולחה אל החלון
את פרחיה הריחנים,
בפתחיה הצהבהבים...

מה משפר ריחם חרףו
מעשה, בשומר גבור חיל
ובילדה טובת חן ושכל,
שהיו מסבים לזאת השטה,
בגפל הטל ברמי הלילה,
ושפרם בית פרחי שטה.

ויפגן לָבָם וְרֹאשָׁם סַחֲרָה־
 כָּל אוֹתוֹ לַיְלָה עַד הַשָּׁחַר...
 שְׂוֹא יִנְעָמִי וְלֹא מִצְאָתִי :
 רְחוּק, רְחוּק זֶה הַבֵּית,
 בֵּית הַפֹּרֶם מִהִנָּבְעָה...
 עֵינֵי לָאוּ כִּבְר מִהַבֵּית,
 עֵינֵי עֵינֵי מִנִּי זָהָר ;
 כָּל הָעוֹלָם צָף בְּנִגְהוֹת,
 אִישׁ מְרוֹם וְאִישׁ מִתְחַת,
 אֶף גַּם דָּמִי יוֹ נִיחֻצוֹת,
 רִשְׁפֵּי אֶהְבָּה, לְהַבּוֹת קִיּוֹן.
 רָצָה אִישׁ תּוֹךְ רֵהֱטִי דָמִי,
 רָצָה, שָׂבָה וְסוֹאֶנֶת :
 שׁוּבִי, שׁוּבִי, הַשּׁוּלְמִית...
 מִתּוֹךְ תְּכַלְתּוֹ שֶׁל הָאֶפֶק
 נִתַּק פְּתָאֵם נִשְׁר אֶפֶסֶר
 וּכְאֶבֶן נִקְלַע מִטָּה,
 חֵישׁ — וְנִפְּץ אֶל הַסִּלְעִים.
 אֶךְ כְּרָנַע נִסְעָר רִזְמָה,
 צִלָּל, גּוֹ בֹהֵר שְׁחָקִים,
 רַק עוֹד רָעָדָה צְרִיחָתוֹ,
 צְרִיחַת לֵהָב וְגַעְגּוּעִים :
 שׁוּבִי, שׁוּבִי, הַשּׁוּלְמִית !
 שְׁנִית דְּמָמָה סְבוּאָת זָהָר,
 וּבְדִמְמָה, סְבוּאָת זָהָר,
 עֲפֹת קַל צִפּוֹת כְּרָמִים
 בַּחֲלָל הָאֵזֶר הַשּׁוֹקֵט,

שטות קל בָּרִים הַנִּהְיוּ,
אט מִנְפִּיּוֹת פִּנְיָהֶן,
מִפְּרִישֵׁי־הֶן הַמְּגֻנִים,
פִּנְפִי רַקְמָה וְכֹת, שְׁקֹפּוֹת,
וּמְזֻמּוֹת בְּזָהָר :

.שׁוּבִי, שׁוּבִי, הַשּׁוֹלְמִית...

רֶשֶׁת דָּקָה אֵט נִמְתַּחַת
בֵּין הָעוֹלָם וּבֵין עֵינִי,
נָדָם וּמְזֻם הַצִּפּוֹת,
אֶף מִמְרַחֲקֵי הַדְּמָמָה
לִי מַגִּיעַ צִלְצוֹל פֶּסֶק,
צָחוּק וְרֶנָּה בֹּו נִשְׁקִי :

.אֲשׁוּבִי, אֲשׁוּבִי, דּוֹר לְכִבִּי!
.בְּלָתִי מִי לָךְ יִהְיֶה מָנוֹ
.מִהֲצַנָּה שְׂבִלִילוֹת ?

.וּמִי יִסְחַט קִנְצוֹתֶיךָ,

.עֵת יִמְלֹאוּ רְסִיסֵי לֵילָה ?

.בְּלָתִי מִי לְשִׁירְךָ יֶאֱוֹן,

.שִׁיר הָרִיד, שִׁיר עֲמָקִי,

.אֲשֶׁר תַּעֲוִיר לֵילָה, לֵילָה,

.מִדִּי תִשׁוּט, מִדִּי תִנּוּד

.בֵּין הַגִּפְּנִים הַמְטָלְלוֹת,

.עֵת יָנוּעַ סֶהַר הַזֶּלֶם

.עַל הָהָרִים הַשׁוֹמְמִים ?

.לֹא עִיפָתָ הֵן לְוֹתִי

.בְּקֶרֶבְךָ אֶל בֵּית אֲמִי,

.לֹא הִלַּנְתָּ הֵן אֶף רִנֵּעַ

.על רַעיוֹתָ, על תַּמְתָּךְ.
 .עת אֶכְלֶךְ חֶרֶב קִיץ,
 .מִדֵּי שׁוֹבֶךְ אֶל הַפָּרֶם,
 .זֶה הֶרְחֹק שְׂפַרְמִים...
 צִלְצֹל, צִלְצֹל פַּעֲמוֹן בָּסָף,
 מִתּוֹךְ תְּנוּמָה הַאֲזִנְתִּיהוּ,
 צִלְצֹל רָחוֹק, צִלְצֹל בָּסָף,
 צִחוֹק וְרִגָה בּוֹ נָשְׁקוּ,
 שְׁמֵי הַמִּזְרָח בּוֹ הִזְדוּרוּ,
 לְהַבּוֹת קִיץ בּוֹ לְהַמּוֹ,
 לְהַבּוֹת קִיץ בְּגִבּוֹרָתוֹ,
 עַת הַתְּאֵנָה בְּבֶר הַבְּשִׁילָה
 וְהַנְּפִינִים יִשְׁפּוּ עָסִים...
 צִלְצֹל, צִלְצֹל פַּעֲמוֹן בָּסָף,
 הֶרְבֵּה לָאֵט לִי תַעֲלוּמוֹת,
 הֶרְבֵּה גִלָּה לִי נִצּוֹרוֹת,
 עַד כִּי שָׁחֲקוּ כָּל קֶרְבִּי,
 אֶף הָאֵם סוֹד זֶר אֲגַלָּה?
 אִם לֹא אֲשַׁמֵּר פִּי וּלְשׁוֹנִי?
 לֹא! סוֹד אַחֵר לֹא אֲגַלָּה!
 לֹא! לְשַׁפְּתֵי אֲשִׁים מַחֲסוֹם!
 אֶף גַּם אֶעֱצֵם עֵינֵי לְאוֹת,
 וְאַרְדָּם וְאֲנִיתִי,
 עַד שְׁיִטָּה שְׁמֶשׁ יִמָּה,
 עַד יָפוּחַ רוּחַ עָרֵב,
 וְהַחֹל לִפְנֵי סִפְתִּי
 יוֹרִיד עָנָג מִהִשְׁקִיעָה...

עַל שֵׁשֶׁת יָמִים.

... סוֹעַר הַיָּם לַפְּנוֹת בְּקֶר בְּהִדּוּהָ צְעִירָה וְקִלְיָה.
 חֲדָשׁוֹ כַּחֲזוֹתָיו הַנִּצָּחִים לְאַחַר מְנוּחַת הַלֵּילָה.
 לְהִטּוֹ עוֹרְקֵי אֲרָגְמָן בְּנִפְיּוֹצוֹת הַקֶּצֶף הַלֵּבָן
 סָבִיב לְגַלֵּי הַתְּכֵלֶת, הַמְטַפְּסִים עַל סִלְעֵי חוֹף יָפוֹ.
 הַלֵּךְ הַקֶּצֶף וְהוֹרִיד, כְּאִלּוּ יוֹד־סֵתֶר הַשְּׁלִיכָה
 מְרַפִּים שֶׁל וִרְדִּים עֲנָנִים בַּלֵּבָן הַחַי הַרוֹתֵחַ.
 הַרְחֵק עוֹד, פְּרוּשׁ עֶרְפֶּל וּבָאִים מִמְּרַחֵק הַגִּלִּים,
 אֲצִים לַחוֹף לְהַתְחַמֵּם בְּזֻהְרֵי הַשֶּׁחַר הַזָּבִים.
 גַּל אַחֵר גַּל בָּא בַּהֲמִידָה, גַּל דּוֹחֵף גַּל בַּהֲמִלָּה,
 עַד אֲשֶׁר יִגְשׁוּ לְסִלְעִים הַסּוֹנִים בְּקֶצֶף תְּכֵלִילִי.
 זֶה וְרוֹתֵחַ הַקֶּצֶף, בְּשֵׁאוֹן בּוֹ יִמָּבְלוּ גִלִּים,
 רִנֵּעַ יַעֲלֻמוּ וּכְרִנֵּעַ יֵרָאוּ מִלֵּבָן מַעֲמָקָיו,
 יַעֲלוּ עַל גִּבֵּי הַסִּלְעִים וְיִקְפְּצוּ שְׁנֵית הַיָּמָה,
 וּבַעֲיָפוֹת הַתַּפְּנֻקוֹת, כְּשׁוֹזָחִים שֶׁעָלוּ מִרְחָצָה,
 יִרְבְּצוּ אִטּ עַל הַחֻלּוֹת, יִרְבְּצוּ אִטּ וְהַשְׁתַּטְחוּ
 עַל הַמַּצְעוֹת הָרַפִּים, שְׁמוּפֵי נְהוֹת תְּכֵלִילִים.
 עָלוּ יִשְׁבְּתִי עַל סִלְעֵי, רִגְלֵי הַפִּקְרָתִי לְגִלִּים.
 רֵאשִׁי לְקִרְנֵי הַשֶּׁחַר, חַי לְרוֹתֵחַ-הַבֶּקֶר ;
 עֲלָה עָלִיתִי זֶה עָתָה מִתִּמְרוֹת הַקֶּצֶף הַלֵּבָן,

אף כי לא נפטרתי ואני וגם לא לדה היפה.
נוטר אנכי ברחובות ועשרה שבועות רצופים
נפניו ושקדיו של בעלי שמרתי במקלי ורובי.
יומם הלאוני הנגהות, לילה — שועלים ונדודים,
אף גם געגועים. נעלמים לבנות המושבה הנאות.
הגד לי הגד בגולה: פקחות הנערות ביהודה,
אוהבות שומרים אמיצים והומדות פושנים בלבן;
אמר אמרתי בלבי: עתה אאשר מבנים.
ברמי הוא יפה מפרמים, על גבעה נשאה יתנוסס,
לילה, פי יעלה הפהר, פלו חלומות ונגהות.
מללים יבריקו בפנינים, פזורים צבירים של ענבר
תחת לעלים מכסיפים על האדמה החורה,
אוצרות גמדי הלילה, שוכני ההרים ביהודה.
הסו מי זה דורף בחרים? הסו מי מתרונן בחרים?
שנית דומיה ונגהות, פרוש על הרים ערפל...
או האם גנבו לאוני צעדי הפהר הדורף
גדול וחור ומצפה ממעל להרי יהודה?
או השמעתי לפתאום רנת פוככים במסלות,
עורכי הצותי מדי לילה, ממעל לברמי יהודה?
דומם ומקשיב אשויטט בין גפנים מכספות וטלולות,
לבי — געגועים ואהבה, לבי — חלומות בלי פתרון...
למה זה אחרו פעמיה, לילה לזהטת ונדיבה?
שמעי: מהעמק הלילה! שירי: מהיפה ממלכתו
פנינים וכסף וענבר, אוצרות גמדי הלילה,
נמסרו לי לפקדון, לנוטר הפרמים העליו.

בואי, נעלמה-נכספה! בואי, רחוקה וקרובה!
 אמעל למענך בגנוים, שנמסרו לי לפקדון,
 אעלה עדוים על פסותך, פנינים וכסף אלבישה,
 אעגד לראשך המתלתל פתך פוכבים רוטטים.
 אך אם מעט לך פל אלה, הבא אביאך להרים,
 יש לי פנקרת ההרים טירת אלגביש נעלמה
 וטובים גמדי הלילה, שוכני ההרים ביהודה,
 אוהבים המה מאז לי, לשומר הפרמים העליון,
 שמה לי שמורים מקמנים וקר פל מטמונים נפלאים,
 אמסר את פלם, את פלם לבחירת לבבי הנאה...

תשעה שבועות הייתי שומר בכרמי רחובות,
 גפניו ושרדיו של בעלי שמרתי בהם ובאמון.
 נאות הנערות ברחובות ואף פי גם לא ופהפיות,
 אולם עננות מאד הן בלילות בעללי הגפנים.
 ברוכים היו לי הלילות, לילות יהודה בפרמים,
 לו רק ארבתם פפלים, יקרתם לי שבעים ושבעה...
 אולם כבר פלה הפציר, נטשו ונעזבו פרמים,
 לא עוד תבהקנה בחמה מטפחות לבנות וכתולות,
 מטפחות בוצרות שובבות... פמה ענבים על פני
 סחמי סחוט וצחוק, מדי העזי לנישקון!
 גדם כבר צלציל מזמרות, לא עוד ירנן וירועע,
 לא עוד ישמע צחוק עליו בין גפנים עבות-דליות,
 לא עוד תתנוסס בגאון באמצע הפרם הנרחב
 סבת השומרים, ספתי: עקר עקרתי פלונסותיה,

קפל קפלתִי כחלִיה עם גגה עשויִי מחצלות.
 שמתים בבקר על שכמי וינשאתים לבצל הפרס.
 ברחו ברכתיו, כי יופה להקים בשנה הבאה
 שנית שומירה בכרמו ולקחתני לשומר מחדש.
 השיב גם הוא לי בברכה, כי אזהה ואהיה רוקת,
 רופא או סופר או מורה, ובל אצק לִי שְמִירָה.
 שעות ארפות שוטטתי עוד במרחבים הרחוקים,
 שטופי נהרות ולחט, אורות סוף־קיץ המעורים.
 יקר הפל לי פי שבעה: זהרי האויר השקוף,
 עמק השחקים הצחים, תכלת ערפלי ההרים;
 הממת הורשות היותים, מרחבי שדמות הזהב,
 לחט החולות הלבנים, תונת נחלים חרבים;
 רשרוש לטאות נתפזות אצל משפות הצבר,
 קשקוש חרובים גלמודים, אפופי נהרות וחולות;
 סתרי התאנה הזקנה, סבתא ושישה, חביבה,
 שתה לי צל בצעהרם מתחת בדיה המטים;
 אף גם זכרתי בעצב געירות חמורי הקטן,
 מים קרים לכרמי הביא בבקר, בבקר.
 קשה לי היתה הפרידה... בערב — ואשוב לכרמי.
 טפלו הפושיות שחורות, מופזות מזנה השקיעה,
 אצל החול התחת, סביב לגמות הקטנות,
 שם היו תקועים עוד אתמול פלונסות הספה-סבתי.
 גועו עננות ונפות עבי ארגמן במערב,
 קצווי הפרס הרחוקים התפנסו בעללים פתלחלים.
 נשמעה צעקת שועלים, יללה ולעג באחר,

אך בינתיים לי אתור משרת מזכיר במשורה,
מלאכה קלה ונקיה, כאשר אהבה נפשי
(אהב אנכי מעוזי מלאכות קלות ונקיות,
למשל, לשיט בארץ, לשמור פרם בקיץ,
פתב שירים בעלמא וקטף תפוחי-זהב),
ואלף ה'לך ורנן בדרך בואכה יפו.

צללי לילה התוירו ואני בשערי יפו,
עיר מלאה חכמים, עסקנים נלהבים וסופרים,
הצתו פאתי קדים, אך ישנה העיר העתיקה,
ישנו חכמים וסופרים, ישנו עסקנים נלהבים.
הקיץ רק ימא של יפו ויפצח את רגת השחר,
רגה של פחות מתחדשים, פחות החיים הנצחים.
הקשב הקשבתי לשירי, מלא מלאתי מצלילי,
צלילי העז והפזרה, קמתי ואצלל בגלים.
רענן ומזבז ומחדש עליתי מתימרות הקצף,
סלע לי תרתי בין גלים, אותו איתי למושב,
ראשי הפקרתי לשמש, חזי — לרוח הפקר,
הרגש הרגשתי בקרבי פח טיטנים ועצמים.
אמנם לא נפטון אני ולא קלשון לי שלש-השנים,
אולם פים ומרחביו ארדה כעת מבלי מעצור;
פסא מלכותי — הסלע, המואר עד חציו בנגחות,
גבולות ממשלתי ישתרעו עד גר הערפל באפק.

הצת הים עד האמצע. המית הגלים גברה.
שחף צהור-פנף בצוחה נשוא ממעל לראשו,
נחת על גב משפר כהל, נעין צפרניו בגבו,
שנית התרומם בצוחה ונער בכנסיו ברכות.
הצת הים עד האמצע, הולך הבקר וגדל,
הצקו גהות חכלילים על תלי הבתים הישנים,
זקנים סקרנים ואורבים, המטפסים איש איש על חברו,
לראות מהחדש בעולם, במרחבים האינסופים.
בא ערבי ישיש עם נכדו, חולצים נעליהם במתינות,
רוחצים רגליהם במים, פורעים ופונים למזרח.
הנה לקראתי בא דיג, בוישי גבה-קומה וחסן,
שק על חוזהו וגבו, כפה אדמה לראשו,
הפשיל מכנסיו הכחלים למעלה מברכיו אמיצות,
עמד במים על ידי, פרש את רשתו וחפה.
פתאום לי יקריץ בערמה בלבן המבהיק של עינו:
"הנה הולכת שם נערה, מהר התכספה ברשתו".
שחק למולי והוציא את רשתו ונגענע בכח,
נתפז מטר אבני-חן, ושנית השליכה המומה.
...סלעי כפר פלו מרפד גהות חכלילים וחמים,
רוח הבקר מנשבה ומנספפה קוצות תלתלי,
הזמים הגלים בחדוה, ילהט וירפת הקצה,
ילק את רגלי החפזות, ירטיב את חזו, את גפיו,
יזה רסיסים על פני... חסן ועליו על סלעי
אשוב לי ערם ואחלם: לדה היפה, הזכה!

לְמָה אַתְּ רֹתֵם לְהִתְרוֹמֵם מִנִּבְכֵי הַקֶּצֶף הַזֶּה.
טָרֵם יִקְיִצוּ מִשְׁנֹתֵם חֲכָמֵי הָעִיר וְסוֹפְרֵיהָ.
טָרֵם עוֹד הִנֵּה יָבֹאוּ לְטָבֹל בַּיָּמָה שֶׁל יָפוֹ?...

חֲרַעֲיָה.

יובל העגלונים.

פֶּרֶק ראשון.

חֲצֵרוֹת.

יִשְׁנֶה חֲצֵרוֹת מוֹצֵפֶת בְּנִהּוֹת הַלְבָנָה הַמְלָאָה.
הַבְּהִיק בְּמִרְחֵץ בְּהֶלֶב הַסִּיד עַל כָּל פֶּתַל וְגֵדֵר
(גִּדְרֵי אֲבָנִים לַחֲצֵרוֹת וְנִבְהֵן בְּאַמָּה וְחָצִי
עַד כִּי כָּל חֶצֶר בְּמִבְצָר מְעַט, מִפְּנֵי אוֹיֵב לְמַחֲסֶה,
אוֹלָם הַטִּיחַ הַלָּבֵן מִשְׁוֶה חֵן שְׁלוֹם וְשִׁלוּה
עַל הַמוֹשָׁבָה הַנָּאָה אֶפְסוֹת פֶּרֶדְסִים וּכְרָמִים.
יִגְדֵּל זֶה רֶשֶׁם הַשְׁלֹוֹה בְּיַחֲד בְּלִילֹת הַבְּחִירִים,
חֶרֶשׁ כִּי יִצּוֹף הַסֶּהֱר בַּתְּכֵלֶת הַרְוֶה, הַגְּדוּשָׁה,
יִצּוֹף לְאֵט בְּלִי הַחֶפֶז מַעַל לְמוֹשָׁבָה הַיִּשְׁנָה,
דּוֹמָה לְשׁוֹמֵר בּוֹטֵחַ הָעֹזֵמֵד עַל מִצָּפָה גְּבוּהָ,
צוֹפֶה וּמִבִּישׁ מִסְכִּיב בְּעֵין בּוֹחֶנֶת וּמִנְסָה,
תֵּר בִּבְת אַחַת אֶת כָּל הַמוֹשָׁבָה מִכָּל עֲבָרֶיהָ.
הִנֵּה הוּא סוֹקֵר רְחוֹב הַקְּוִטָּנִים עִם שִׁשִּׁת הַיִּכְלָיוֹי,
בְּעָלֵי יְשִׁמִי קוֹמוֹת וּבְנוֹיִם בְּטַעַם אֲדָרְכָּל מְקוֹמָה,
שֹׁפֵעַ מִרְפָּסוֹת, אֲבִסְדְּרוֹת, יִצִּיעִים, עֲמוּדִים וְצִרִיחִים,
חֲצִים הַגָּזוֹת מִשְׁפָּעִים וְחֲצִים שְׁטוּחִים עִם מַעֲקֶה,
סִנְנוֹן מִשְׁנָה, מִין בְּלִיל שֶׁל בְּגֵד וּבְרִדִּיצִיב גַּם יָחַד.
אֵין זֹאת, אֲשֶׁר הָאֲדָרְכָּל נִחְפָּז לְמִצָּא שְׂבִיל הַזֶּהָב,
מִזְרָח וּמַעֲרָב לְאַחַד וּלְמוֹנֶם מוֹיָנָה נְעִימָה.

אף גם נתפרסם בזמנו זה בונה רחוב הקוטנים,
כמה מאמרים נלהבים הודיעו את טיבו בעולם,
ירחון התחיה גם הדפים תולדותיו בלנית תמינתו,
קראו לו בונה העתיד, מגלה הסגנון העברי,
אולם הוא דרך כפוכב ונעלם כמזר לפתאום,
תהלת בניניו גם היא נדפה חיש מהר פעשן.
חלק הנג השטוח התחיל דולף בגשמים,
חדר הטחב לפתלים והיתה סכנת מפלת.
היה כמעט בכל רע האדרכל בכבודו ובעצמו,
בערה עליו פאש חמתם של בעלי הבתים,
כלם חדשים מקרוב זה באו לשפן בהצרות,
צורר הפספ בביסם וחבת ציון בלבבם,
באו להנות מהמדת האויר אשר בהצרות,
לכן יקראו קוטנים ורחובם רחוב הקוטנים,
רצו לשבת בשלוח פרזונים בארמנותיהם,
והנה קפץ עליהם רגו הנגות הדולפים.
אולם שחקה השעה לבונה העתיד הנאוני:
טרם עוד נבעו הפרצים בכתלי בניניו הנאים,
עקר דירתו למרחק, לעולם החדש, ונעשה
חט בני-יורק, ואמרים, פי מצא מזלו במחט.

אף הירח בשלוח, מסתכל ברחוב הקוטנים,
מציה כל בית ובית בזרם נהרות הפספ,
גלויות וידועות לפניו קורות כל בית ובית.
הנה בית מחלון הזקן, המקבל העשיר, הפלאי,
יומם הוא עובר בכרמיו ולילה הוא חונה בזהרי.
הנה בית בנו, אברך משי, ואולם איש מרץ ופעלים,

ידו לא שלח במעדה, אף מחו כמעין מתגבר,
אלפי הצעות חדשות נולדות בקרבן לרגעים,
פיצד לדשן הקרקע בגללי צפר-השדה,
פיצד מבלי חמרי בנן לבנות פתים יפים וטובים,
פיצד לגדל תאומי-אפרחים מביצה רק אחת.
ואף כי לא טרח מעולם בצמחים, בננים וביצים,
אף הוא בושח בשכלו: למעלה מכל — ההגיון —
רגיל הוא לומר — וכת הגיוני עוד יראה נפלאות!
הנה בית יהלם, פא מיוהניסבורג עמוס בכסף,
זקן בראורין וחסיד ובנות לו שלש צעירות,
פלן מצפצפות אנגלית, בטנים תשכלנה לצחק,
מקלות תפארת בידיהן, עת יצא תצאנה לטיל,
אף תתנאניה מאד על הנערות, ילדות הצרות.
אף כי גם בנות הצרות לא כפריות הן, חס ושלום,
ידן עננה ורפה, לא עבדה מעולם בפרך,
נאו רגליהן הדקות בנעלים הדוקות, חדישות,
שמלות, מגפעות ורדדים על פי האחרונה באפנות,
נזרף ממחטות-משון ריח השמנים הטובים,
גם בצרפתית ופסנתר אינן נחשלות, חלילה,
אף בנות יוהניסבורג גאות מצאו, כי חסר להנה
אותו הפרק הנכון, גהיזן הפרך האמתי,
פנון פלעג בנות-כפר ובוא בחברתן לא אבוי.
נמאסה מהר הצרות עליהן, פריסה הלכו,
אף גם אביהן החסיד בפר את ירושלים,
עיר ביה ושיבות וגאונים, על פני המושבה ועקר
אל עיר הקדש דירתו, ועתה בביתו הגדול
גר המשגיח בטרקלין ושומר ערבי בפרוזדור,

ורופא שנים מורשה, בחור מנהיג, חלקלק,
 אפור חויה של קטיפה ותריסר שרשרות עליה.
 שלשת הבתים האלה ברחוב הכרמפאדים,
 פחות מהם במעלה הוא בית הפרדסן פרמי,
 — לצון חמרו השכנים: פרמי וכרם לו אין —
 אולם פרדסו משבח והוא גם בזרועות יתעפק,
 אפר זריו וחרוץ ולועג בלבבו לשכניו:
 "מה להם פה, לבטלנים? ילכו אל אשר ילכו,
 ילכו לצפת, לתל-אביב, אך לא במושבה מקומם!"
 פרות הביא מבשן ומוכר חלבן לשכנים,
 והוא היחידי ברחוב האוכל ירקות מגנן.
 "מה לי ערבי, מה עברי?" — הוא שח — לי נחוצות ידים;
 ואם גם שבע ביום יצק, הפועל הצעיר,
 בפר אבבר לעולם פועל עם שרירים חזקים
 על אבכים משפילים וכח אין בזרועותם,
 אף אם גם ידעו על פה את מרפס ואת השלחי.
 נקרא לא קרא את שניהם הפרדסן פרמי מימיו,
 שמע רק שמעם מרחוק ותמיד הנפירם באחד,
 שניהם נצטרפו במחו לסמל שלומיאל ובטלן.
 אך מהיום שהתגבל האויב להתריב חצרות
 — הגן הפרדסן יחד עם קהל החלוצים עליה —
 התחיל מר פרמי מהרהר ועושה את השבון-הנפש,
 עד כי באחד הימים ובכל אחותו הרחבה
 שירה חדשה הריעה, שירת העובד העברי.

ישן רחוב הקומנים וישנים גם יתר הרחובות.

שמה בבתים הפזורים בחורשת ארזים וברזשים

יגוּוּ וְקָנִי חֲצֵרוֹתַי, מִיִּפְדֵי הַכֶּסֶף הָרָאשׁוֹנִים.
 חַיִּי גַם רַבִּים מֵהֶם בְּשַׁעֲתָם בַּחוּרִים נִלְהָבִים,
 בָּאוּ לְאֶרֶץ מְלָחָה, לֹא עֵץ וְלֹא מַעֲוֶן עָלֶיהָ,
 לְהִטָּם חֶרֶב בַּיּוֹם וּלְיָלָה אֲכָלָם הַקֶּרֶחַ.
 הִפְכּוּ הַבָּצֵה לְפָרֶדֶס וּנְבָעוֹת עֲרֻמוֹת לִכְרָמִים,
 עָתָה עֲנִיפִים וְנִקְנִים יִאָּנְחוּ לַפְעָמִים בְּלִילֹתַי.
 יֵשׁ בִּי יִתְאוּנְגוּ מְרָה וְכַעַס וְאָרֶם בְּלִבָּבָם:
 "עֲלֵה דוֹר חֲדָשׁ אֵלֵינוּ, אֲשֶׁר לֹא יָדַע אוֹתָנוּ,
 בִּסְבֻלֹתֵינוּ לֹא רָאָה, לֹא רָצָה אֶת קִרְבָּנוֹתֵינוּ.
 אָנוּ רִאשׁוֹנִים קִפְצָנוּ הַיָּמָה וְנִסָּל הַדֶּרֶךְ,
 לָמוֹ, לִבָּאִים אַחֲרֵינוּ, פֹּלְסָנוּ הַנְּתִיבָה בַּמִּדְבָּר,
 אֲדָהּ, כְּפִנּוֹי טוֹבָה, הֵם בָּאִים וְלוֹעָגִים לָנוּ בְּחֻצָּפָה,
 רַק לֹא יַחֲשָׁכוּ מִפְּנֵים, שֶׁקִּמְטוּ מִתְּלָאוֹת בְּלִי עָתָם,
 וְרֹאִים רַק צִלְלִים וְדָפִי, מְאוּרוֹת יַעֲלִימוּ עֵינֵיהֶם,
 כָּל עֲמָלָנוּ בַּחַיִּים פָּאֵלוּ עָלָה בַּתְּהוֹ..."
 כָּכָה מִתְמַרְמְרִים רַבִּים, אֲדָהּ רַבִּים גַּם יָהּוּ אַחֲרֵת:
 הֵן גַּם אֲנַחְנוּ לְפָנִים חֲפִשָּׁנוּ רַק מוֹמִים בְּנִקְנִים,
 כִּף הוּא מִנְחָנוּ שֶׁל עוֹלָם: דוֹר דוֹר וּמִנְהִינּוּ וּנְבִיאָיו.
 אֲפָה גַם לֹא תָמִיד שְׁמַרְנוּ אֱמוּנִים לְדֶרֶךְ בְּחֶרְנוּ —
 יֵשׁ שְׁגָלָשָׁנוּ לְמוֹרָד, נִפְתַּלְנוּ בְּשִׁבּוּלִים גְּלוּזִים,
 רַפּוֹ יְדֵינוּ וְנָלָא וְנִסְסָנוּ מִמִּשְׁאֵת נִפְשָׁנוּ.
 בָּנִים גְּדֻלָּנוּ, רוֹמְמָנוּ — אֵיזָה הַבָּנִים גְּדֻלָּנוּ?
 לֹא בַעֲבוֹתוֹת הָאֵהָבָה אֶל אֲדָמַת מוֹלָדֵת רִתְקָנוּם,
 הִנָּחַל לָהֶם לֹא הִנָּחֵלָנוּ אֶת אִשׁ הַחֲלוּמוֹת הַקְּדוּשִׁים,
 אֲפָה גַם רִמְסָנוּ בַּפְּנִיָּה אֶת פְּרִחֵי־אֲבֵנוּ הַשְּׁחוּרִים,
 עַד אֲשֶׁר יֵשׁ וְנִשְׁיָנוּ עַל מָה בָּאָנוּ הֵנָּה וְנִסְכַּל.

אחת רק אחת השכנו: אנחנו נשאנו ונסבל —
 יהיה, לפחות, זרענו מאשר... ומה הוא האשר?
 הה! אמנם צדק המשל: הואב עיניו תמיד ליער,
 אם גם לשבעה תאכילי, ואנו לפרפים נשאפה...
 ירדו בנינו מצרימה, הפלינו למדינות אוקינוס,
 היו למנהגים, רופאים, סוחרים, סרסורים ומורים,
 רוכלים, מלצרים וכדומה, מלאכות נקיות, פביכול.
 קרא קראנו שולמית ונעמי ורות לבנותינו,
 שמות נשפכים, יקרים, מזכרת מימים רחוקים,
 נשמר בצלילים הערב עוד בית השדה ופרחיו,
 בית עדרים וגרנות וחיים רעננים ותמימים,
 אולם בשמות לבדם יצאנו ידי חובתנו.
 רות מפטפטת צרפתית, שולמית פורטת על פסנתר,
 אך את הפרה, אם ישנה, חולבת חלימה, בת קדר...
 קנה קוינו לתקן נפשנו באויר המרחב,
 חסנה ביניעת פנים ואמצה במרץ יצירה,
 אך מבנינו השכנו גם נעים חלומות הפהר,
 גם לחלום לא למדנים ומה גם לפעול ולהלחם!
 עתה ומירים חדשים באים אלינו מסביב,
 שירות ישנות בסייהם — לפנים שרנון גם אנו —
 אולם אנחנו זקנו והם עוד צעירים ועזים,
 אף גם מעשים היונו והמה רבים — בן ירבו —
 קולם צלול וחזק — ואנו כבר נחר גרוננו...
 אדרבא, טוב כי ישירו, ואם גם משירם לפעמים
 צלצלי לעג יגנבו, לעג לזקנים שפרחו,
 צלצלי בוז וגם פעם — נקבל יפורים באהבה...
 ישן מפני חדש תוציאו! — חק הוא ומי יעברנו?

ובהגיע התור לאפרוח לצאת לאור עולם,
 נפין ונפין הביצה, שישאב ממנה את חייו.
 ככה כבר היה, כה יהיה, ואולם המביט ומעמיק
 הוא לא יעצב אל לבו; יראה: הצורות מתחלפות,
 נושרה הקלפה הפגומה ואולם לעד חי הנרעין...
 ככה מתנתמים על ערשם טובי הדור, דור בלויים,
 עוד בנשמתם לא ככה זיק אחרון מלהבם תקדמון.
 אכבר ככר פח הנעורים ושנה נודדת מעינם,
 ובשעות ליל ללא-שנה מתעוררה רוחם וניה,
 חרש תרחף ותעלעל העלים של ספר חייכם,
 תעביר לפניהם בחזון ימים של גדולות וקטנות,
 ומבעד לסרצי התריסים שולחת אליהם הלבנה
 קנים עננים ומלפסים, נהרי תנחומים וסליחה...

צף הירח לאטו בתכלת שמים עמקה,
 — גם בליל סחר התכלת של שחק יהודה אפולונית,
 גדישה ורוה וצרופה, לא דקה ותורה כבצפון, —
 מציץ בזהרו השלו את כל המושבה הנמה,
 החל מרחוב הקוטנים וכלה בשכונת ברכיאל,
 כה התימנים יגורו, ויפה הישכונה בלילה.
 פתי החמר הקטנים, שככה עלובים הם יומם,
 עתה מכספים יזהירו בזהר צנוע, חגיגי.
 שיחי הפרחים המעטים הצומחים על יד הפתחים,
 פרחי ערב הריחנים, מתימן הרחוקה הובאו,
 נראים כחיים ורוגשים בזהר הטללים המפרפר.
 פה ושם יוריק ביפו לפני חלון נמוך, פתית
 אילן תפוחי-הזהב, או רחבת-ענפים תאנה.

נישמה בחזקת תנשמת מקנה באחד הגגות,
 כבשה בדיר הרעוע גועה לפתאם חדרות.
 נשמע קול בכי מתאפק. זקן בסכה של קרשים
 — היא משמשת בית-חפלה — עורף. הצוית פחשכה.
 יש שמאשגב פתוח גניחה תחפרין לפתאם,
 גניחה חמופה — ודממה. מי זה הנאנח בלילה?
 האם זאת נערה צעירה, לוחשת בעצם אביכה?
 חפין אביה השיאה לזקן — הגבירי של השכונה,
 צורה בוקב הגדו והביא תכשיטים מתימן —
 אולם היא השקה בחלזין, שאתו נודמנה בפרם,
 שניהם עת עברו בבציר, בחור מתלתל ועליו,
 הטה לה חסד ואמר, כי נפשו יוצאת אליה,
 ואמנם שפרתו בחנה, חן מורח, הזר לו, לצפונה,
 אולם התוכל תת אמון לבחור, שפנני, מתלוצץ?
 אך אם גם דבר באמנה, אביה לא יאות לעולם
 תת אותה לאפיקורוס, ולבכה מפרפר וכואב...
 ... מי זה הנאנח בלילה? האין זאת סעידה הזקנה,
 עיפה משאת אל השכונה מבאר המושבה הרחוקה
 מים על ראשה הכפוף? ואולי בלבה הנחר
 פתאם זכרונות געזו של ימים עטופי ערפל?
 היתה אז דקה וצעירה וברגל אמיצה וקלה
 הלכה בכפר וערב עם פדה על ראשה לעין
 שם, במולדת הרחוקה, בתימן עטורת ההרים.
 אתה חברות עליונות, שזופות משמש ורוח,
 דמתה קומתן לתמר וצעדן בהולכות על קפיצים
 וכנשאות ברוח ויטן אל אשר תחפצנה,
 נזעזות לא נזעזות בפרקע — וצחקות פלן ומספרות

אִשָּׁה לָרְעוּתָהּ בִּלְחֹשׁ אֶת סוּדוֹת אֲבִיבֹן הַמִּלְכָּלֵב.
הוּתָה אִזּוּ כּוֹס נְעוּרֶיהָ מְלֵאָה וְנִטָּף לֹא נִגְרַע,
בְּאִשָּׁר לֹא נִגְרַע אָף נִטָּף מִכֶּדֶה הַמְּלֵא עַל רֹאשָׁהּ,
גַּם עַתָּה כָּל גִּוָּה הַנְּמִישׁ הַתַּפְתָּל מִצְחֹק הָעֵלּוּמִים.
עַתָּה כִּכָּר הוּמָכָה קוֹמָתָה וְכוֹאֵב הַגֵּב הִיגָע,
צִבְתָּה וְכִבְדָּה הֶרְגֵּל וְרֹאשָׁהּ, רֹאשׁ כְּפֹף, הִשְׁתַּחֲחָה,
חֹשֶׁשׁ רְסִיסֵי חַיִּיהָ נִגְרִים נְטָפִים, נְטָפִים,
בְּאִשָּׁר נִגְרִים הַמִּים מִכֶּדֶה עַל רֹאשָׁהּ בִּלְכָתָהּ,
מֵהָר – וְשִׁבְהָ לְבִיתָהּ וְכֶדֶה רִיק כְּלִיל וְשִׁבוּר...
...מִי זֶה הַנֶּאֱנָח בְּלִילָהּ? הֲאֵם זֶה יְחִיהָ הַפְּתוּחָה?
הִיָּה כְּתִימָן מְסוּבָב עִם כָּלִי עֲבוּדָתוֹ בַּכְּפָרִים,
עֲטוּף בְּטָלִית וְשׁוֹנָה מִשְׁנָתוֹ בִּלְכָתוֹ בְּדֶרֶךְ,
עוֹבֵר מְמוּשָׁב לְמוּשָׁב וּמוֹצֵא אֶת לִחְמוֹ בְּרוּחָהּ,
אוֹלָם עַד מוֹת לֹו נִמְאָסָה גְלוּת יִשְׁמַעְאֵל הַקֹּשָׁה,
כּוֹז בְּנִי-עֶרֶב הַנְּאִוְנִים וְלַעֲגִם לִי-לְדִיר-הַמְּוֵת.
אָף גַּם מֵה מִשְׁכָּה אֶת לְבֹו הַמִּצְוָה יֵשֶׁל. יֵשׁוּב הָאָרֶץ.
עֲלָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְיֵשֶׁב בְּשִׁכּוֹנַת בְּרִיאֵל,
בְּנָה בִידֵיו בֵּית הַמֶּר וַיִּטַּע תְּאֵנָה לִידּוֹ,
עַתָּה כִּכָּר גְּדֻלָּה וּבְצֻלָּי כִּדְיָהּ הוּא עוֹשֶׂה מְלֹאכָתוֹ,
כְּרוֹף הַשֵּׁם, יֵשׁ פְּרִנָּסָה וְאֵם כִּי בִרְחֹק, אָף דָּאָג
יִדְאָג לְבָנָיו שֶׁגְּדָלוּ, וּפּוֹעֲלִים הֵם בְּחִצְרוֹת.
אֲמָנִים וְרֹאִים וְשְׁלָמִים הֵם, כְּרוֹף הַשֵּׁם, אָף פְּתוּרָה
הִנֵּה לֹא יִהְיֶה כְּמוֹהוּ, בְּכַתִּי הַמְּדַרֵּשׁ לֹא יֵשְׁבוּ
אַחֲרֵי כְלֹוָתָם מְלֹאכָתָם, וְתָמִיד בִּינֵיהֶם מִחֻלָּתָהּ:
.אֲחֻדוֹת עֲבוּדָהּ, .הַפּוֹעֵל הַצָּעִיר, אֲסָפוֹת וּבְחִירוֹת.
מֵה הֵמָּה שְׁחִים? מֵה רוֹצִים? לֹא יָבִין זֹאת יְחִיהָ הַזֶּקֶן!
אוֹלָם הוּא תוֹלָה הַקּוֹלָר בְּחֹסֶר הַמִּים בְּשִׁכּוֹנָהּ.

מים לו יהיו בשכונה וגם מעט יותר אדמה,
יהיו הפנים עסוקים בשכונה בעבודת הגנים,
ברוך השם, הם חרוצים ורגילים ביניעת פסים.
תהיה פרנסה בשפע ולחם עם זית לא יחסר,
ישפחו ריבות-על-חנם ולדברי ההבל לא ישעו.
...או אולי נאנח החכם הישיש, שגדרה שנתו,
בא אל הארץ בתקוה, כי יזכה ויראה בגאולה,
אך לערב נוטה יומו ושופר הגאולה לא נשמע...
בלעה הדממה את גניחת הלילה הקטועה; ביתר
עז התנשמת בקנה על אחד הגנות נושמת,
רשרוש ישמע לפתאם בין תלי הזמורות הובשות
— לקט מפרמים — הצבורים בצדי הרחובות הצרים.
שריקה-חריקה למכונת השקאה בפרדם לא רחוק
נדמית בדממת לילה לבקיה של צפור בלמידה.
רוח נושבת. הדקל על יד בית התפלה-הספה
מניד בפותיו במברך את משפנות יעקב הדלים.

צה הירח לאטו בתכלת שמים עמקה,
ציף בנגחות אנרירים חצרות מגבולה עד גבולה;
אילם פי שבעה נהות הוא מעניק לגבעת הגרן,
גבול המושבה היא שומרה ופתוחה לארבע הרוחות.
אהלי בד שם נטוים, יצחירו פרקומים מפסה,
שם החלצים ישפנו העובדים על אדמת חצרות.
דממה ושקט בגבולות חצרות הישנה את שנתה,
אך עלי גבעת הגרן רגנן וירעע וירקד.
הוצאו החוצה מחצלות ספסלים ותבות על ארגו
— עתה משמש הוא שלחן — חבית פרסנית עומדת.

בְּחֹרֶם עִם שׁוֹט בְּבֵית־שֹׁחַי מִזֵּיג הַיּוֹן בְּכָל־יָמָיו:
 פִּזְמוֹת, צִלְחֹת וְקַעְרוֹת וְסַפְלִים וְקַפְסוֹת שֶׁל פָּחִים.
 בַּיָּשׁוּר כָּל כָּלִי לְשִׁתְיָהּ: — הוּא מִכְרִיז — לֹא כָל־יִשְׁכַּן עֲכָשׁוּ.
 כְּשֶׁהֲלִילֹת כָּבֵד קָרִירִים. בְּמִטּוֹתָא, רַבּוּתִי, לְחַיִּים!

פֶּרֶק שְׁנִי.

גְּבֻעַת הַגֶּרֶן.

מַה זֶה הַלִּילָה מִלִּילֹת? בַּשָּׁעָה הַזֹּאת עַל הַגְּבֻעָה
 תָּמִיד דּוֹמְיָה שׁוֹרְרֶת. שְׁנַת עוֹבְדִים מְתוֹקָה וְשָׁנִים
 יוֹשְׁבֵי הַיְרִיעוֹת. רַק דּוֹמָם הַשּׁוֹמֵר עִם רוֹבּוֹ עַל כְּתָפוֹ
 סוֹבֵב אֶת אֹהֶלִי הַשָּׁקֵט. אִי יֵשׁ שֶׁהָעָלָם הַמְשׁוֹרֵר
 יוֹצֵא לְרֵנֶּע מֵאֲהָלוֹ לְהַנּוֹת מִיּוֹזֵשׁ שֶׁל לִילָה,
 נוֹשֵׂא אֶת עֵינָיו לְהָרִים הַלְּוִיִּים בְּעָרְפְּלִי כֶסֶף,
 מִבֵּית לְהַבְּהוֹב מְדוּרוֹת נַעֲלָמוֹת מִבְּעַד לְעָרְפֵּל,
 צֶדֶד אֶת הַפְּרָפּוֹר הַחַי, הַחֲנִיגִי שֶׁל כּוֹכְבֵי הַנֶּצֶחַ,
 מִקְשִׁיב לְהַמְיָה עֲמוּמָה, הָעֵזָה וְאֵף כִּי רַחֲזָקָה,
 הַמִּית יָם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל; נוֹשֵׂם מֵלֹא חֹזֵה הָאֹוִיר,
 אֹוִיר הַמֶּרְחָב הַמְּזוֹקֵק בְּצִנַּת הַלִּילָה הַטָּלוֹל;
 נֶאֱנָח מִשְׁפָּעַת רִגְשׁוֹת וְנִגָּשׁ לְשׁוֹמֵר וְשׂוֹאֵל
 שְׂאֵלָה שְׂלֹא מִן הָעֲנָנִים וְשֶׁבֶת הָאֲהֻלָּה. וְשִׁנִּית
 דְּמָמָה מִסְבִּיב, רַק חֶרֶשׁ הַשּׁוֹמֵר עִם רוֹבּוֹ עַל כְּתָפוֹ
 סוֹבֵב אֶת אֹהֶלִי הַשָּׁקֵט. וְאֵלֶּה הֵם יוֹשְׁבֵי הַיְרִיעוֹת:
 קְבוּצַת בְּנֵי לִיטָא תּוֹפְשֵׁת אֶת טוֹר הָאֲהֻלִּים הָרִאשִׁיִּים,
 עֶשְׂרִים אֲהֻלִּים בְּמִסְפָּר וְכֵה לְעָרֵיהֶם יִתְחַלְקוּ;
 חֲשָׁעָה אֲהֻלִּים לְוִילְנָה, חֲמִשָּׁה לְקוֹבְנָה וְשָׁנִים
 שְׁנָנִים לְעִרְי־הַשָּׂדֶה סְמוּרָגוֹן, קוֹשְׁדֵרִי וְסְטוּלִין

וכלם פה בנו בשמות, מפני שעל ערי מוצאם
 גאות בני ליטא, ומעשה באחד ליטאי שגשאל:
 האם מלונדון הקדי? — געלב וענה בקפדה:
 מה לי וללונדון? אנכי מטלז בבבזדה ובעצמה"ו.
 רבם בני תורה וחולמים על ציון משחר ילדותם,
 עוזרים בשדה באמון ותרבות מרביצים במחנה.
 תושבי הצרות מרצים מהם, אף פי לבם מהפס:
 חריף הוא מת בני ליטא ומסגל לכל מיני פלפול.
 שונים מהם בני הנגב שבאו מגדות ים הישחור,
 יוצאי חצי-האי קרים ומספר אהליהם שנים עשר.
 פחם במחולות וזמירות והם על הנערות חביבים,
 גערות הצרות הנאות, ואף פי דבורם העברי
 עזוז מגמגם, אף פקחות הנערות ומכונות ברמיוה.
 אהלי בני אשכנז תשעה והמה נטוים במעגל,
 אלה מול אלה הפתחים — סמן של שתוף ואחזה, —
 רחב המעגל ובתוכו, במרפז, עמידים וסלם,
 מקפין, בדורים, מקבילים ויתר מכשירי התעמלות.
 כלם תלמידי מכללות באשכנז, חברי בר בוכבאי,
 עוזרים עבודות הקשות כאלו יכהנו בקדש,
 פניהם רצינים ויותר משמינית בשמינית של גאווה
 המה מפיקים, ואף פי מהלכם בענוה ושקט.
 חדש בני קרים העלזים מלגלים: בחור מליטא,
 אף פי מתנגד הנהג, אף אם רק תדנגדו משהו
 יפליץ בצחוק ככן אדם וקפץ נחסיד בן חסיד,
 אולם בני אשכנז אלה כאלו הם עורכים פה גלות,
 יוצרים, ערכים חדשים ומקדשים את שם העבודה,
 ובשעת מעשה פניהם קדושים ומרים באתרוג,

סבל העולם על שקמם וכל האחריות עליהם.
אחרי הפענל עוד יולש שורות אהלים מישתרעות.
ישלישם וישלישה במספר, וחונה הערב־רב כמו.
ערב־רב, על יום מה? על יום שמכל קצות הגולה
באו בחורי ישראל שבאהלים האלה.
תשנים ושמונה נפש מעשרים ושתים סדנות,
חד בבית החלוצים נקשו נחאחדו.
לנכון בליבולי זה שקם, כי כל מיני טמאים ביניהם,
עבור הם עוברים פארץ מובלה עד גבולה ומחיים
שטמות דורות ויוכלים: טפלים נתיבות פהרים,
חוסרים תעלות פסלעים, מבישים אנשים ובנות,
בונים תרסות ומשקים אדמת ישימון תרבת.
עתה הם באו לתצרות להצב תהרת אנשים,
(מרים פארץ לבנות והער לנכון לא יספיק)
תקעי אהליהם גם הם על גבעת הנון הוסה.
ישנו הכרסם לקראתם ואחד מלב התפעלותי
בא להם ערב־רב ותקבל השם על המגדל.
אחרי הערב־רב ישנים מנהגי הדור המדשים
בלוסי: עולמי המדות, וקדם בכל המושבה
עלון ידי לא נראת, אף אחרי שבאה פרענות
התחיל הארץ בהתדה משפוט במעשיי, וראשון
זה הפרדון בדי שלמה לו, ליוון לעליון.
קראי להם סולידים, מנהגי הדור, ותקבל
שם זה על גבעת הנון בהרעה ודדנה מרבה.
מספר אהלים משנה ישלישם עלילים גם זה
ותקם ברוך המושבה בבתי בעליהם יטרי
חד מספרם המשים, וזה גם דבר הדמיות.

נמנו וגמרו : אם חוננים יובל המשיש שנים,
למה גם חג לא יחגו יובל המשיש ענלונים?
נשמע הדבר בנבעת הגרן והוטב בעיני
יושבי היריעות, ושמחו ליובל החדש הלזה,
יובל ענלונים לו קראו ונהנו מאד מהחוד.
זרו את חתני היובל, לבל התנינה יהמיצו,
ואין מקום נאה לחג מנבעת הגרן הנאה.

צף הירח ומציף בזהרו את גבעת הגרן,
אהלי הבר המכספים וקהל המתעלסים המקנן.
ואלה הם אורחי הנשף : יושבי הגבעה כלם;
פועלים רבים שבאו ממושבות יהודה הקרובות;
נערות חצרות הנאות בשמלות ונעלים לבנות,
נרות חדשה התחילה מנשבה במחנה הצעירות,
בו לא תבונה לפועל וגם תבקשנה קרבתו,
אף גם בעצמן התחילו לדבר בישבח העבודה,
יש גם החולמות על גגות לירקות ולולים לעופות,
אף לעת-עתה הן משקות בערב בערב התלמים,
תלמי הפרחים המעשים הצומחים ליד חלונותן,
אף גם מפזרות זרעונים ליונים אשר בתצורתן.
שמחו מאד לחגיגה ובאו אליה בהמון,
סביבן בבורים בין פרחים מתלבטים בני קרים העליונים:
ברמי הפרדסן, זה אשר היה הראשון שלקח
חליון לענלון ויהי למופת לכל האפרים,
בא וגם הביא מתנה : שק שקדים, וכרמי איש צורה,
ואף כי כבר קרוב לחמשים, אף זקוף וחסן כאלון,
איתן מצעדו וידיו כמטילים של פרזל לבח.

רעמה עבתה לראשו ואף כי כבר זרקת בת שיבה,
 דוחר על סוסו כבדוי ורזבו מעולם לא יחטא,
 בז לחלוצים לפנים גם הוא ושלומיאלים פנים,
 אף מהיום אשר ראם משיבים מלחמה שערה,
 הפך לבבו לאהבם ותנעם מאד לו חברתם.
 יורם בן סוחר מיפו, שעוב מדרשת תל-אביב,
 הלך ונעשה לחלוץ ועובד באתר הפבישים,
 בא אל הנשף ובדו יגני בקבוקי קוניק משפה,
 קנם לכבוד העגלונים בשכר עבודתו הקשה.
 זרחי העסקן הורי, בא-כת מפלגת העובדי,
 סיני ועוקר הרים וממחה לנפח ההלמות,
 היושב ראש בשלש עשרה ועדות וועדות וועדים,
 בא אל הנשף מיפו לעשות למפלגתו נפשות
 ואנב אורחא להטיל קצת פנים במפלגת העמלי.
 גחלי הנואם הנלהב, בא-כת מפלגת העמלי,
 אש מפיו תיקד בדברו ולענו-תרבות לטושות,
 ממחה להלהיב בנאומו גם תרשים מלדה ובטן,
 בא אל הנשף מיפו לעשות למפלגתו נפשות
 ואנב אורחא להרעים על פשעי מפלגת העובדי.
 אלה הם אורחי הנשף ונוספו עוד שלשה עליהם:
 ינאל, עמיקם ורענן, שלשתם נערים בני שמונה,
 בני האפרים וחרש התננבו מבית אבותיהם,
 נגורו אחרי אחיותם ובאו אל גבעת הגרן,
 אדיר כל הפצם מאו להיות עגלונים בנגדלם.
 ומהשלשה הכי נכבד עמיקם, כי סיד
 נולד לא כבר בארוחם ועל הפיה גאותו,
 אף גם לרענן שם בשלשה, כי אין עוד פמוהו

נער יודע לנער בחמור וכשועל לילל.
עתה על גבעת הגרן מתרוצצים המה ברוחות,
מושכים בשמלות אחיותם, מתלבשים בין רגלי הגדולים,
דוהרים, נוצרים, צוחלים, בוכים פתנים ושורקים,
רבה התכונה וגדולה השמחה ומי יכילנה.

עבר המתופף ותוסף בפה של נפץ שנתרוקן.
רגע נשתתק ההמון. המרקדים הפסיקו רקודם,
עמדו המזמרים מזמר ונדחקו לשלחן-האהבה,
עומדה שם חבית פרסנית ועומד עליה הפחור,
זה אשר מוג מתוכה תיזין ושוט בבית-שחור,
הוא שר המשקים והוא גם המפקד של נשף היובל.
פובע הקש על גבחתו פדרף עגלונים בני חיל,
בלורית תלתליו השחורה מזדקרה בערמה ומשיכה,
עניו מבריקות באמין, וחיוף של לגלוג על שפתייו.
קראו לו דרשן, כי ידע לדרש במגידים הישנים,
תקה את חתוף דבורם ותנועות יריהם ופניהם.
פתח ואמר: רבותי! מצאנו בילקוט קטן
של רבי אהרן-העם, כי תשועת ישראל תבוא
לא על ידי דפלוזמטים, כי אם על ידי נביאים.
מקשה המאמר וסתום לאילו נביאים נתפנו?
אם תמצא לומר: נביאים ממש ומקרא כפשוטו —
נביא מיכעי למהו ולא נביאים, פפתויב:
הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא
לפני בוא יום ה'. אלא למי הפונה?
אמר מעתה: לגבי מוסה וגבי רובין
וגבי צלה, שאלמלא הם לא היונו זוזים

עד היום לעגלון יהודי במושבות יהודה
מפתח-תקנה החסידה עד גדרה ורחובות הנאורות,
ומתדרה הפשוטה עד ראשון, הפת העגנה.

גמר הדרשן וגם ויחד המונה לדבריו,
שמתו השומעים לחדור, אך בשרם גם נעשה חודים,
זכר פי זכרו את חגי ישמעאל הנקבים בשמותם,
גבי מוסה וגבי רובין וגבי צלה,
נחשול משטמה עת אים לסחוף סבת יעקב הרעועה,
רוח אבדון עת סער לכפות גחלת אחרונה,
אולם הנאת החודר התגברה ויפרוץ צחוק עליו,
אחד רק פורחא התרעם לשמע הדרשה הקצרה,
היגו: הפרדסן פרמי, ואף פי גם ידע, פי כנים
דברי הדרשן ולעגלון יהודי לא היתה כל דריסת
רגל במושבות יהודה, לרבות מושבתו הצרות,
עצר ברוחו לא יכל ויחפץ לתבוע עלבונם
של האפרים, ויאמר: יפה דרשת, נכבדי,
ואף פי איש פשוט הנני, ולא אדע ודעת לא אבה
מי הוא התנא שלך, רבי אחד-העם, אולם אודה:
חטאו אפרי יהודה, פי את החלוצים לא קרבו
אך אל חבחד גם אתה, פי אתה וכן חבריך,
אף פי גם בלכם סטודנטים, למדנים, ידענים, דרשנים,
אולם בהכמת הארוה עוד דרדקים הנכם, במחילה,
ומי בניכם יודע להבדיל בין סוס ובין פחד?

כלה את דבריו וגסוג הצדה והעיף מסביב
מפט נצחון, כאומר: סתמתי את פיהם, פרחים?

שחק לרנע הדרשן, אך תבא בבת-צחוק ערמה
השיב: נשאתי פניך, מר פרמי, אם דעת לא תאבה
את רבי אהרנהעם, ואולם את דוד המלך
תדע כמזנו ותודה, כי היה לא חלוק, לא בטלן,
אף על פי כן היה סביר בחכמת הארזה כמזנו,
הכריו בפרוש בתהלים: כסוס כפרדו אין הבין
כלומר: אי-אפשר להבין ההבדל בין סוס ובין פרד.

טרם עוד יגמר את דבריו ויפליץ צחוק אדיר במחנה
נהנה ביהוד מר פרמי לשמע הלצת הדרשן,
פרס מצחוק בכל גופו ומלמל רסוקות: בחי!
כלל אינם טפשים, הללו ואינם בטלנים כל עקרו
צחק גם זרחי תוריו וצחק גם גחלי הנלהב,
שניהם רק זה עתה נגשו לבמה השלחן-הארזה,
שניהם כאחד התנפלו לתפשה ראשונה ולהרעף
את אמרותיהם הצחות על נפשות השומעים, אך הבין
את פוגתם מפקד-הנשף ומקומו לא עזב,
פנה לקהל והכריז: רבותי! הנאומים נגמרו,
נשאר רק מנאם-הפרידה ובו את פן-ארצי נכבד
טרם נתפזר, ועכשו — השתיה כדת ורסודים!
דבריו לא כלה וכבר כל הגבעה משירים צללה,
חרדה מדהרות אבירים, משעשט רגלי המרקדים.
אז הסב ראשו לגחלי וזרחי העומדים על ידו
אצל הארזה השלחן-הבמה ופניהם נכלמים,
העמיד את פניו, כאלו רק זה עתה ראו ויאמר:
יסלה לכם אלהים, כי מנעתם ממנו את טובכם,
למה נחפאתם אל פליכם ודברכם עד עתה לא נשמע?

אף אף פי אתם ולולתם בכבוד העלונים, בכל זאת
נעים מאד לנו יהיה, אם תשתו אתנו לחיים.
מזג שני ספלים אדירים ומסרם לזרחי ונחלי,
היו גם שניהם גבוכים מאד ומגדל המבוכה
זה לזה אמרו לחיים ושתו הספלים עד תמם.

שקע הסהר, האפילו שמים וברק הפוכבים
עו נעשה יותר ולוהט, פאלו מחדש מרשו.
היה, פאלו רק עתה, לאחר ששקע הסהר,
בא זמן שלטונם הנכון, ויפם הטמיר התלקח.
רענן וחי פרפר נגהם ויחסר מעט רק מלחש.
נדמה: רק תטה אונק ותשמע רנתם הרחוקה.
שזורי רשתות של זהב על קטיפת התכלת הכהה,
כתבות-שלהבה מפלאות, הנצח יגל בהן רזיו.
דומם לשחקים החוגגים הביט העלם המשורר,
מצין את יפם בעיניו ושאב את זהרם, פאלו
הפין לספנס אל תוכו עד יהיו לנפש מנפשו.
היה גם הוא בין חמשים עלוני הצרות, ואף פי
שש על משרתו ואהב את סוסיו ועבד במסירות,
ואף פי גם היה מראשי המעוררים רעיון היובל
— נפשו נלהבה וערה ושמחת חבריו שמחתו, —
אולם במחולות לא יצא וחלק בזמירות לא לקח,
פנה רק פעם בפעם לחבר העומד על ידו
ושניהם פבר שתו לחיים פעמים אחדות ויהיו
קצת מבסמים, וחבר זה אהב את שירי המשורר
אהבה עננה ונדולות לו חודט. ויאמר המשורר:
רבת השתותחה נפשי מיום אשר באתי לארץ.

גָּלַל לִפְנֵי הַטֵּבַע אֶת סִפְרוֹ וּקְרָא לֹא יִדְעָתִי:
אוֹתוֹת וּמוֹת, חֲדָשׁוֹת, וַחֲדָשׁ וּמוֹנֵר צְרוּפִין.
אֶמְנֵם סוֹד יִפְתֹּן צִדְנִי וְאַחֲוֵשׁ אֶת קִסְמֵן הַצִּפּוֹן.
אֶךְ טָרָם יִחַרֵּד הַלֵּב אֲלֵיהֶן כַּצֶּפֶר אֶל קִנָּה,
טָרָם הֵד מִלֹּא וְגוֹאֵל מִתְהוֹמֹת הַנֶּפֶשׁ תִּדְלִיגָה.
אֶךְ גַּם בְּרִנָּעִים הַנְּעִלִים, עַת רוּחַ מִמָּרוֹם יַעֲרֶה,
נִחְשׁוֹל רִנָּשׁוֹת יִתְחַלֵּל וְסֶעַר וְלֹהֵט בְּמִרְאֹת —
לֹא מִרְאֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵן הֵיוּ... לֹא מִרְאֹת רְחוֹקִים...
מִרְאֹת הָאֶרֶץ הַזֶּה, בָּהּ עָרַשׁ יְלִדוֹתֵי עֲמָה.
קְדוּשָׁה תִּלְדוּת וּקְדוּשִׁים וּיְקָרִים כָּל זְכוּנוֹתֶיהָ,
קְדוּשָׁה וּמִקְדָּשָׁה תִּקְרָקַע, עֲלֶיהָ עָרִשְׁנוּ עֲמָה,
אֶת הַשָּׁמַיִם, סָפְגְנוּ אֶת אוֹרָם בַּקֶּחַץ עֵינֵינוּ,
גַּם אֶת הָאֵוִיר, חֲזַנוּ הֶרֶף אוֹתוֹ נֶשֶׁם רִאשׁוֹנָה.
מִרְאֹת הַטֵּבַע הִרְפִּי וְצִלְלִיו סָפְגְתִּי בְּאֵפִי,
צִלְלִי יַעֲרֹת הָאֶפֶל וְגֹאֲזֵן נִהְרֵיהַ עֵינִים,
דְּרוֹר עֲרִבּוֹתֶיהָ הִוָּקָתוֹ וְזֶהב שְׂדֵמוֹתֶיהָ הִרְחִיבוֹ,
סַעֲרוֹת אֲכִיבָה הַמִּכְרִיק וְעֶצֶב סִתּוֹת הַקִּדְרִי,
אֵלֶם שְׁלֵגֶיהָ בַּחֲרָף וְתוֹנֵת אֵין-סוֹף מִרְחִיבָה
מִלֹּא אֶת לְבִי עַל גְּדוּתֶיהָ, מִכְּלִי שִׁידְעָתִי בְּעֶצְמִי,
עַד כִּי בָּרַק פֶּה הַבִּינּוֹתִי, שֶׁנִּפְשִׁי עוֹדְנָה בְּגִלּוֹת...
דָּקֵל תִּפְאָרֶת רֵאִיתִי וְאַכְמָה לְלִבְנָה הָעֶצֶב,
חֲרָף פּוֹרֵחַ לִי קֶסֶם וְאַחֲלָם עַל מִדְּבָרוֹת שְׁלֹג,
יִפְעַת הַטֵּבַע רֵאִיתִי וְאִדַּע, כִּי לִי זֶה הַטֵּבַע
אֶךְ עוֹד לֹא חָדַר אֶל קִרְבִּי וְלִנְפְשִׁי מִנִּפְשִׁי לֹא הָיָה.
הָאֵמֵן לִי: קִנָּאָה כְּמַעֲט הָיְתָה זָרָה לְנִפְשִׁי עַד עַתָּה,
אוֹלָם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִתְחַלֵּתִי מִקְנָא, וְתַהֲיִהּ
עֲזָה וְצוּרָה קִנָּאתִי... אֶךְ מִצָּא לֹא תִמְצָא מַעֲזֹלִם

מי המאשרים, פה נדלה קנאתי בהם... אלה היו
תושבי הארץ מבבר, ילדיה, וביחוד הילדים.
רבת השתחחה נפשי והבן אני לא הבנתי,
פי לא ימהר הטבע להסיר הצעיר מפני
לפני כל זר אשר יקרב, בינתיים לעבוד החלוצי.
דרכים סללנו בגליל. סתתי אבנים. השמש
להטה אותי בשבתי על גלי החצין, ואולם
יבש לא יכלה קלוחי הועה, שזרמה מפני.
היו מימיני ההרים, משמאלי הניע לאוני
רעש הים, ים הגדול. אף לפי לא שמתי אליהם.
עוף ורצוף הייתי — עוד טירון אני בעבודה —
אף לא חפצתי להיות בנחשלים. כמעט לא הספקתי
שאת לשמים את עיני, התבונן בטבע מסביב.
רק בחלומות בלילה הופיעו לפעמים לפני
הרי הגליל ושמי, ואשמע את משק מעיני,
ובהקצי עם שחר הייתי מעודר ועליו...
אחר עברתי ליהודה. יערתי בקרית יערים,
כרמי רחובות עדרתי, חרשתי בשדות באר-טוביה,
שומר הייתי בגדרה, השקיתי את פרדסי והבא
של פתחתקנה. בראשון בצרתי, בקצור, עשיתי
כל העבודות, פקשות פקלות, ואחר זכיתי
להיות לעגלון. חדלתי לחשב גם על טבע ויפיו.
כבר זה הנחתי את עמי, ואולם בהסת הדעת
פתאם באחד הלילות, בשבתי לפתח הארזה,
הרגש הרגשתי, פי נפל התבלול מעיני ונגלה
קסם הלילה לנפשי, מערטל ונשגב. וקרוב,
דומה, פאלו התנדע לי אחרי התנפרות ארצה.

עתה אביטה לשחק והוא לי כְּכֹר קָרֹב, הַנְּשֹׁגֵב,
אֶזְכֹּר יִסּוּרֵי הַנֶּכֶד וְאֶזְכֹּר אֶת גִּיל הַהִתְנוּעוֹת,
עוֹבֵר לְבָבִי עַל גְּדוּתָיו וְהִנְנִי נִסְעֵר וְשֹׁפֵר,
שֹׁפֵר מִהוֹד, — וְאַל תַּחֲשֹׁד, כִּי דוֹכֵר הֵינִי מִגְּרוּנִי...

הַסִּפִּים הַחֲבֵר, אֵף טָרַם לוֹ יַעֲנֶה — וַיִּסְתַּף אֶת יְשִׁינָהּ
זֶרֶם הַמְּרַקְדִּים. זֶה הָיָה הַמַּעֲגָל, הַרְקוֹד הַחֲבִיב
עַל הַחֲלוּצִים, וְהוּא אֵינֹו טָעוֹן אוֹמָנוּת וְלִמּוּד.
אִישׁ לֹא הִשְׁתַּמֵּט מִמֶּנּוּ וְאֶת הַמְּשַׁתְּמָטִים הַכְּרִיחוּ.
הַחֲנוּק אִישׁ אִישׁ יָד חֲבֵרוֹ, זֶה דָּהֵר, זֶה קָפִין, זֶה טַפָּף
וּמִתוֹף צִחוֹק וּמִנְגִּינוֹת אֶת גִּבְעַת הַגֶּרֶן הַקִּיסוֹ.
רָקְדוּ כָּל יוֹשְׁבֵי הַיְרִיעוֹת וּרְקְדוּ הָאוֹרְחִים כָּלֵהֶם,
מִי בְּנֵעִלִים וּמִי בְּסִנְדְּלִים וּקְצָתָם יַחֲפִים.
רָקְדוּ בְּתֵן בָּנוֹת חֲצֵרוֹת הַלְבוּשׁוֹת וְנִעוּלוֹת לְבָנִים,
שְׁלוּבוֹת יְדִידָהּ בִּידֵי בָנֵי קָרִים הַעֲלִיזוּ, הַזְרִיזוּ;
הִכְרַח גַּם פְּרָמִי לְהִקְדֹּ וְאִם כִּי הַתְּבִישׁ וְסֶרֶב;
רָקְדוּ גַם זֶרְחִי וְנִחְלִי, זֶה אוֹחֹו בְּזֹרֵעַ חֲבֵרוֹ,
חֲבֵרָם הַסֶּדֶרֶן-הַלֵּצָן וְכֹבֵד לְהַתְחַמֵּק לֹא יָכֹלוּ.
רָקְדוּ גַם שְׁלֹשֶׁת הַקְּטָנִים: עֲמִיקָם וְיִגְאָל וְרַעְנָן,
יִשְׁנֹו בְּאֶהֱלָ עַד עֵתָה עֵיפִים מִמְּשֹׁחַק וּמְרוּצָה,
אֵף אֲחִיוֹתֵיהֶם הָעִירוּם לְלִכַּת הַבֵּיתָהּ, וְהִנֵּה
חֲבֵרוֹ גַּם הֵם אֵל הַמַּעֲגָל וְשִׁמְחוּ לַקְּרֹאָתָם הַגְּדוֹלִים.
רָקְדָה כָּל גִּבְעַת הַגֶּרֶן וְנִדְמָה, כִּי כוֹכְבֵי שָׁמַיִם
יֵצְאוּ בְּמַחֲלוֹת גַּם הֵמָּה בְּמַסְלּוֹת הַנֶּצֶחַ הַבְּחִילוֹת.

עֵיפֵי הַמְּרַקְדִּים, אֵף טָרַם יִתַּק הַמַּעֲגָל, וְהִנֵּה
הַכְּרִיז הַדִּישָׁן-הַסֶּדֶרֶן בְּקוֹלוֹ הָאֲדִיר: רַבּוֹתֵינוּ!

קרובה תצות; עוד מעט ונתפור ונלך לנית.
שחר יום חדש כי יעלה, עלינו לצאת לפעלנו.
אולם בטרם נפרד עוד נשמע את מנאם הנעילה.
חבר בן־ארצי! פתח פיה ותול כטל אמרתדי.

יצא בן־ארצי ממעגל הרקוד ונגש לבמה.
פלומר: לשלחן־הארגו, ונתק המעגל החלול.
נחפו העם מפל עבר, מבין האהלים, לבמה.
מהר ויהי מעגל חדש, והוא אינו חלול בתוך.
אלא מפס אל פה מלא ומרבו המעגל בן־ארצי.
רועה תצרות החדש, חביכם של כל החלוצים.
זרקו כבר פה ושם שיבה בשערות הערמון של ראשו.
אולם בעיניו הפחלות אש נער עליזה צחקת.
אותה האש המפלגה, שתמיד בעיניו הזוהרה.
גם בהאבקו על מעברות הירדן עם חבר של בדוים.
פשוטו לקחת העדר של חנת הירדן הדלה.
גם מדי טפלו בכפר ושמעאלי בחולים ויתומים.
נגף כי פשוט בפסיכה ויגור על שמאל ועל ימין.
גם עת פכצות הקטב בין הררי שומרון השוכים
נטע, הראשון, אילנות וישורר לבדר בפצה.
העוף בן־ארצי מבטו החם והעליו על שומעיו.
בתצחוק מזוהרה ומלטפה על שפתיו הדקות רחפה.
פתח ואמר: ידידיו! לא רגיל אנכי בנאומים.
אולם איך אמנע ברכתי מפם, העגלונים הנקרים?
חשוב לי אחשב לצדקה אם יוכל נסיוני המצער
הסב לכם קורת רוח, והקל את קשי מסעלכם.
קשות וצרות הדרכים בארץ ישראל, עגלונים!

הרבה פעמים תתנגשו עם קרונות הפאים לקראתכם,
יחסמו פתאם הדרך והימין והשמאל לא תוכלו —
שקטו או, אחים, וחזקו! בשובה ונחת התאמצו
התיר עבותות עגלות, שאלה באלה נסתפכו,
עד פי יצליח בידכם לעבר איש איש דרכו בשלום.
אף אל גם יעלה על לבכם לשוב אחורנית וזכר:
דרך רק אחת לכם, היא הדרך העולה קדימה.
קשות בארץ ישראל הדרכים: לא כבושות, לא סלולות,
בקעות וגבעות ופחתים וגלי אבנים וחולות,
מחריש השאון אונים ואבק מתמר ומחניק,
עת הענלה דהרת והלם הנלגל הכבד —
אנא, אל שאון תגדילו ואבק אל תרבו להעלות!
ישנם עגלונים בני חיל האוהבים שאון ואבק,
חושבים, פי בלעדי אלה לא יוכלו לבוא למחוז חפצם,
בבודכם, עגלונים צעירים, אל יחד בקהלם הרועש...
באפל לילות חרף, עת סופה נהמת תדביקכם,
גשמים בזעם ינחתו וסביבכם ושימון לא־דרך,
איים עם ציים ילילו במרחב הקודר, השומם,
אבד בעבי צלמות הפוכב המורה נתיבכם —
אל נא תחתו הפיטו ללבבכם: שם יוקד פוכבכם,
דרכו לאורו בבטחה ולו גם בצעדים תרישים,
אל המטרה תבואו, ואף אם הדרך רחוקה.

גדם בן ארצי לרגע, צחוק הזוהר על שפתיו, ושנית
צלצל באפל המקשיב הקול ספוג הרף והחסן:
אף לא הובלה הוא עקר תפקידכם, עגלונים יקרים,
אף פי מנהיגי הדור פה פניתם על גבעת הגרן.

אותם הדליקו האורחים, שבאו ממקומות רחוקים,
ומתוך צחוק ומגניחה החונגים גלשו למטה.

עוד בדומית הלילה קול נשא, קול שירה עמומה,
שרו בשבילים רחוקים האורחים השבים לביתם.
ברק לפידיהם עוד הכהב מפער לערפל הרחוק,
אף על הגבעה כבר היתה דומית תרדמה עמקה.
רק עוד העגלון המשורר דם יושב בפתח האהל,
מביט לפרפור החי, החניני של פוכבי הנצח,
צודה מפער לערפל את ברק הלפידים הרחוקים,
מקשיב לקולות הלילה, לשיר המתרחק וגוסס,
מאזין לבכי השועלים, ופתאם הוא רואה בתווך:
שמשון... שלש מאות שועלים... לפידים... ונמוג החזון,
עיניו נקנרות, אף בדירים וערים פי שבעה פוכבים...
רנה עמומה, ערבה: והיה באחרית הימים...
מי זה השיר שיר הפלאות? האמנם בן-ארצי השוחק
שחזקו הרב והטמיר בין פוכבי הליל הנשגבים?
הסו הנה הומה הים, ים הגדול... הוא מקשיב בשנתו,
ראשו צונח לארץ ובת-צחוק נעלמה על שפתיו...

רחובות, תרפ"ב.

בְּרִי קָדְשׁ

היתה במדור התחתון דומיה של אחרי צהרם.
 בני העלומים התפזרו למעלה על מכסה הספינה,
 רענן שם אור המרחב וגבול אין לערבות המים.
 גם משנה צלצול לשירם מתחת רקיע התכלת,
 יתחר עם המית הנלים וקשקוש גלגלי הספינה.
 נשארה רק קבוצה קטנה במדור התחתון, האפל,
 לה עוד לא היו לזרא מעשיות אותו ווליני,
 זה מי שהיה לפניו שומר בגליל העליון
 ועתה הוא שב שמה שנית יחד עם בחירת לבבו,
 נערה אדמונית, בת רב מעירה בדרומה של רסיה.
 מעשיות גבירה נפלאות על פנישות עם בדונים בחרים,
 איך הפה שוק על ירך חבר של שודר-דררכים,
 איך גליל אפל התנפלו עליו צבועים רעבים
 דרך בואכה צפתה, ואיך על סוסתו הקלה
 היתה לו קפיצת הדרך מחיסה לטבריה בשעה.
 אמנם כבר החזק בדאי אותו ווליני מגליל,
 אולם ספורי גבורתו נפש השומעים ההיבוי,
 שמח לקראתם בוחור אחי כלתו הצעיר,
 נער בן עשר מתנאה מאד בניסו הנבור.
 נשארו גם החלשים במדור התחתון האפל,
 עוד לאיתנם לא שבו ממחלת הים, זו דקאתם
 לילה עת נעה הספינה ושקעה ועלתה חליפות,
 עפה, נדחפה ברות, ממשבר אל משבר נהדפה.

יֵשׁ מִי שֶׁמָּטָה אֶת רֹאשׁוֹ מֵעֲרֹשׁוֹ וּמִקְשִׁיב לְגִלְיָלִי,
 יֵשׁ מִי שֶׁשׁוֹכֵב וּמְנַמְנֵם וְזוֹכֵר בְּאַהֲבָה וַיְגִזּוּ
 אֲבוֹת וְאֲחִים שְׁעוֹב שֵׁם, בְּמוֹלַד־הַנֶּכֶד,
 יֵשׁ מִי שֶׁקּוֹרָא בַּסֶּפֶר וּמִי מֵהֶם פּוֹתֵב עַל בְּרָכּוֹ
 מִכְתָּב לְהוֹרִים וּקְרוֹבִים, מָלֵא גַעְגּוּעִים וּבְרָכוֹת,
 מִכְתָּב לְחֵבֶר בְּגוֹלָה, מָלֵא בְּשׁוֹזֹן וְאַמִּין,
 מִכְתָּב לְכָלֵּה עֲנָנָה, מָלֵא הִשְׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ,
 אֵף גַּם תֹּאמְרֵי הַטֵּבַע שֶׁל אֲרָצוֹת הַנֶּגֶב, בָּם עָבַר.
 נִשְׁאָרוּ שֵׁם גַּם הַזְּקֵנִים, בְּמִדּוֹר הַתַּחְתּוֹן הָאֶפֶל,
 נֹסְעִים גַּם הֵמָּה בַּצְעִירִים לְאַרְץ הָאֲבוֹת הַקְדוּשָׁה,
 אֵךְ לֹא לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ, כִּי אִם לְעִבּוֹד אֶת הַבּוֹרָא,
 נוֹשְׂאִים אֶל הַר הַזֵּיתִים אֶת נֶפֶשָׁם וְנוֹפֵם הַתְּשׁוּשׁ.
 קִנֵּי הַשְּׂמֶשׁ אֵט הָרָדוּ מִבְּעַד לְאַשְׁנָבִים הַצְרִים,
 נָפְלוּ עַל סִלִּים וְשִׁקִּים, אֲרָגוֹנִים וְצִדּוֹרֹת וּמִטּוֹת,
 יָשְׁבוּ עֲלֵיהֶם הַזְּקֵנִים וְשִׁתִּי חֲמִין בַּחֲבוּרָה,
 סִפְרוּ סִפּוּרֵי נִפְלְאוֹת עַל חֲבֵרוֹן, עַל כְּתֹל מֵעֶרְבִי,
 נֶאֱנַחְתִּי אֵט בַּהֲתַפְּעָלוֹת אֲנַחָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ הַנָּאָה,
 זָעָה מִבְּחִיקָה עַל מִצְחָם וְדַעְתָּם זָחָה עֲלֵיהֶם,
 אֵף גַּם מִשְׁהוּ מֵעֶרֶב חֲנַג כָּבֵד שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם,
 עָרֵב חַג הַשְּׁבוּעוֹת, הַיּוֹם בְּלִילָה יִתְקַדֵּשׁ.

הַיּוֹתָה בְּמִדּוֹר הַתַּחְתּוֹן דּוּמְיָה שֶׁל אַחֲרֵי צִהְרִים.
 גְּדוֹל חֶחֶם, רַק לְעֵתִים רְחוֹקוֹת מִבְּעַד לְאַשְׁנָבִים
 בָּא רוּחַ קָל מְשִׁיב נֶפֶשׁ וּמִזְמִין לְמֶרְחֵב, לְמֶרְחֵק,
 אוֹלָם בְּרָגַע יִפְגַּח וְשִׁנִּית חֵם מִחֲנִיק וּדְמָמָה.
 גַּם הַזּוֹלִיגִי-הַגִּלְיָלִי לֹא יָרִים אֶת קוֹלוֹ בְּדִרְכּוֹ,
 כִּי אִם בְּשִׁלּוֹה שֶׁל עֲצָלוֹת אֶת מַעֲשֵׂי הַגְּבוּרָה יִסְפֹּר

תוף כְּדִי שְׂכִיבָה עַל אֲרָצוֹ מִכְסָּה עֲבִיָּה עֲרֵבִיאוֹת,
 זֶה אֲשֶׁר פָּשַׁט מִתַּחְסִּי שִׁיָּךְ אַחֵר, רֹאשׁ שֶׁבֶט שֶׁל בָּדוּיִם,
 וְלֹאֹת יְדִירוֹת נִצָּחִים נִתְּנָה לְשׁוֹמֵר שְׁלָנוּ,
 יַעַן כִּי בָּא לְעֹזְרָתוֹ בְּקֶרֶב עִם הַשֶּׁבֶט הָעֹזֵן,
 נִקְמַת דָּם הִיטָה בִּינֵיהֶם, נִמְשַׁכַּת זֶה שָׁנִים וְדֹרוֹת.
 סָבִיבוֹ בְּמַעְגַּל הַשׁוֹמְעִים מִסָּבִים וְשׁוֹמְעִים בְּרַפְיוֹן,
 לֹאֹת נִסְכָּה עֲלֵיהֶם וְכִמּוֹ מִתּוֹךְ שָׁנָה יִקְשִׁיבוּ,
 רַק מִדֵּי פֶעַם יַעֲזֹרוּ לְצִלְצָלֵי שִׁמּוֹת מִקְסִימִים,
 שִׁמּוֹת מְעֻלְפֵי רֹז קְדוּמִים וְסַפּוּנֵי רַעְנָנוֹת עֲלִימִים:
 מִשְׁמֵר הִירְדֵן, כְּנֶרֶת, יוֹרְעָאֵל, דְּגִנְיָה, חֲבוֹר,
 בָּמֹז יִתְבַּל לְרֹנְעִים הַגִּלְלִי סַפּוּרֵי מַפְלָאִים.
 נִגְדָם בְּקֶצֶה הַשָּׁנִי מִסְּפָרִים בְּלִחְיֶשֶׁה הַזִּקְנִים,
 חֶרֶשׁ זֹלָפֶת שִׁיחָתָם וּפְנִיָּהם הַקְמוּטִים מְאִירִים
 מִדֵּי לְאֻזָּנָם יֹנֵעַ שֵׁם קְדוֹשׁ: מַעֲרַת הַמִּכְפָּלָה,
 קֶבֶר וְזִכְרֵהוּ הַנִּבְיָא, קֶבֶר שֶׁל שְׁמַעֲוֹן הַצַּדִּיק,
 קֶבֶר רַחֵל אִמִּנוּ, קֶבֶר רַבִּי מְאִיר וְכוּלֵּי,
 קֶבֶרִים, קֶבֶרִים וְקֶבֶרִים... וּפְנִיָּהם הַקְמוּטִים מְאִירִים,
 קִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ מְזוּיָבוֹת בְּסֶף הַזֶּקֶן וּפֹאֹת,
 צִיצִיּוֹת אֲרָבֶע־הַכְּפֹט וּשְׂבִיטֵי הַזִּקְנוֹת הַכְּפֹטוֹת,
 דּוּמָם וּבִסְבֵּר־חֲסִידוֹת תִּקְשַׁכְנָה לְשִׁיתוֹת הַקֶּדֶשׁ.

בֵּין שְׁתֵּי הַקְּבוּצוֹת עַל יַד הַמִּדְרָגוֹת הָעוֹלּוֹת לַמִּכְסָּה
 עֲמָדוֹ שְׁנֵי נֹסְעִים לְבָדֶם, וְאַף כִּי בְּמִנוּחָה דְּבָרוּ,
 אוֹלָם מְאֹד הָיוּ שְׂקוּעִים, כְּנֶרְאָה, בְּשִׁית רַב עֲנִין,
 עַד כִּי בְּדֶרֶכָם לְמַעְלָה אֶל מִכְסָּה הַסְּפִינָה נִעְצְרוּ
 עַל יַד הַשְּׁלָבִים, וַיִּשְׁכְּחוּ גַם לַעֲלוֹת בַּמִּדְרָגוֹת.
 הִנֵּה הָאֶחָד בֶּן עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ, גְּבַה־קוֹמָה וְחֹסֵן,

כתפיו רחבות, שערוֹתיו הבהירות תלִּילִים, ועֵינָיו —
 מַעֲנֵן עֲלֹמִים וְכֹחַ. הַשְׁנִי בֶן שְׁלֹשִׁים וּלְשֹׁכֶם
 רָעוּ יָגִיעַ, בְּרֹאשׁוֹ קָרַחַת וְעֵינָיו הִשְׁחֹרְזוּ
 סְמוּגוֹת-כָּאֵב וְעִמְקוֹת. לִרְנָעִים אֶת יָדוֹ הִדְקָה
 יַעֲבִיר עַל מַעְהוֹ הַחֹר וְתָרַשׁ וְדָבָר וּלְאַטּוֹ:
 הִנֵּה גַם אֱלֹהִים וְאַלֹּהִים — לַפְּנִיָּהם הַדֶּרֶךְ נִכְוָנָה:
 נוֹסְעִים הַזִּקְנִים לָמוֹת וּלְהַקְבֵּר בְּאֶדְמַת הַקִּדְשׁ,
 אֲמָנָם הַטְּלִיטוֹל לֹא קָל הוּא, אֶף שׁוֹפֵר מְשִׁיחַ בִּי יִתְקַע,
 יַחֲשֹכֵהוּ גִלְגּוֹל מַחֲלוֹת מִנַּפְשָׁם עֹפֶת הַתְּלָאוֹת,
 אֶף גַּם הֵם יִהְיוּ רֹאשׁוֹנִים לַחֲנוּת מִדּוֹ הַמְּשִׁיחַ.
 נוֹסְעִים הַצְעִירִים לְרוֹת גְּעֻגֻעִים לְאַרְץ מוֹלָדָתָהּ,
 אֶף גַּם לְמַצּוֹא שְׁמָהּ מוֹצֵא לְשִׁמְעַת הָאֵז, אֵז הַזֶּה,
 נִגְדֵּר לַפְּנִי כָּל דֶּרֶךְ בְּגִלּוֹת הָעוֹנָה, הַרְדֵּפָה.
 אוֹלָם גַּם אֱלֹהִים וְאַלֹּהִים מַעֲצָם יִלְדוּתָם עוֹד סָפְנוּ
 אֶהְבֵּת. הָרוּ הַמַּסְתֹּרִית אֶל אֶרֶץ הָאֲבוֹת הָרְחוֹקָה
 יַחַד עִם לְמוֹד הַחֲמֹשׁ וְתִקּוּן-חַצוֹת שֶׁל הַסֶּבֶא,
 לָכֵן רַק הִמָּה עֲלִילִים לְרֹאוֹת שְׁמָהּ אֶרֶץ מוֹלָדָתָהּ,
 אֶף גַּם כִּמּוֹ עַל מוֹלָדָתָהּ הַתִּנְעָנֵעַ וְחִלּוֹם עָלֶיהָ,
 אוֹלָם מִשְׁנָה לְשָׁנָה הוֹלֵךְ וּפּוֹחַת מִסְפָּרָם...

— סֵלַח לִי, — אָז יִפְסִיק אֶת דְּבָרָיו הַבְּחֹר הַחֹסֶן, הַבְּחִיר —
 כָּלֵל לֹא צִדְקָתָהּ, בִּי אֱלֹהִים רַק אֱלֹהִים, אֲשֶׁר מִיִּלְדוּתָם
 יַחַד עִם לְמוֹד הַתּוֹרָה, עִם תִּקּוּן חַצוֹת שֶׁל הַסֶּבֶא
 סָפְנוּ אֶת אֶהְבֵּת הָרוּם לְאַרְץ הָאֲבוֹת הַקְּדוּשָׁה,
 הֵם רַק לְבָדֶם עֲלִילִים לְרֹאוֹת שְׁמָהּ אֶרֶץ מוֹלָדָתָהּ,
 אֶף גַּם כִּמּוֹ עַל מוֹלָדָתָהּ הַתִּנְעָנֵעַ וְחִלּוֹם עָלֶיהָ.
 לֹא! הִנֵּה עֹבְרָה יִלְדוּתִי כִּמְעַט גַּם מִכְּלִי שִׁידְעָתִי
 בִּי בֶן יִשְׂרָאֵל אֲנִכִּי. בְּדִרְמָה שֶׁל אֲשָׁכְנוּ עֲמָדָה

עָרַשׁ יְלֻדוֹתַי — מָה אֲהוּב אֶהְבֵּתִי בְּרוּיָה הַיְפָה,
 מִיִּנְכֵן לִי הָיְתָה עִיר קָדֶשׁ, קָרִית אֲמָנִים וְחַוּזִים —
 מָה לִּי וּלְאַרְצָךְ יִשְׂרָאֵל? כִּמְעַט לֹא שָׁמַעְתִּי אֶת שְׁמִיעָה,
 עַל אַחַת בָּמָה וּבָמָה שְׁלֹא חָלַמְתִּי אֶת פְּדוּתָהּ!
 אוּלָם הַשְׁנָאָה לְעַמִּי לֹאט לֹאט פִּקְחָה אֶת עֵינִי,
 פִּתְאֹם נִזְכַּחְתִּי, כִּי נִכְרִי אֲנִי בְּלִי אֶרֶץ מוֹלָתָה — — —
 חַיִּי כְּאֵלֹו נִתְרוֹקְנוּ בַּחַיִּים מִנִּפְנָפִים דְּגָלִים;
 זֶר אֲנִי תוֹעָה בְּרַחֲבוֹת, לֹא לִי הִמָּה רִמְזִים בְּגִילָה.
 בּוֹעֵר הָעוֹלָם מִקָּצֶה עַד קָצֶה בְּלִהְיוֹת מִלְחָמָה,
 נִסְעָר כָּל לֵב וְכָל נֶפֶשׁ נִתְבַּעַת וְנוֹתְנָה בְּרַעְדָה
 אֶהְבֶּה וְנַעֲוִירִים וְחַיִּים, אֲבָל רַק אֲנִי לְבָדִי
 נִתְבַּעַת וְנוֹתֵן אֶת חַיִּי: רַק חַיִּי, אֵךְ נִפְשִׁי לֹא דְרוֹשָׁה.
 חַיִּי נִתְרוֹקְנוּ מִלְּגָלִיִּים אֲמָנִים יְהוּדֵי הַמִּזְרָח,
 חַוּזִירִים בְּתִשְׁבּוּבָה עַל בְּרָחֶם יִקְרָאוּ לִי וּלְחֻבְרִי,
 אוּלָם סְבוּרָנִי, כִּי לֹא עוֹד הִכָּהּ בְּתֵהוֹם נִשְׁמַתְנוּ
 נִיּוּצִין תַּעֲלוּמוֹת הַנִּנְהָה אֶל צוּר מִחֻצְבָּתוֹ בְּלֹא-יִדְעִים,
 לֹא עַל גִּקְלָה הִיּוּנוֹ אִזּוּ מוֹצֵאִים הַיִּשְׁבִּיל לְעַמּוֹ,
 אוּלָם אִם כֹּה וְאִם כֵּן, אֵךְ לֹא פָחוֹת מֵאֶלֶּה וְאֶלֶּה —
 רָמּוּ בְּשִׁמְאֹל עַל הַצִּעִירִים וַיִּמְיְנוּ לְעֵבֶר הַזִּקְנִים —
 אֶרְגִּישׁ, כִּי בֶן אֲנִי עָתָה לְעַמִּי וְאֲדִיר כָּל חֶפְצִי
 לְרֵאוֹת אֶת כְּבוֹדוֹ מִתְדַּשׁ, זֶה כְּבוֹדוֹ הַעֲתִיק, הַמְחֻלָּל!
 חִיָּה דִם בַּעַל הַקֶּרֶחַה וְעֵינָיו הַגְּדוֹלוֹת עֲצוּבוֹת:
 אֲכֵן אֵת זֶה לְעַמֶּת זֶה עֲשֵׂה אֱלֹהִים: לֵךְ אֲבֹד
 דָּבָר וְהִנֵּה מִצָּאתוֹ וְנִפְשָׁךְ שְׁנִית רוּחַ,
 אוּלָם גִּרְלִי הוּא אַחֵר, לֹא אֲבֹד לִי דָבָר, לְהַפְסֵךְ,
 כִּבֵּד מִשְׁאֵי עֲנִי, זֶה מִשְׁאֵי יְהוּדִיתִי בְּנִפְשִׁי.
 הִנֵּה, מָה שְׁאִפְתִּי לְהַקֵּל אֶת נִסְלוֹ, אֲבָל לֹא הוֹעִיל.

הדרוך בלי דם מנוחתי, כְּנִשְׁמָה הַמְבַקֶּשֶׁה תְּקוּנָה,
הַעִיק עָלַי מִבְּלִי הָרָף וְיוֹמָם וְלַיְלָה בּוֹ חֲשֵׁתִי,
כָּכָה רַק יְחֹשׁ הַחֹלֶה בְּאֶבֶר הַבּוֹאֵב, הַדּוֹנָה.
תָּמִיד עַת הַמְרִיא רַעֲיוֹנִי הָעוֹ וְהַפֶּל אֶל הַמְרַחֵב,
מְרַחֵב הַנֶּצַח, הוּא חֲפָשִׁי מִכְּבִלֵי מוֹלָדֶת וְאִמָּה,
דָּלֵק חֵישׁ אַחֲרָיו עַל כָּבֵד כְּכֹבֵד הַנְּלוֹת הַמָּרָה,
נִדְבֵק בְּכַנְפָיו כְּאֶבֶן וְאַרְצָה הַפִּילוֹ מִמְרוֹמָיו...
עַד כִּי לִי נִשְׁאַרָה תְּקוּנָה רַק אֶחָת: הָעַם כִּי יִגְאָל —
נִפְשִׁי תִגְאָל גַּם הוּא מֵאוֹתָהּ הַרְגֵּשָׁה חוֹלְנִית,
הֵן בְּאַבְרָיו הַבְּרִיאִים לֹא יְחֹשׁ אִישׁ בְּרִיא מַעֲוָלָם.
אִז גַּם תִּגְאָל מִחֲשַׁבְתָּהּ הַכְּלוּאָה שֶׁל אֲמַת יִשְׂרָאֵל,
שְׁנִית אִז תִּיצֵר בְּמִרְחָב וּתְרַחֵב אִפְקִים שְׂעָרָה,
שְׁנִית אִז יֵרֵד בְּאֵשׁ אֱלֹהִים עַל הָר סִינִי הַזָּבּוּי...

נִדְבְּרוּ כָכָה הַיְשָׁנִים וּמִתּוֹךְ שִׁיחָה גַם שָׁבוּ
עַל עֲקֹבוֹתֵיהֶם, אֶל קְבוּצַת הַזְּקֵנִים הַתִּקְרָבוּ, וַיִּטּוּ
אֲזָנָם גַּם הֵמָּה אֶל שִׁיחוֹת הַיְשִׁישִׁים הַזּוֹלָפוֹת בְּנִתָּה
תּוֹךְ כְּרִי גְמִיעַת הַחֲמִין. הַמְלַמֵּד הַיְשִׁישׁ מְרֻבֶּנֶה
בְּעַל הַפָּנִים הַזָּרָדִים וְעִינֵי הַתְּכֵלֶת הַתְּמִימוֹת
הָעֲמִיד אֶת כּוֹס הַרִיקָה עַל אֶרְצוֹ הָעוֹמֵד לְפָנָיו,
הוֹצִיא מִטְפַּחַת אֲדָמָה וּמָחָה הַזֹּעָה מִמַּעַחוֹ,
הִחְלִיק אֶת זָקְנוֹ הָרַחֵב וּפָנָה לְמַסָּבִים וּפִתָּח:
הִיָּה בְּקִהְלַת הַקֶּדֶשׁ שֶׁל פָּרָג מַעֲשֵׂה נִפְלָא וְיִקְרָה.
פַּעַם וְאִשָּׁה יְהוּדִית עַל יַד חִלּוֹן הַדֶּרֶה יִשְׁכָּה
וְאֶל הַחֲצֵר הַשְּׂקִיפָה, וְהִנֵּה עַל גֵּג שְׂמֻנָּגָד
רִאֲתָהּ הַתּוֹל שֶׁתַּרְחֵרֵת הַמִּקְשָׁה לָלֶת וּמִלְּלָה
מָרָה בְּקוֹל חוֹדֵר לֵב, בָּאֵלוֹ הִיא קוֹרְאָה לַעֲוָרָה.

נכמרו רחמי האשה על מעשה ידיו של הבורא,
עלתה לבג וליצור הפואב עזרתה הושיטה;
ובשהתחול המליטה לקחה האשה הגורים
יחד עם אמם ותביאם לחדרה הקטן, ומשכב
למו הציעה על תבת פתמים שעמדה בזוית.
מילא בכך, מה סבירים אתם, רבותי? למחרת
נעלמה פתאום התחול ואמה גם יחד גוריה,
אף הפתמים, אשר עליהם הציעה לה משכב
אותה צדקנית, לזהב טהור כלם נהפכו.
ספרה זאת תכף האשה החסידה לבעלה, שהיה
עני ורש, לא אליכם, אבל ירא-חטא וישר-דרך.
אמר: הזהב הזה לאדני הוא, כי לא בעמלי
אותו רכשתי, וכתוב: יגיע פסיד כי תאכלי,
ומפני כך לאדני נקדישנו. ויכן בית תפלה,
הוא בית התפלה המפרסם, המקנה הישן-החדש,
בו את הגלם בשם המקדש עשה מהריל,
רבי יהודה מפרג, זכותו תנן עלינו.

גדם המלמד ועמד ופשפש בפים מאהוריו,
נענעו ראשם הזקנים מלמעלה למטה, באזמרים:
אכן היו נפלאות בימים הטובים, הקדומים.
היכו הצעירים והם בגדו בינתום בשומר הגלילי,
הפריו מאד בנבורותיו עד כי נסתפק וערבב
שמות ומעשים ובא במצר מבלי להחלין,
פרץ בעצמו בצחוק וצחקו אתו גם שומעיו,
טפחו על גבו בידירות, לאמר: אל יפל רוחך,
אף-על-פירכן הן בן-חיל אתה ושומר מגליל!

אך עובדיו לנפשו ונגשו אל פנת הקנינים.
הוציא המלמד סוף סוף מכיס החלוק, מאחזיו.
קפסת עצם ופתחה, הגישה לאפו וירח.
עד כי התעטש ברעש ועני השומעים: אפוא!
ישב אז שנית על צרורו ופנה למסבים ואמר:
"אך עוד המעשה לא נגמר ושמעו רבותי, את סופו.
כי רק הסוף בו העקר ואמנם כדאי הוא לשמעו.
אותו החסיד שנדב הוזהב לבנות בית-התפלה
היה איש עני, פאמור, ואולם שמת בחלקו.
רק תשוקה אחת לא נתנה מנוחה לו זה הרבה שנים,
חפץ למות ולהקבר בארץ הקדושה, כי היה
זקן האיש ושבוע ימים נחשב על יומו האחרון.
אך מהיום שהביאה החתול לביתו האוצר
נוספה לו עוד תשוקה אחת: הלא היא לראות את החתול.
זו שעל ידה נתגלגלה לו זכות פה גדולה, ולהודות
לה על כל גמולה. ויהי היום והוא יושב ולזמד
פרק משניות בדרבו, והנה לו קוראה זוגתו
לאמר: ראה, הנה שמה החתול, לראותה אותו.
נחפו החסיד לצאת לראות מיטיבתו, אך תכף
קפצה ממקומה ותברח. רבה אחריה החסיד
עד כי הגיעו לבית-התפלה החדש-הישן.
מפסה החתול ופעל בחלון לבית הקדוש,
מהר החסיד לבוא בפתח וירא את החתול
יורדה למטה בחור, ברצפת הפלוש האפל.
מילא, בקצור: החסיד שלנו לא חבק את ידי.
ירד בעקבות החתול החזרה וילך אחריה,
וחל על ארבע, כי היתה המערה נמוכה וצרה,

עוף מאד, כי איש זקן היה האיש, וארבה
היתה הדרך, והשן פחשן מצרים מסביב.
פתאום והנה אור גדול כמעט בפסגות הכהן.
רגליו במרחב עמדו, ואיפה התחיל? איננה!
מצמין החסיד בעיניו, אבל את המקום לא הפיר,
רואה בני אדם משנים לבושים כמו ישמעאלים
סחים בלשון מוזרה, קצת דומה ללשון של תרגום,
פניהם שזופים משמש ורזבים על גמלים וחרמורים.
תמה החסיד והלך דרך רחובות וסמטות,
דרך מבואות מקרים ושוקים, שם כל מיני פרות,
רמון וזית ותאנה, ענבים, חרובים ושקדים,
עד כי הגיע לכתל, מאבני זית הוא בנוי,
גל כל אבן פקומת בן אדם, ועומדים יהודים
לזבשי חלוקי צבעונין ומצנפות שער לראשם,
עומדים ומנשקים הפתל, אומרים תהלים ובזכים.
הביט החסיד משתומם, אף סוף סוף התעשת וישאל,
למה פה עומדים ובזכים, ואם רחוקה היא פרגי, קהלת-קדוש?
סקרו הנשאל מראש ועד רגל וימשך בכתפיו:
בלום על יד פתל מערבי מקום לדברי לצנות?
הבין החסיד מיד לאן הוליכתו התול,
פרע ברטט על ברפיו לפני האבנים הקדושות,
בכה ושחק פאחד משמחה נשנכה, נפלאה,
הואיל וזכה לבוא לקריה, בזה בחר אלה.
"ירושלים!" רק לחש וירטב הפתל בדמעות,
"ירושלים!" — ויותר לא הוציא מפיהו אף הנה,
נשק לפתל ויצאה נשמתו הטהורה בגשיקה.

כֵּלָה הַמִּלְמֵד וְנִעְנְעוּ שׁוֹמְעֵיו אֶת רֹאשָׁם בְּרִצּוֹן.
 גִּרְאָה הַסְּפוּר מְאֹד בְּעִינֵיהֶם, וְאַחַד הַזִּקְנִים
 אָמַר: שְׁמַעְתִּי מֵאֲבֵי הָרֶב, וְכֵר צִדִּיק לְבָרָכָה.
 כִּי אֶבֶן דְּרָכִים נִעְלָמוֹת מִזְבִּילוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 מִפֶּל בֵּית־חֶסֶדָּה יְהוּדִי, וְאוּלָם הֵן סְמוּיֹת מְעִין,
 רַק בְּאִשֶּׁר יוֹכֶה הַדּוֹר תִּגְלִינָה וְהִלְכוּ גְאוּלִּים...
 נִכְנַס אִזּוֹ אֶחָד הַצְעִירִים לְדַבְּרוֹ וְאָמַר: סְבוּרֵנִי,
 כִּי מִפֶּל לִבִּי יְהוּדִי מִזְבִּילָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
 דֶּרֶךְ נִעְלָמָה, אֶף סְבוּרִים הִלְבָּבוֹת וְאַתֶּם הַדְּרָכִים...
 נִהְיָה הַמִּלְמֵד הַיִּשְׁיֵשׁ מְדַבְּרֵי הַבְּחוּר וְאָמַר:
 יִפֹּה דְרָשָׁתְךָ, עוֹלָמִים! חֲתוּמִים הִלְבָּבוֹת, חֲתוּמִים!
 אֵלֶּא... וְטָרַם עוֹד יִגְמַר — וְשָׂרִיקָה צוּרְמַת הַרִיעָה,
 שָׂרִיקַת הַסְּפִינָה שֶׁתִּרְכָּה לְנִמְלָה שֶׁל אוֹמִיר הַיָּפֶה,
 צִלְצִלוֹ בְּכִלֵּי הָעֵנָן וְנִשְׁמָעוּ קוֹלוֹת וְצִעְקוֹת,
 קְרִיאוֹת־חֶרֶפוֹת מְעוֹדְרוֹת, צֶחֶק וְהִרְיָקַת חֲבָלִים.
 נִחְסְזוּ, עָלוּ הַצְעִירִים בְּצַהֲלָה אֶל מִכְסֵּה הַסְּפִינָה.
 פָּשְׁטוּ בִּינְתִים דְּמָדוּמִים בְּמִרְזֵר הַתַּחְתּוֹן. הַזִּקְנִים
 עָטְפוּ מְעִילֵי הַשָּׂבֶת וּמִנְהָה הַתַּפְּלָלוֹ חָרָשׁ.

ב.

רַבְבוֹת אֲשִׁים בְּנִקְדוֹת שֶׁל זָהָב וְהֵב נְעוּצוֹת בַּחֲשָׁף
 נִקְדּוּ אֶפְסַת הַלֵּילָה וּבִרְטֻט תַּעְלוּמוֹת פֶּרֶפְרוֹ.
 אוֹמִיר הַלֵּילִית זֹאת דִּבְרָה בְּלַחַשׁ נִגְחֹת רְחוּקִים,
 רְמוּזָה לַסְּפִינָה הַהוֹלֵכָה הָלֶךְ וְרָחֵק מִחוּפָּה.
 יִשְׁנָה לֹא יִשְׁנָה הַסְּפִינָה, אֲבָל גַּם הָעָרִים בָּאֵלוֹ
 נִמְסְרוּ דוּמָם לַלֵּילָה, הִתְמַצְרוּ לְקַסְמֵי הַדְּמָמָה,
 זוֹ לֹא דוּמִית צִהְרִים, דוּמִיָּה לֹחֶשֶׁת, שׁוֹמְמָה,

כִּי אִם רַענָנָה וּשְׁלִיכָה וּפִזְרָה חֲלוּמֹת וְחִזּוֹן.
 גַּם הַגְּלִילִים, מְנוּחַ לֹא יָדְעוּ גַם יוֹמָם גַּם לַיְלָה,
 עֲתָה פָּאֵלֹ הַמִּירוֹ בְּנִינָה מְלֹאֲתִי קָצֵב
 אֶת הַמְּלָתָם הַיּוֹמִית הַכְּבֹדָה וּבִלְוֵל־חֻקּוֹלוֹת.
 הַמִּית הַגְּלִילִים פְּנֵמָה לֹא נָמָה, פְּעֵרָה לֹא עָרָה,
 רַחֲפָה, רַפְרָפָה, לְטִפְפָה וּפִסְפָה לְכָבוֹת עֵנִיסִים.
 נִדְמָה, פָּאֵלֹ הָאֵיתָן הַלֵּאָה מִסְּעָרוֹת עֲקָרוֹת,
 לֵאָה מִכְחוֹ הַשּׁוּמִם, מִבְּדִירוֹת זֶרְמָתוֹ הַנְּצִחִית,
 זָכַר מְנִינָה קְרֻמֹּנִית, מְלֹאֲתִי רֶף וְעֵדָנִים,
 שָׁכַח גִּאוּנוֹ הַקּוֹדֵר וְחֶרֶשׁ יִשְׂרָאֵל לְנִפְשׁוֹ.
 פָּכָה בַּלִּיל לֹלֵא־שֵׁנָה מְלֶךְ יָנַע מִכְתָּרוֹ
 יִזְכֵּר שִׁיר עָרְשׁוֹ, שִׁיר יְלֻדוֹת וּבִלְחָשׁ גַּעְגּוּעִים יִתְרוֹנֵן.

חֶרֶשׁ עִם לַחֲשׁ הַלֵּילָה, עִם הַמִּית הַגְּלִילִים הַטְּמִירָה
 נִמְזָנָה שְׁיִחָה חֲרִישִׁית, עֲצִירָה, וּכְאֵלֹ חֲשִׁישָׁת
 פֶּן אֶת הָדָר דְּמֵי הַלֵּילָה בְּעֻלְצוֹל לֹא־מִתְאִים תִּפְרִיעַ.
 מִבֵּין הָעֵבִים הַפְּרוּמִים הַתִּפְרִין לְרַגַע הַסֶּהַר
 הַזֶּה וְנִבְהֵל פְּאִסִּיר בּוֹרֵחַ לְמֶרְחָב מִבְּלֹאז,
 הַצִּיף אֶת מִכְסֵה הַסְּפִינָה בּוֹהֵר לֹא־צָפוּי וְהֶאֱיִר
 פְּנִיָּהם שֶׁל בְּעָלֵי הַשְׁיָחָה הַיּוֹשְׁבִים וּמִסְפָּרִים בְּלַחֲשׁ.
 עֲטוּף בְּשִׁמְיכָה מְעִיכָה לְמָנָן מַצַּנֵּת הַלֵּילָה
 יֵשֵׁב עַל פִּקְעֵת חֲבָלִים הַמְּלַמֵּד הַיִּשְׁיִשׁ מְרוֹבְנָה,
 נִדְרָה שְׁנָתוֹ מַעֲיָנוֹ בְּמַחֲנֵק הַמְּדוֹר הַתַּחְתּוֹן,
 עֹלָה לְמַעְלָה לְשֹׂאוֹף מַעֲט אֲוִיר וְנִגַּשׁ לְעֵצִירִים,
 פָּנוּ לוֹ מְקוֹם וְהִטָּה אֶת אָזְנוֹ גַּם הוּא לְדַבְרֵיהֶם.
 פָּנָיו שְׁנֵדָמוּ כִּיּוֹם עוֹד רַענָנִים וְוָרְדִים הִסְכּוּ
 לֵאִים וְחֹרִים בַּלֵּילָה לְנִגְחוֹת הַסֶּהַר; מַעֲיָנוֹ,

עיני התכלת התמימות, רעפה תנוגה ענפה.
 תנוגת החיים הכבדה; אכן המלמדות ברובנה
 קלה לא היתה כל עקר, כנראה; רק חיוך הקסר
 רחף על שפתיו פקדם. הביט למעלה ואמר:
 .צר, פי השארתי למטה את, תקון שבעות. זה בהיר
 ננה פוכים ולבנה, עד פי לאורם לא יקשה
 קרא בספר; האויר פה ממש מחיה נפשות.
 זכרו השומעים לפתאום את חג השבעות היקר
 שמה בבית המולדת: ענפים ורקים מקשטים
 פתלי הבית, וגורף ריח הקהנה וריח
 עוגות החלב המתוקות, ידי אם ואחיות אהובות
 אפון לכבוד השבעות... ואבא בנגון מסלסל,
 נגון הקדומים ספוג-רזים, התובע ונענה כאחד,
 אומר אקדמות בחדרה... ונאנה האחד ואמר:
 .צר, פי רק פעם בשנה, בלילה של תשעה באב,
 שערי שמים נפתחים... אלמלי לי נפתחו עתה —
 בקש בקשתי רק אחת: להיות רגע שנית לילד...
 זכר עוד אופו הגיל, אשר פעם את לבי הקטן,
 עת רבי משה השמש בבית תפלתנו הישן
 הדליק הנרות הגדולים בבויכי המגן-דוד
 זה, מגן-דוד, הפלאי, התלוי מתחת לתקרה,
 עשוי מעץ ומאד עתיק ולוט בכר כל השנה,
 רק בבוא ערב שבעות, והוסר מעליו העציה,
 ישים רבי משה בבויכו את נרות-הנשמה שזכרו
 בני העירה לזכר פטירתו של דוד המלך...
 נדמה לי אז, פי לא ראתה עין נהות כאלה,
 אזלי התחרות בם ויכל רק אור שבעת הימים...

ההו מעל פני האדמה כִּבְר. נִמְחַתָּה עִיר הַמִּזְלָחַת,
מֵת רַבִּי מִשָּׁה מוֹת קְרוּשִׁים וְנִשְׂרָף גַּם הַמִּגְדָּדוֹד'
יָחַד עִם סִפְרֵי הַתּוֹרָה, לְאַחַר שְׁחָלָוּם טַמְאִים...
הוֹרִיד הַמִּדְבָּר אֶת רֹאשׁוֹ וַתְּהִיָּה דוּמְיָה מִסְבִּיב
רַגְעֵי וּשְׁנָיִם... אֵךְ הִנֵּה הַשּׁוֹמֵר הַגָּלִילִי לְמַלְמֵד
פָּנָה וְאָמַר: וּמָה הָיָה כְבוֹדוֹ מִבְּקֵשׁ, אֱלֵמְלִי
נִפְתַּחוּ לוֹ הַשָּׁמַיִם? נֶאֱמָה הַזֶּקֶן וַתִּנֶּה:
מָה לִּי לְבָקֵשׁ? רַק זֹאת: לוֹ אֲדָנִי וּבִיאֲנִי
לִירוּשָׁלַיִם בְּשָׁלוֹם וְאֻזָּה לְחֹנֵן עֲפָרָה.
אוּלָם מָה אַתָּה הֵייתָ מִבְּקֵשׁ? הֵן צָעִיר עוֹדָךְ,
רַבּוֹת שְׁאֵלוֹת בְּלִבְכָךְ וְאִיזוֹ מַהֲנָה תִכְפֹּר?
אֵךְ טָרַם יַעֲנֶה הַשּׁוֹמֵר וְנִכְנַם חֲבֵרוֹ בִּישִׁיחָה,
אָמַר בְּצָחוֹק: אֵיךְ כָּל סִפֵּק, כִּי אֵלֹהִים שָׁמַיִם נִפְתַּחוּ
הָיָה הַגָּלִילִי מִבְּקֵשׁ לֹא כֵת, כִּי כֵחוֹ בְּמַתְנוֹי;
אֵךְ גַּם לֹא עֶשֶׂר, כִּי מִרְבֵּה נִכְסִים מִרְבֵּה דְאָנָה,
אֵךְ גַּם לֹא אִשָּׁה, כִּי יֵשׁ לוֹ כִּבְר פְּלָה חֲסוּדָה וְנֹאחָה,
אֱלֹא מָה הָיָה מִבְּקֵשׁ? כִּי סִקְחִים וּפְתָאִים כְּאֶחָד
הָאֵמֵן וְאֵמִינוּ לְדַבְּרוֹ וּלְמַעֲשֵׂי גִבּוֹרֹתָיו נִפְלְאוֹי.
שִׁחְקוֹ הַשּׁוֹמְעִים וְשִׁחְקֵי הַגָּלִילִי רַב יֹתֵר מִכָּלֵם,
טָפַח עַל שִׁכְם חֲבֵרוֹ וְאָמַר לוֹ: אֲדַרְבָּא, נְסוּ
אַתֶּם לְסַפֵּר מַעֲשִׂיֹת חֲמִידוֹת וְנֹאוֹת כְּמוֹנִי —
לְהוֹטֵא אֲנִי אַחֲרֵי מַעֲשִׂיֹת נֹאוֹת וַתִּבְרַכְכֶם נִפְשֵׁי.
עָנָה אִזּוֹ אַחֵר הַשּׁוֹמְעִים: לִי יֵשׁ אֲמֵנָם מַעֲשִׂיָּה נֹאחָה.
כָּלֵכֶם הֵן שְׁמַעְתֶּם הַמַּעֲשִׂה בְּהִסִּיד מִפְּרָג, מַעֲשִׂה נִפְלֵא,
מִנְהוֹ לֹא נֹפֵל סְפוּרֵי וְדוּמָה הוּא אֵלָיו בְּמִקְצֵת.

הָיָה בְּחֹר בְּעִיר, עֹזֵר בְּחִנּוּת שֶׁל קִמָּח.
בְּחֹר צָנֹעַ וּבִישׁוֹן; וְאוֹלָם בְּכָל הָאֲסֻפּוֹת
רָאָה רְאוּהוּ, אִם רַק שֵׁם עַל צִיּוֹן הִשִּׁיחָה נִסְבָּה,
מִקְשִׁיב בְּצִמָּא לְדַבְּרִי הַנּוֹאֵם מִסֶּתֶר זְוִיתוֹ
וְתַמִּיד הַסִּתְמַת בְּזוֹיִת כָּאֵלוֹ מִירָאָה לְלִכְלֹךְ
בְּגִדֵי הַבָּאִים בְּמַעֲיָלוֹ מְאֻבֶּק־הַקִּמָּח, וְאוֹלָם
גַּם בִּימֵי שִׁבְתּוֹ וּמוֹעֵד, עַת לָבֵשׁ מְלַבּוּשִׁים נִקְיִים
סֶתֶר סָתָה לֹא עָנָב. לֹא אָדַע מִי גִטַּע בְּלָבוֹ
אֶהְבֶּה לְצִיּוֹן. מֵאֲבִיו הַמְלִמֵּד גִּתִּיתָם בְּאֵבוֹ,
קֶבֶל מִמֶּנּוּ בִירְשָׁה רַק תִּפְלִין וְאַרְגֹּז שֶׁל סִפְרִים,
בָּם, אֲשַׁמֵּת שׁוּמְרוֹן, וְ, אֶהְבֶּת־צִיּוֹן, וּמִלְחָמוֹת הַיְּהוּדִים,
וּבִימֵי שִׁבְתּוֹ וּמוֹעֵד הַנֶּעַר עֲלֵיהֶם הִתְעַנָּה.
הֵן מִי יוֹדֵעַ? יֵשׁ אֲשֶׁר יִקְרָא אִישׁ סִפֵּר רַק אֶחָד
כָּל יְמֵי חַיָּו וְתַמִּיד בּוֹ יִמְצָא תְּדֻשּׁוֹת וּנְצוּרוֹת.
יֵשׁ אֲשֶׁר אֵגֵל טַל אֶחָד לְנִשְׁמָה הָעֶרְהָ נִפְיַע
יֹתֵר מִנְּהָרוֹת וַיִּמֵּם לְלִבָּבוֹת אֲשׁוּמִים, יִשְׁנִים.
אוֹלָם, בְּאִמּוֹר, לֹא אָדַע בְּבִטָּחָה מִי גִטַּע בְּלָבוֹ
אֶהְבֶּת הַפֶּלֶא לְצִיּוֹן, וְאִמְנָם מִפְּלָאָה וְזֹרָה
הִיְתָה אֶהְבֶּתוּ וּבַעַל הַחֲנוּת, בָּה עֶבֶד הַבְּחֹר,
כָּעַם לֹא אֶחָת וּשְׁתֵּים עַל עֹזְרוֹ: , לְכֹאזְרָה, בֶּר דַּעַת,
עוֹבֵד נֶאֱמָן וְחֵרוֹץ וּפָרָק יוֹדֵעַ בְּמִסְחָר,
דִּבְרָיו יִכְלֹכַל בְּדַעַת עִם מוֹדְבִים וְקוֹנִים, לֹא יָבוֹז
גַּם לְעִבּוּדוֹת הַקִּשּׁוֹת, וְאוֹלָם בּוֹ נִכְנָסָה קִלְפָּה:
כִּי רַק, כִּי יָבוֹא לְעִיר אֵיזָה מִטִּיף לְצִיּוֹן, וְהִנֵּה —
אֵיזָה הַבְּחֹר? אֵינֶנּוּ! וְאֵף כִּי הוּא בִישׁוֹן מִטְכֵּעוֹ
אֵף בְּלֵב דּוֹפֵק וְרוֹעֵד הוּא צֵר כִּבְר עַל סִתְחַ הַמִּטִּיף,
חֹקֵר וְדוֹרֵשׁ: מָה תְּדַשׁ? וּמִתִּי יִפְתָּחוּ הַשְּׁעָרִים?

מה־גם אם יבוא במקרה מארץ ישראל אורת,
 אז — הִי שְׁלוֹם, הַחֲנוּתוֹ בְּאֵלֵי אֵין קוֹנִים וּמוֹזְרִים,
 אֵין בַּעַל בֵּית וְעֶסֶק, בְּאֵלֵי כָּבֵד בֶּאֱמֻשִׁיחִי!
 בֵּן. וּבִבְקָר יוֹם אֶחָד נָעַלְם הַבְּחֹר. אֵיזֵהוּ?
 הַלֵּךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כִּי־צַד? הֵן סְגוּרִים הַשְּׁעָרִים?
 אוֹלָם אֵין מְקַשִּׁין עַל אָדָם, שֶׁנִּכְנָסָה קִלְפָּה לְתוֹכוֹ.
 הִיָּה בִידּוֹ קֶצֶת כֶּסֶף שְׁאֵנֶר עַל יָד בַּעֲבוּדָה,
 חֲרָף אֶת נַפְשׁוֹ וְעֵבֶר גָּבֹול רְסִיָּה וְנִכְנָס לְפִזְלוֹן,
 שֶׁם אֶסְרוּהוּ וּבָרַח, וְאַחֲרֵי טְלִימֹלִים אֵין־קֶצֶה
 בֶּא לְטָרִיסֵט. מִשְׁתַּרְע לְפָנָיו הֵים בְּהֲדָרוֹ,
 בֶּא אֶל הַנֶּמֶל הַבְּחֹר יוֹם יוֹם, עֵינָיו רוֹאוֹת וְכִלּוֹת:
 שְׁמָה כְּמַעַט שִׁירָאָה, מֵאַחֲרֵי צַעֲיָף הָעֶרְפֵּל,
 שְׁמָה בְּמָקוֹם הַשָּׁמַיִם וְאֶרֶץ יִשְׁקוֹ, רוֹבֶצֶת
 אֶרֶץ חֲמֻדָּתָהּ לֵה יַעֲרֵג — וְהִיא כָּכָה קְרוֹבָה וְרוֹחָקָה!
 הוֹלְכוֹת אֲנִיּוֹת, מְפִלְסוֹת נְתִיבוֹת לְבָנוֹת בְּמַיִם,
 אוֹלֵי הֵן הוֹלְכוֹת גַּם שְׁמָה — וְאוֹלָם הַשְּׁעָרִים עוֹד סְגוּרִים...
 אוֹל בִּינְתִים גַּם כֶּסֶף. אִזּוֹ יֵנַע וּמֵצֵא עֲבוּדָה
 קָשָׁה בְּנֶמֶל: לְטַעוֹן גַּם לְפָרֵק אֲנִיּוֹת הַמִּשְׁאָ.
 אוֹלָם הוּא שְׁמָה מְאֹד עַל כִּי נִקְרָתָה לּוֹ הָעֲבוּדָה
 דּוֹקָא בְּנֶמֶל: הוּא יָכֹל לְרֹאוֹת אֶת הֵים בְּכָל רָנַע,
 יָכֹל הוּא לְנַעֵץ מִבִּטְיוֹ בְּמִרְחָק הָעֵשׂוֹף עֶרְפֵּל,
 נַחֵשׁ וְחֹזֶה בְּדַמְיוֹן אֶת אֶרֶץ חֲלוֹמוֹ הָרְחוֹקָה.
 פֶּעַם, עַת טַעַן פְּחָמִים בְּאַחַת הַסְּפִינוֹת הַגְּדוֹלוֹת
 נִצְנָצָה סִתְאוֹם מִחֲשָׁבָה כְּמֹחוֹ: בְּמַחֲסֵן פְּחָמִים
 קֵל לְהַחֲבֹא, מִבְּלִי אֲשֶׁר תִּרְגֵּישׁ בּוֹ עֵין בּוֹדֶקֶת,
 וּמִנִּי אִזּוֹ כָּבֵד לֹא הִרְפָּתָה מִנְּהוּ מִחֲשָׁבָתוֹ חֲלוֹ,
 חֲפָה לְרָנַע הַנֶּפֶשׁ, עַת תִּפְלִיג אֲנִיָּה מוֹרָחָה.

בָּלָכֶם הֵן שִׁמְעֶתֶם הַמַּעֲשֵׂה בְּהַסִּיד מִפָּרָג, אִיךָ פָּחַמִּי
 נִהַפְכוּ אֲצִלּוֹ לְזָהָב, וְאוֹלָם לְבַחֲזֹר שְׁלָנוּ
 יָקָרוּ מֵאֵז הַפְּחָמִים מִזָּהָב, מִכָּל אוֹצְרוֹת הַמֶּדֶה,
 הִרְהֵר בָּהֶם גַּם בַּעֲבָדוֹ וְגַם עַל מִשְׁכָּבוֹ בַּלַּיְלָה,
 עַד כִּי הִשְׁעָה הַמִּקְוָה הַזֵּיכָּה: אֲנִיהָ שֶׁל מִשָּׂא
 הַלֵּכָה לְחוּפֵי מִצְרַיִם, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְסוּרְיָה.
 נִכְנַם בַּעֲרֵב הַבָּחוּר, שֶׁעָבַד בְּמַעֲנֵת הַסְּפִינָה,
 דָּם לְחֹדֶר הַפְּחָמִים וְשִׁמְהָ הַסְּתֵתֶר עִם צָרוּר,
 לָחֶם בּוֹ צָרוּר וְנִבְיָנָה, גַּם נִבְלָה מִיָּם לְשִׁתְיָה,
 שִׁמְחָה כְּמוֹצֵא רֵב שְׁלָל וַיִּשְׁפֹּךְ אֶת לְבָבוֹ בְּתַפְלָה,
 אֵף כִּי זֶה כָּבֵד לֹא הַתְּפִלָּה וְחֹסֶד לֹא הָיָה מַעֲדוֹ,
 וּבִאֲפִלַּת הַמְּדוֹר, בְּשִׁכְבוֹ עַל פְּנֵי הַפְּחָמִים,
 וְזֶמֶס אֶת שִׁירֵי הַמַּעֲלוֹת יַחַד עִם שִׁירָתָהּ, הַתְּקִנָּה,
 יַחַד עִם פְּסוּקִים מִצִּיּוֹן, הֲלֹא תִשְׁאַלִי לְשִׁלּוֹם אֲסִירָךָ.
 הוֹמִים, מִשְׁכָּשְׁכִים גָּלִים, מִשְׁתַּקְשָׁקִים, הוֹלָמִים גָּלְגָלִים,
 גְּדוֹל שְׂאוֹנִים כִּי שִׁבְעָה בַּחֲשֹׁךְ, בְּתַחֲתִית הַסְּפִינָה,
 אוֹלָם בְּוִילַת רַעְדָה כְּלָמִיטֵב מִנְּגִינּוֹת הָעוֹלָם
 מִקְשִׁיב אֱלִיהֶם הַבָּחוּר מִבְּדִידוֹת מִחֲבֹאוֹ הָאֲפֵל,
 מִקְשִׁיב וְנוֹכַח בְּלִי, קוֹרֵתוֹ הַנִּגְזָרִית־נִשְׁגָּבֹת,
 אֲבִיו לֹא עוֹד בְּיִלְדוֹתוֹ סֶפֶר בְּרִגְשׁ וְיִגוֹן.
 אוֹלֵי בְּנֵי־יָבֵת הַמִּים הָלוּ לְאֶרֶץ הַמֶּדֶה
 הַלֵּךְ גַּם הוּא, גְּדוֹל־הַשָּׁרִים, בְּאוֹתָהּ נְתִיבַת הַמִּים,
 זוֹ הַמּוֹלִיכָה גַּם אוֹתוֹ, אֶת עוֹזֵר־הַנְּנוּת הַפְּשׁוּט
 אֵל הַמּוֹלֶדֶת הַפְּלֵאִית? וְרַעֲדַת־רִצּוֹ תַּחֲלִפְנוּ.
 עָבְרוּ כֹה יָמִים וְלִילוֹת, בִּינֵיהֶם הַבָּחוּר לֹא יִבְדִּיל,
 כִּי כְּמִחֲבֹאוֹ שׁוֹרֶרֶת עֲלָטָה גַּם לַיְלָה גַּם יוֹמָם.
 יִדְלִיק רַק גִּפְרוֹר לַפְּעָמִים וְהַפִּישׁ בְּמִזְרֵה־הַשְּׁעוֹת.

פל עֲשָׂרִים שָׁעוֹת וָאַרְבַּע יָסְמִן בְּלֻחוֹ, לְמַעַן
 דַּעַת אֶת מִסְפַּר הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ. הוּא יָדַע, כִּי שִׁבְעָה
 יָמִים אִזּוֹ שְׁמֹנֶה הַסְּפִינָה תַעֲשֶׂה בְּדֶרֶךְ עַד בּוֹאָה
 אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. בְּלִילָה יֵשׁ יֵצֵא מִסְתֵּר מִחִבּוֹאֹ,
 וְשׂוֹאֵף בְּצִמָּא הָאֲוִיר וּמֵלֵא אֶת פְּלִיו בְּמִים,
 וְרָאָה בְּכוֹכֵב מִהִבְהַב וְטָבַל מִמָּטוּ בַגָּלִים,
 אֲךָ לֹא יִתְמַהֲמַה וְשִׁנִּית אֶל כֵּלָּא וְיִמְהַר מִירָאָה
 פֶּן יִמְצָאוּהוּ וְנִתְפַּס וְהוֹשֵׁב בְּבוֹז עַל עֲקֻבוֹתָיו.
 עָבְרוּ כֹה יָמִים וְלִילוֹת וַחֲלָשׁ הַבְּחֹר וְהַתּוֹר,
 אֲךָ עַל תּוֹרוֹנוֹ הָאִפִּילָה אֲבָקַת הַפֶּתֶם הַשְׁחוֹדָה,
 זֹו אֲשֶׁר עֲטָפָה אֶת פָּנָיו וּבִגְדָיו בְּשִׁכְכָה לֹא דָקָה.
 הִשָּׁף מִשְׁחֹר תֹּארוֹ. רַק הָעֵינִים בִּיתֵר אִישׁ יָקָרוֹ,
 עַד כִּי לוֹ אִישׁ אוֹתוֹ רָאָה וְנִבְהַל וּבְרַח עַל נַפְשׁוֹ.
 עָבְרוּ כֹה יָמִים וְלִילוֹת וְדֹאגָה הַתְּנַנְכָה לִלְכָּבוֹ:
 הִנֵּה כָּבֵד קְרוֹב הַמּוֹעֵד, בּוֹ יִתְּוֶה אֶת אֶרֶץ חִלּוּמוֹ,
 אֲךָ הָאֵם יוֹפֶה לְדֶרֶךְ עַל אֲדַמְתָּהּ? הֵן הִפְקְדוּ שׁוֹמְרִים,
 הַפֶּדֶר וּפְרִידוֹ בֵּין אֵם וּבֵין בְּנָה, נִפְשׁוּ כָּלְתָה אֲלֶיהָ.
 הִנֵּה כָּבֵד בָּא יוֹם הַשְּׁמִינִי — הַחוּף גַּם מִרְחוֹק לֹא נִרְאָה,
 עֹבֵר כָּבֵד גַּם יוֹם הַתְּשִׁיעִי — מִסְבִּיב רַק מִדְּבַר הַמִּים.
 נִבּוֹן הַבְּחֹר וַיַּחֲרֵד מָאֵד; אוֹלֵי נִרְדָּם וַיִּישָׁן
 עַת הָאֲנִיָּה הַגִּיעָה לְחוּפָה שֶׁל יָפוֹ אוֹ חִיפָה?
 אוֹלֵי כָּבֵד עָבְרָה הַסְּפִינָה מִגִּבּוֹלוֹת הָאֶרֶץ וְהִלָּאָה?
 אוֹלָם לֵב גָּבֵר לַבְּחֹר וְרוּחוֹ עָלִידוֹ לֹא נִפְלָה,
 הָאִיר שְׁעוֹנוֹ בְּגִפְרֹר וַיִּרְא, כִּי הִשָּׁעָה שְׁעַת בֶּקֶר;
 הַחֲלִישׁ לִשְׁכֹּב וּלְנוֹחַ וּלְהַחֲלִיף אֶת כַּחַז בַּשָּׁנָה
 עַד כִּי הִלָּלָה גִּיעָה: אוֹ יֵצֵא מִסְתֵּרוֹ לְמַעֲלָה,
 וְיֵשׁ אֶל הַטֶּם הַסְּפִינָה בְּמִקּוֹם שֶׁם נַעֲרָמִים חִבְּלִים,

שָׁמָּה יִסְתַּתֵּר וְצָפָה, וְהָיָה כִּי יֵרָאֶה אֹרֶךְ קְרוֹב,
סֶמֶן לְקִרְבַּת הַחוּף, וְהַתְנַפֵּל הַמִּימָה וְשָׁחָה,
עַד כִּי יֵצֵעַ לַחוּף — הוּא יוֹדֵעַ לִשְׁחֹת פְּהֻלָּה —
כֹּה נִמְרָ אָמַר וְשֵׁנִית בְּטָחוֹנוֹ לוֹ שָׁב וְאָמְנוּ.
גַּם זֶה לְטוֹבָהּ! אִזְ חָשַׁב: הֵן רְחוֹק מִנֶּמֶל לֹא תִשָּׁג
אוֹתוֹ עֵין צוּפָה וּבֹדֵק, הַחוּסִם הַשְּׂבִיל לַמּוֹלֶדֶת.
נִסְכָּה הַחֲלֻטָּה הָאֵמֶן עַל לְבֹ מְרֻנָּע וְשִׁלּוּה,
שָׁכַב עַל מִצַּע הַפֶּחֶם וְנִגְרַם כְּרָנֵעַ בְּאֶבֶן.
וּבְהִקְצוֹ כָּבֵר הָיָה לַיִל אָפֵל, לַיִל סוֹף חֹדֶשׁ סִינֹן.
רַעֲנָנָה אוֹתוֹ הַשְּׁנָה, הַחֲלִימָה אֶת גּוֹז הָעֵינָה,
קָם, סָעַד לְבֹ בְּשֹׁאֲרֵית הַלֶּחֶם וְשִׁירֵי הַנְּבִינָה,
יָצָא מִכְּלָאוֹ הָאָפֵל וְעָלָה לַחֹטֶם הַסְּפִינָה,
בֵּין הַחֲבָלִים תָּר מַחְבּוּא לוֹ, נָעִץ מִבֶּטֶן בְּמִרְחָק,
דָּפַק לְכָבוֹ מִשְׁמָחָה, כִּי נִצָּנְצוּ אֹזְרִים לְנִגְדּוֹ,
יִרְחָקוּ פַעַם, וּפַעַם הֵם יִקְרְבוּ שֵׁנִית לְעֵינָיו.
הַבּוֹן, כִּי שָׁטָה הַסְּפִינָה לְאַרְבֶּךָ הַחוּף, בְּקִרְבָּתוֹ,
נָשַׁל נִעְלָיו וּפִשְׁט אֶת בְּגָדָיו וְשִׁמָּם בְּצִרְזָרוֹ,
שָׁם אֶת הַצִּרְזֹר עַל הַשָּׂכֶם וְהִדְקוֹ לִגְבוֹ בְּחֻבֵּל,
חִפָּה לָרֶנֶעַ, עַת תִּקְרַב הַסְּפִינָה לְאוֹרִים עוֹד יוֹתֵר,
קִסְפִּין, הַתְנַפֵּל הַמִּימָה מִכְּלִי אֲשֶׁר עֵין תִּרְאֶנּוּ.
רַק הַפּוֹכְכִים רְאוּהוּ מִמְרוֹמֵי שָׁמַיִם אֲפִלִּים,
רְאוּ, אֵיךְ נֶאֱבַק עִם גָּלִים, גִּלְגָּלִי הַסְּפִינָה הִרְתִּיתוֹם,
רְאוּ אֵיךְ שָׁרָה עִם גָּלִים הַנּוֹדֵד הַשָּׁב לְמִכּוֹרָתוֹ,
קָשְׁרוּ לוֹ בְּתָרִים שֶׁל זָהָב בְּקֶצֶף הַכֶּסֶף הַהוֹמָה,
לוֹ אֶת הַדֶּרֶךְ הָאִירוֹ, עַד בָּא לְמַחְזוֹ חֲסָצוֹ בְּעֶמֶל.
עָלָה לַחוּף וַיִּנְעַר מִגּוֹפּוֹ רְסִיסֵי הַמָּים,
הָיָה הַלִּילָה לַיִל חֵם וְהַשְׁחִיָּה הַשִּׁיבָה אֶת נִפְשׁוֹ,

כי לא על אדמת ישראל צועד הוא עתה יגע:
 קרא בספרים, כי אין כבר בארץ ישראל יערים.
 אף הנה כלה היער. שדות חטים מבהיקים במרחב,
 חלקם כבר קצור וחלקם עוד ערוי בזהב השבילים.
 נוצצים, נוזחים מטללים. ואף כי השעה מקדמת
 אולם כבר מלאו השדות קול חיים ותרועת עבודה:
 קוצרים מאלמים אלמות. צחוק, רנה וצלצל מגלים.
 פסע הבחור לאטו וירא בני עם נר לפניהו
 שזיפי הפנים, חסנים, ובדברם — פמנסרים בגונם.
 האמין, כי בא לכפר מצרי או סורי, אף הנה לאונו
 שתאום מקבוצה של עובדים הגיע צליל יקר, צליל עברי.
 מהר וגיש למדברים — בחורים בדמותו כצלמו
 טוענים תבואה בקרונות ומורוים בצחוק איש את אחיו.
 מי מהם לבוש עוד הלצה שחביא, כנראה, מרסיה,
 מי מהם עזיר לראשו עוד פובע סטודנטים ממעה,
 אולם כבר מישוהו — ראשו מכסה מטפחת לבנה
 יורדה על כתפיו ופתיל שחור, עבה והדקה לראשו
 פרוי! אף עדים משקפיו, כי פועל יהודי הנהו.
 נדחם הבחור ושאלם: הגידו, במטותא, לי, איפה
 נמצא אנכי? פלומר: מה שם מקום זה? ויסתכלו
 בו הבחורים בתמיהה: האם את הדרה לא תכיר?
 אין זאת, כי חדש הנך — ושלום עליכם, רבי חברו!
 מה שמה נשמע בגולה? ויבט הבחור מסביב
 נרעש משמחה גפלאה, עד נשל ממנו הדבור,
 הבן רק הבין, כי אתמול, עת שקע בשנתו הבבכה
 נגשה הספינה ליפו ותמלג משם שעה קלה

לפני הקיצו משנתו... בינתיים והרבה ימים
 נפרשו אליו ולחצו ידו בשלום עליכם.
 אולם הבחור בשפור רק הביט מסביבו ומלמל,
 צחוק ולא צחוק, בכילא-בכי בקולו הרסוק, הרועד:
 "ארץ ישראל? חדרה? האמת זאת? ארץ ישראל?"
 היום העובדים התפלאו למראה שכרנו המוזר,
 רק עת מגילו הסוער התפפה מעט, למז ספר
 מעשה יציאת מצרים. ויצחקו כלם, בשמעם
 איך היו מראי חדרה לסיסי הנילים בעיניו,
 אף גם במרירות לגלגו על עצמת שמחתו למראה
 שדמות ישראל הללו: כן, שדמות ישראל הן אלה,
 אולם מי חרש השדות, מי זרע ומי יקצמו?
 חרש חרשם ושמעאל, הוא זרעם והוא גם הקוצר,
 אלא לתשעה בנר-הנר יצרף יהודי למנגן...
 ככה במרירות לגלגו על גיל האורח התמים,
 אך בתביטם אל פניו חיש עצרו את לעגם מראת-
 רוממות פלאית. ושנית, באלו לא שמע קטרוגם,
 קטועות ימלמל פנדהם: ארץ-ישראל? האמנם?
 צנח יגע לארץ, נבוך משפעת רגשות,
 לקח שבלת בפיהו ולעסה בדממה בלי הוציא
 הנה משפתיו, רק החליק את אדמת מושבו בדממה,
 החליק עפר האדמה מבין לשבלים הפזורות...
 אולם באותו יום גופו, עוד טרם מדרפו יגוח,
 אחז בבר קלשון בידיו, בעורו לרעיו בעברם,
 מלא ענלה בעמיר והוביל התבואה לגרן.

מכסה הספינה נתרוקן, רק עמד נוסע יחיד
 בעל הקרחה הנמוך עם עיני היגון החדות.
 כפוף למשען ויבט באִשים החולכות וכבות,
 הולכות ונזות באפל. הוא חשב: פן נצנץ באפל,
 נצנץ וככה באפל באיזמיר זו גופה לפנים
 פוכב שדרך מעקב ויצת לבבות לרכבות.
 שפתי צביו: כמה לבבות הצת ותשרף לאפר...
 גפור האפר... אִיהו? הדשן את קרקע האמה?
 כמה שושנים הצמחת במדבר הגלות הנזרא,
 נהפכו כלם ללענה בטרם עוד פתחו גביעיהם...
 שומם עוד מבראשונה היה הישימון הנזרא...

נעלמה איזמיר במרחק עם רבבות אלפי אִשה.
 עמק הלילה וכאלו לרוחה הים נשם פתאם
 אחרי התרחקו מחוסו, מקרבת אדמה-צרתו,
 זו אשר גבולות הציבה לסערת אוניו הנצחים.
 פיון שגבוליו לא ראה, שוב ראה את עצמו איסופי
 שוב בהזות האין-סוף פחותיו הנמים בעורו,
 גדלו ועצמו ושרו, ובשיר התעלומות הנשגב
 נרקם ופרסם האין-סוף, נהיה האין ונחי...
 דם הנוסע הפורר הקשיב לנהם הגלים,
 הרהר: הויות, הויות... אף הן גם תולדה המציאות,
 הן שתולקנה האזורים להאיר השביל למטרה,
 הן שתחקנה הקרוב אף גם את הרחוק תקרבנה
 ומצי סלעים חררים תולדה המים החיים...

רוח התחילה מנשבה ובררה את פניו מעילו,
 גאו משברים ורמו ורסיסים הצליפו על פניו,
 אף גם לא הרגיש והוסיף לגלל את פקעת הרהוריו:
 תנומת קפאון בלי תנודה באפס תוחלת וחזון,
 סופת חלומות משברים — ומר ורב-תונה פתרונם —
 מה מהם עדיף? הן אולי מבלי החלומות המשברים
 זה מכבר היתה האמה נרדמת וישנה המות...
 או אולי היא כבר ישנה המות? וכל פרפוריה
 הם לא סרפסי הישן, השואף בסבך החלומות
 בבלי התנומה לנתק ולבקר יום חדש התעורר,
 כי אם ועזועים אחרונים, שארית ועזועי הגסיסה,
 עוד אבר בודד מרטט, אף קר כבר הלכב ואלם?

מחה מפניו רסיסי הנל שהתנפץ למקסה,
 צחק צחוק עצוב ומלמל לנפשו: איך אמר הבחור?
 "דרך געלמה מובילה מכל לב יהודי לציון..."
 דרך החתול ודרך פחמים ועוד כמה דרכים,
 אף על פי כן דרכי ציון מה שוממות הן ואבלות...

הוריד את ראשו למטה ובחשפת היס הרוחת
 פבש את עיניו הזוגות, בגבכי האפל ההומה.
 גלים גללים על גלים וברעש משברים נשברים,
 תהומות נסערים נסערים ובולעים את רכסי הפסח,
 אולם מאפל התהומות, ענודי עטרת מזוהרת,
 שנית הגלים מהעלים ומזנקים משברים פתרים.
 אין זאת, כי עצום הנחשול ורב-תאיל היא הסערה,
 אם במקום כל נל מגפץ טור גלים חדשים מסהער;

אין זאת כי עמק בנפש דמיונות הפלא מערים.
 אם עוד לא עיפה הנשמה לאחר אכזבות לרבות
 טוה ושור מהדש את חוט החלומות הנפק;
 אכן יש אחרית לתקוה הנזילה ושנית פורחת.
 תקנת הרו הנעלמה, שגם בהשרפה לאפר
 פתאום תתלקח מאפרה ונעורים רעננים תחדש...

כה הרהר דם הנוסע העגום תרהורי חלופות.
 נחשול לפתאום הניע הספינה בכח לא צפוי,
 מערו רגליו מעצם הדחיפה וימוט ויפל
 על החבלים מתחת ובאשר נפל שם שזב.
 הלוי את ראשו ורבו בפלימה החמה, הרחבה,
 סתרה היא לו מהרות, וקשב מבעדה לפערה,
 נעמה לו מחביונו וישקע בשנה ערבה.
 זאת לא הפערה נהמת, לא גלים מתלבטים, מתחבטים,
 זאת היא מנגינת פלי זמר, קול המית פנורות ונבלים
 רועד משתפף באויר ממאות הספינות הקלות,
 נושאות את שביהגולה אל חופי מולדת מצפה.
 טסות הספינות נעלסות מחשבת הלילה לשחר,
 עמוד איש ינחן בדרך, מסיני עליהן יופיע...
 הרחק הדר בלו עשן, נאפד ערפל ולחב,
 קולות וברקים וענן וקול שיצר חוק פריע...

רחובות, תרפ"ג.

תּוֹרָה.

אִמָּתִי יָרֵד הַיּוֹרָה אֲשַׁתְּקֶד וְאִמָּתִי יָרֵד
לִפְנֵי שְׁנָתִים וְאֵילָף? פְּלִיגִי בֵּיהּ יָפֶת בֶּן זַכְרְיָה
וַיִּצְחָק בֶּן פִּינְחָס, בְּעֶמְדָם עִם בָּדִים בְּרָסָנִים בִּידֵיהֶם,
סְמוּכִים לְמִשְׁבַּת הַשָּׁטִיטִים וּמַחֲכִים לְתוֹרֶם כִּי יָבוֹא
גִּשְׁת לַצָּנוֹר הַמֵּים וְשָׂאב מִתּוֹכֹם לְכָלִים.
נִטְפְּלוּ לָמוּ עוֹד רַבִּים שָׁצְרוּ עַל בָּרוּ הַצָּנוֹר,
צָנוֹר הַמֵּים הַיְחִידִי בְּכֶסֶף הַתִּימָנִים בְּרִכְיָאֵל,
כָּלֶם חֲמוּשִׁים בְּכָלִים, חֲבִיזֹת, פָּחִים וְכָדִים,
צוּעָקִים, רוֹעֲשִׁים יָחַד, נִחְפָּזִים לְגִשְׁת לְבָרוּ,
אוֹלָם בִּינָתִים מְקַשִּׁיבִים לְפִלְגָּתָא וְלוֹקָחִים בָּהּ חֶלֶק.
שָׂאוֹן, וְקִשְׁקוּשׁ הַכָּלִים, וְצַחוּק וְחֶרְפוֹת נִמְרָצוֹת
וְהַחֶרְפוֹת מוֹסְבוֹת בְּלִפְי מִשְׁלָם הַקָּטָן
נָעַר בֶּן עֶשֶׂר עִם פֹּאזֹת תַּלְתָּלִים, שָׂבָא עִם חֲמוֹר
טָעוֹן בְּכָדִים וּפָחִים וְנָדָר הַסְּמָטָה הַצָּרָה
בִּינֹזֹת לְבָתִּי הַחֲמֹר וּמִשְׁבַּת הַשָּׁטִיטִים הַדּוֹקָרָה.
נָעַר בְּקוֹל הַחֲמוֹר הַגּוֹיץ בָּאֵלוֹ נִתְכַּוֵּן
הִגֵּן עַל בְּעָלָיו הַקָּטָן בְּקוֹלוֹ הַצּוֹרֵם אֲזוּנִים,
אוֹלָם מִשְׁלָם רַק צַחַק לְשִׁמְעַת חֶרְפָּתוֹ וְצָעֵק:
"הוּא, חֲנֹה הַדֶּרֶךְ לְפָרְשׁ! פָּנֹה הַדֶּרֶךְ, אֲדוּנִים,
פֶּן בָּטִיט הוֹצֹת אֲרָמְסְכֶם בְּפָרְסוֹת סוּסֵתִי אֲבִירָה!
כָּלֹם אֵינְכֶם רוֹאִים, כִּי עֲנִנִי גִשְׁם הַקִּדְיָרוֹ שְׁמִים,

עוד מעט מבול ינתק וקלקל את מחלצות משיו?
 צחקו זקנים וצעירים ונדהקו כלם לצדדים
 עד אשר יצא למרחב ונכנס לחורשת היתים,
 זו המבדילה בין שכונת ברכיאל ובין כפר-הצרות.
 כפר הפרמים הופה הפזור על גבעות ובקעות,
 נשקף אל הרי יהודה ההולכים לאט ומתעלמים,
 הולכים לאט ונתפאים בחשרת העצים הפבדה.

אימתי ירד היורה אשתמך ואימתי ירד
 לפני שנתים? והיו הדעות בזה מחלקות
 זה כבר שבוע ויותר, והיתה הפלגתא נעודה
 תמיד בין יצחק ונפת, בבואם בבקר בבקר
 עם פדי חרם פרסנים לצנור לשאזב שמה מים.
 שמש הצנור מבקר מקום יועד לנשי כל השכונה,
 שם הלכו רכיל, התקוטטו, שם גם השלימו ונלו
 אשה לרעותה את לבן; שם האמהות נוצצו
 אילו קמיעות טוב יותר לתלות על צוואר הילדים,
 סגלות מבקקות מעין הרע ומפל מרעין בישין;
 שמה חזקנות נרצו, התרעמו על בגות דור החדש
 מנהגי קדומים פי עובי, מתימן הם להן מורשה:
 כבר לא כלהן נאותות ללבוש מכנסים ארפים
 יורדים עד פה הרגלים פלבוש כל הנשים הצנועות,
 אף גם התחילו התפנק וגם את הילדים ופנקו,
 כבר לא לרצון לפניהן פתי החמר, גם ישבה
 חושקות בבית מרוח ודוקא עם רצפת אבנים,
 אף פי אלפא דאמת הן רצפת אדמה וחמר

יפה לבריאות רב יתר מרצפת האבן הקרה,
 אלא בנשי השקנו הן מתקנאות, הטפשות הללו...
 שמה התלהשו הנערות על שמלות ומיני תכשיטים,
 ראוי לא כבר בהצרות, עת בנות המושבה הנאות
 יצאו בערב לשוח. ושמה הילדים צחקו,
 שזופי פרצופים ושחורי עינים מבריקות וחיות,
 תחת התאנה הנקנה המצלה על ברו הצנור;
 שם גם העזים הרעבות, מדבללות צמרן השחור,
 קפצו על גדר השטים ואת הענפים פרסמו.
 קראו לצני ברכיאל לצנור. בארה של מרים,
 אולם בימים ששבתו הנברים מאסם עבודה
 נקהלו שמה גם המה ושוחחו על עניניהם,
 הלמו בהקיץ על ימים יבואו, עת מים בשפע
 יורמו זרם בשכונה ומספר הפתים – הכרזים;
 עת גם להם, לתימנים, יקום מושיע ונדיב,
 יחן גם למו פרדסים וכרמים ובתי אבנים
 ממש כמו לשכננים, כי למה זה חלקם יגרע?
 אך לעת עתה הסתפקו במועט ובקשו רק אחת,
 עת לשמים הטעונים עננים עיניהם נשאו:
 לו ירד מהר היורה ורבה מעט האדמה,
 תחל אז שוב בהצרות עבודה בשדות וגנים,
 יצאו ההורשים לפעלם לפלח את אדמת הזריעה,
 עוזרים ותפקשו לברמים, מסביב לגפנים לפתוח
 גמות לקבול מירנשמים, אף גם לפרדסים יבואו
 לסתם הבורות מסביב לאילנות תפוחי-זהב.
 גם בברכיאל בעצמה מחפות הגנות לגשם,
 גנות הירק הקטנות מאחרי הפתים המכים,

עָדְרוּ כָּבֵד פַּעַם וּשְׁתִּים וּכְבֹד הֵן מוֹכֵנֹת לַנִּרְעָה.
 וְרֵעַת יִרְקוֹת הַחֶרֶף: תְּפוּחֵי־אֲדָמָה וְסֹלֶק,
 בְּרוּכִית וְכָרוּב, צִנּוֹן וּבְצָלִים, וְאוֹלָם הַיּוֹרֵה מֵעַפְבֵּי:
 אֵינוֹ וְאֵינוֹ נִתְאַחֵר... וְאֵין כָּל פִּרְנָסָה בִּלְעָדָיו...
 חוֹבְקִים עַל פֶּרֶחַס וְדִיהֶם עֲמֵלֵי בְּרִכְיָאֵל הַדְּלִים.
 מִה לַעֲשׂוֹת וְלֹא עָשׂוֹ? כָּבֵד חֲסָרוֹ אֲבָנִים בְּהָרֵם,
 אוֹתוֹ הָהָר, אֲשֶׁר עָלָיו, אִם יִרְעָה הַשֶּׁם, עוֹד יִבְנֶה
 בֵּית לַהוֹד וּלְתַפְאֶרֶת, בֵּית מִדְרָשׁ גְּבוּרָה וְנִשְׂאֵא,
 (יַעֲלֶה), בְּעֶזֶרֶת הַשֶּׁם, עַל בֵּית־תְּפִלַּת חֲצֵרוֹת בְּנִבְחָוֹ,
 אֶף לְאֲבָנִים אֵין קוֹנִים בְּמַצִּיקַת הָעֵתִים הַלָּלוּ.
 נִסּוּ לַעֲשׂוֹת גַּם לְבָנִים מִקֶּשׁ וּמַחֲזֵל וּמַחֲמֵר,
 מִלֹּא צְבוּרֵי הַלְּבָנִים כָּל חֲצֵרוֹת בְּרִכְיָאֵל הַחֲצֵרוֹת,
 אוֹלָם אֵין קוֹנָה גַם לָמוֹ: אֵין פְּרוּשָׁה מַצִּיָּה בְּאֶרֶץ!
 הִנֵּה, לְמִשְׁלַל, חֲמוּזִים. לְפָנִים בִּימֵי חִלְה־מִּזְעַד
 הָיוּ מְרִבִּים הָאוֹרְחִים, הַמְטִילִים בְּאֶרֶץ לְעִנְיָנָם,
 עוֹבְרִים מִמּוֹשָׁב לְמּוֹשָׁב וּשׁוֹכְרִים חֲמוּזִים לְרִכְיָבָה,
 גְּבִירִים וְגִבּוֹרֹת נִבְדָּרוֹת, וְגַם עַל הַמִּקֶּחַ לֹא עָמְדוּ.
 עָכְשׁוּ מִי הוֹלֵךְ בַּחֲנִים לְטִיֵּל? הֵן רַק הַחֲלוּצִים!
 אוֹלָם הַלָּלוּ – קִבְּצָנִים דִּלְפָּנִים, בְּמַחֲלָה מִפְּבוֹדֵם.
 לְצוֹן רַק יִחַמְדוּ לָמוֹ: חֲמוּזֵי לֹא לְכָבוֹד הוּא לָנוּ,
 סוּם הֶבֶה לָנוּ, סוּם עֶרְבִי, מִיָּחָס וְאַבִּיר – וְנִרְפָּבוּ!
 אֶלֹא אִם כֹּה וְאִם כֹּה וּפִרְנָסָה אֵינָנָה, אֵינָנָה...
 רֹאשׁ חֲדָשׁ פִּסְלוּ כָּבֵד עוֹמְדִים לְכֶרֶךְ בְּקָרוֹב – וְאֵין עוֹד
 טָפָה שֶׁל גֶּשֶׁם... כְּבִרְזֵל חֲרָבָה וְקִשָּׁה הַקֶּרֶקַע,
 שִׁבְכָה אֶפְסִירָה שֶׁל אֲבָק עוֹטֶפֶת אֵילָנוֹת וּבָתִּים,
 יָבֵשׁ הָאוֹיֵר וּבִבְדָה הַנְּשִׁימָה... בְּמָקוֹם רוּחַ מַעֲרֵב
 נוֹשָׂאֵת עֲנָנִים וּמִטָּר נוֹשֶׁבֶת הָרוּחַ מִמִּדְבָּר,

רוח תרבוניים ושרב. אך הנה כבר ימים המשה,
שהשמים מתקדרים במערב ורוח מים בא
מעיר תחלת ומעודר... וברשרשו לילה בעצים
יש שינדמה, כי יורד, כבר יורד הגשם המקנה,
אך העננים מתפזרים ושנית תלאובות ואבק...

אימתי ירד היורה אשתפקד... בינתיים נתרוקנה
סמטת הצנור, רק עמדו ודגו עוד שני המתנבחים.
פתאום ותשמט הרוח מראשו של יפת תרבושו
ידה כבר צבעו האדם והפך חום-פה מוקן.
גדילו השחור נדלכל מאד בחליפות העתים,
נשארה ציצית רק אחת ממנו לזכר תפארתו.
נשא בסמטא החול ונסתובב מערב בצורות,
עלים ונוצות וקש ונימים של צמר העזים;
נעה התאנה הזקנה ותעש על אלפי עליה;
דלתות לא-סגורות התלבטו וחבטו התריסים בבתלים;
הזריק האויר והאפיל גרית פרחי השטה
גדף חריף ועז... ממעל לחורשת הזיתים
עב גדולה כבדה ירדה, אפלה וירקת שוליים,
ומתחתיה ככסף התנוצצו פגפי היונים,
עפות נהדפות ברות, נחפזות לעבר חצרות.
הוצר האפק, לא נראו עוד הרי יהודה. במקומם
כהה קו דק ואורירי, שהצה את כפת האפק:
שחורה מהציה ולמטה וחורה מהציה ולמעלה.
הרעים הרעם במרחק... ויפת הזדרז והרים
כובעו המטלטל ברוח וענד לראשו וברך
.ברוך שפחו וגבורתו... וסח לבר-פלגתיה: סבורני.

בִּי עוֹד מַעַט אֲמַנִם יִרְדּוּ הַנָּשִׁים, וְנָשִׁים בְּהִלָּכָה,
 מִמֶּשׁ כִּבְשָׁנָה שְׁעֵבְרָה; גַּם אֲזִי בְּסוֹף הַשָּׁנָה הֵן יִרְדּוּ.
 זֹכֶר אֲנִכִּי זֹאת הַיָּטֵב, וְאַתָּה, בְּמִחְלָה, שְׂכַחְתָּ.
 אֲלֹא שְׁעַקְשָׁן הַנָּךְ... וְטָרַם עוֹד יִגְמֹר וְטַפּוֹת
 בְּבִדּוֹת וְקִרּוֹת הַצְּלִיפּוֹ עַל פָּנָיו, וּכְרָנֵעַ וְנָשִׁים
 הַתְּחִיל לְתוֹפֵף בְּחֻקָּהּ, שׁוֹטֵף וְכַעֲנָן וְצוֹהֵל.
 נִחְפּוּזוֹ שְׁנִיָּהִם וְרָצוּ עֲמוּסֵי הַפָּדִים הַמְּלָאִים,
 עַד כִּי הִגִּיעוּ לְצִרְיָה בֵּית־הַתַּפְּלָה, צִרְיָה הָמָר אֶפְלֹלִי,
 נִכְנָסוּ שָׁמָּה מִרְעִידִים וְרִטְבִּים וְאֲזִי רַק נִזְכְּרוּ
 כִּי רַק לְחֶנֶם עַל גַּבֹּם הַפָּדִים הַמְּלָאִים נִשְׂאוּ:
 יִשְׁנֶם בְּבֶר מִים בְּשִׁפְעוֹ, וְעִמְדוֹ בַּפֶּתַח וְשִׁפְכוֹ
 אֶרְצָה הַמֵּיִם, וְשָׁמָּה בְּחוּץ אֶת הַפָּדִים הָרִיקִים,
 וְאֵל הַנָּשִׁים הַסּוֹחֶף הַבִּיטוֹ מִחִיכִים וְנִהְנִים.

שְׁרָתָה אֶפְלֹלִית וְשִׁלּוֹה בַּחֲדָר הַקָּטָן הַנִּמְדָּה.
 עָלֶי מַחְצֵלֶת שֶׁל קִנָּם הַפְּרוּשָׁה עַל רִצְפַת הַחֹמֶר
 יָשָׁב הַיְּחָסִי הַזֶּקֶן, הַצָּנוּם וְיָבֵשׁ בְּלוּלָב
 יִחְיֶה בֶן מִשָּׁה. הוּא חָכָם, הוּא סוֹפֵר, גַּם צוֹרֵף בְּזָהָב,
 אֵךְ בְּבֶר חֵשׁ בָּחוּז מִזְקֵנָה, בְּמִלְאָכָה לֹא יוֹסִיף הַתַּעֲפֵק,
 בָּנָיו מְפֹרָנִים אוֹתוֹ, הַעוֹבְדִים בְּכִרְמֵי הַצִּרוֹת,
 רַק אֶת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עוֹד יַעֲבֹד, עוֹד יִכְתֹּב מִזֻּזוֹת
 אַף גַּם יִגִּיד אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הָעֵתִיק, הַקְּדָמוֹן,
 אֲתָם מִתִּימָן הִבִּיאוּ הָעוֹלָם, שָׁבָאוּ רֵאשׁוֹנָה,
 וְעַל הַסֵּפֶר הַלֵּוֶה גָּאוֹתָם שֶׁל כָּל בְּנֵי בְּרִכְיָאֵל.
 קוֹלָמוֹס שֶׁל קָנָה בִּימֵינוּ וְגוֹלִים צִהְבֵּהִבִּים בְּשִׁמְאָלוֹ,
 קָצָתָם עַל בְּרָכְיוֹ וְקָצָתָם מִנְּחִים בְּתִכּוֹת עֵץ זֵית.
 נָעוֹת שִׁפְתוֹתָיו בְּדִמְמָה וְעֵינָיו נְעוּצוֹת בְּגוֹלִים.

ומהחלון הנמוך מסתנן אור פהה, וצפר
 עפה מתחת לתקרה, בצפצופ מדפקה בפתלים.
 אך הנה החל הנשם לזרום מתרפי החלון
 עלי מחצלת הקנים, וקם חכם יהיה בפחד,
 פן, חם ושלום, ירטבו הגוילים הקדומים, הקדושים,
 פסם ברחילו ורחימו בקרעי פרכת ישנה,
 שמים בתבת הזית ובעמל התרומם ממקומו,
 נגיש לעומדים בפתח והרים אל על אנדלו,
 עליו טבעת של פספ עם חותם וגלה, ואמר:
 "ברוך השם, גדולים רחמי, פפתוב פתורה הקדושה:
 ונתתי מטר ארצכם בעתו, יורה ומלקוש...—והביט
 יחד עם יפת ויצחק אל מסרות העו הנחכים.
 מקד של נזולים התנגדו, בין ארץ ושחקים התחבטו,
 דחפו הרוח לצדדים וזרק קלוחיו הקרים
 הנה והנה בכה. הזיתים פהורשה הסמוכה
 פרנסו, שקשקו, נדו בתוך העלטה הנזולה,
 נדמו לרגע פרוצים לחרג משרשיהם, לברח
 הרחק מצליפות המבול, ורגע פאלו מחדה
 רקדו לעמת הגשם ומחאו כף לו בגולה:
 שבר צמאנו הארץ ושטף מעלינו האבק!
 גלשו קלוחים עכורים מגבעות החמר העוטרות
 שכונת פרכיאל והשחיר בעמק גוש שחור, מתנגדו:
 עדר הפגשים. הרועה הקטן, העטוף בגלימת
 אביו היורדה למטה מרגליו, דם עומד בתוכו
 נשען על מטו הארץ וסל של נערים על ראשו,
 שחוח ונקנע לזרם פאזר: לית ברירה, רבית!
 הבריק הפרק, שוט להב חורור ודק ומתפתל,

כָּבֵה בְּזֶרֶם הַסּוּחָה, וְרַעַם אֲדִירִים הַתְּגַלְגַּל
 דּוֹמָה לְרֶכֶב שֶׁל בְּרוֹזל מְשַׁתְּקֶשֶׁק בְּמוֹרְדֵי הַנְּבָעוֹת,
 נִשְׁקָע לְרֶנֶע בַּחֹמֶר וְשִׁנִּית מִתְרוֹמֵם וְדוֹהֵר,
 טֶס עַל רִגְבִּים וּסְלָעִים... וְתִהְיֶה הַסִּמְטָא לְנֶחֱל,
 שְׁלֹלִיזוֹת דְּלוּחוֹת הַתְּפָרָצוֹ מִתַּת כָּל גֶּדֶר וּמִשְׁפָּה,
 אֲצוֹת, מִתְנַפְּחוֹת, מִתְנַפְּצוֹת מְצַלִּיפוֹת קְלוּחֵי הַנֶּשֶׁם,
 מִים מְלֻמְעָה וּמָטָה... וַיַּחֲסֵת רִגְלִים בְּמִים
 רָצָה מִיִּמִּנִּית אֲעִירָה מִדֶּרֶךְ הַכְּרָמִים, וְעֶרְמַת
 זֶרְדִּים עַל רֹאשָׁהּ: זֶה לָקַט וְשִׁכְחָה מִכְרָמִים רְחוֹקִים.
 הִרְחַק הִרְבִּיקָה הַנֶּשֶׁם וְעָמָה לְסֻלּוֹן הִיא דּוֹמָה,
 סֻלּוֹן רַב־פִּיּוֹת הַמָּוָה אֶת מִיָּמֶיו לְכָל הָעֶבְרִים...

רחובות, תרפ"ג.

לְקַטְּ

ואלה שמות בני־בר־יאל ההולכים ללקט בכרמים:

יִסִּי בֶן חָכָם מִשֵּׁה וְאֶחָיו הַקָּטָן אֶלְנָתָן.
יַעֲקֹב בֶּן דָּוִד הַרוּעֵה (הוא רָעָה צֹאן־אֲבִיו אֶשְׁתָּקֵד.
טָרֵם עוֹד מִכָּר אֲבִיהוּ אֶת עֲשָׂרִים הַכִּבְשִׁים וּלְשׁוֹמֵר
הַקֶּדֶד בְּפִרְדָּם מִר יֵצֵהָ, אֶחָד מִבְּנֵי־חֲצֵרוֹת.
זו הַמִּוֹשְׁבָה הַגּוֹבֵלָה עִם בְּסֶרֶת־הַיַּמִּינִים בְּרִיָּאֵל;
אוֹלָם בְּנוֹיו הַרוּעֵה נִשְׁאָר לַיַּעֲקֹב בֶּן־דָּוִד.
רַחֲמִים בֶּן יִצְחָק וּזְכַרְיָה בֶּן יִפְתָּ וְנַחֲמִיָּה וְעִירָא.
בָּלָם נְעָרִים עַלְיוֹם וְאִם פִּי רַעֲבִים בְּמִקְצֵת.
זְרִיּוֹם מֵאֹד וְחֲרוּצִים וְשִׁמְחִים הַיּוֹם מִשְׁנֵה־שְׂמִיחָה:
בֶּקֶר יוֹסֵ־אֱלוֹל הַבֶּקֶר וְהֵם פְּטוּרִים מִתַּלְמוּד־הַתּוֹרָה.
אֵף גַּם לַלֵּקֵט בְּכַרְמִים יֵצְאוּ, יִרְחִיקוּ לָלֶכֶת.
עַד אֶל הַהָרִים וַיַּעֲזוּ הַלְוִיִּם בַּעֲשִׂיַת־הָעֶרְפֶּל.
יֹאכְלוּ עֲנָבִים דִּי שִׁבְעָם, עֵינ־בּוֹצֵר לֹא גִלְתָּה מִחֲבֹאֵם.
אֵף אֶת סִלְיָהֶם יִמְלֹאוּ בַּעֲזֵלְלוֹת שְׂקָדִים וְגַפְנִים.
אוֹתָם בִּישׁוֹק שֶׁל חֲצֵרוֹת לַבּוֹרְנֵי הַזֶּקֶן יִמְצְאוּ.
יִשִּׁישׁ קַצְר־קוֹמָה, וְרוֹד־פָּנִים, וְזָקֵנָה וְקוֹדֶסֶתָּה, עַל מַדִּיָּה.
לְבוּשׁ אֲדָרֶת קוֹקֵזִית וְלִרְאשׁוֹ מַצְנֶפֶת שְׂעִירָה.
אוֹתָן לִפְנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה מִהֲר־קוֹקֵז הֵבִיא אֹתוֹ.
חֲנוּת בְּמִרְכּוֹ הַשּׁוֹק לוֹ, הִיגוֹ: מַחְצֶלֶת וְאַרְגָּו.
גוֹדֵעַ לָשֵׁם בְּחֻמָּתוֹ וְהוֹנָה לֹא יוֹנָה גַם עַרְכִּי.
קוֹנָה פִּי יִישׁ עֲדִיהוּ וּבִקֵּשׁ לָקִנֹּת אֲבִטִּיָּה.
הַקֵּשׁ אִזּוּ יִקֵּשׁ הַזֶּקֶן בְּפֶרֶק־אַצְבָּעוֹ בַּקֶּלֶפֶה.
יִקְשִׁיב רַב־קֶשֶׁב לַהֲד שֶׁל הַקִּישָׁה וְיִדַּע אִם אָדָם

האבטית ומתק, או תור ומימי הנה,
דבר לא יסתיר מקונו ובעינו התמימות צחוק-ילד:
.לא לזאת באנו לארץ הקדושה, לרמות אנשים.
יעקב אבינו אברהם ויצחק לא היו המאים.
סוחרים היו ישרים, לכן גם אלה אהבם ו
לו את הלקט למזר נערי-ברכאל התפנו.
הלך הפקר ואור. מבין גדר-השטים, מבינות
ענפי תאנים וזיתים, מגזות-הירק, מגזות
נתכה בצהלה רעננה מנגינת-צפרים; היונים
שוכנות הפחים הריקים, הצמודים לכרכל-הנגזות,
עזבו קניהן ועפו בצותא לשדות הרחוקים,
בשפנסיהן מורידות מגזות-של-בקר ראשונים.
יוצאות הנשים עם בלים על ראשן לשאוב לזן מים.
אתן תינוקות שחרהרים, המשפשים עוד מתוך תנומה
את העינים הפקוחות מחציתן וסגורות מחציתן.
הנה גם צליל-הפעמון גשאים משוק-המושב,
צלצול הבקר הרענן, הקורא ומזרו לפעלה.
רצים תימנים בחפזה, פועלים וקנים וצעירים,
חשים למקום-עבודתם בנגיח-צרות הרחוקים,
סלים בידיהם עם פתות וזיתים ובצלים, ופניהם
לאים מנדודי-השנה ונסוף עליהם רף תור:
החל מראש חדש-אלול הם קמים לפליחות בלילה,
תוקעים בלילה בשופר ובזקעים שמים בתפלות,
עד כי מפנקי-הצרות יתהפכו גם הם על משכבם.
יש גם כי ירד אז אחד מאנשי-הצרות מערשו,
יתמה על צעקות בגי-תימן וננש לחלון להקשיב,
וכחניו וחדש יראה לו פתאום הלילה.

במה השחק רסאפל ורטטפוכביו מהחי הוא!
ומהמתנוצץ הטל על הפרחים בגנה מנדר!
אף גם לחישתהרות מהברורהמוזרה היא עתה!
ומהמסלאה וקצובה המית הים במרחקים:
נדמה, כאלו לב גדול לב פלאי שם דופק באפל.
ובאפלה הזרועה נצנוצי כוכבים וטללים
יבבתתחנה סוערת מרעידה את לחשההלילה.
שופר — מהפראית תרועתו! — תוקע במדברהלילה.
הלאלים יקרא: עורה? או יאסף נדחים ואבדים?
אף הנה שנית דומיה במרחבי מדברהלילה.
נדמה רק, כי הכוכבים במשנהרעדה ירעדו.
ישוב אז אישחצרות מאצל ההלון לערשו.
יהמו רגשות משנים בלבבו, את פשרם לא ידע.
יגדו נשפחות... יתהרה... ותפסה בסדין ופסק.
ומתוך הרגל ותלונן על צעקות בגייתמן הפראים...

צלילי הפעמון עוד שטים באוירהבקר הקריר.
רענן הצלצול ומעודר, כאלו הפעמון הישן.
אף גם השמש הזקן, המצלצל בו זה שלשים שנה.
חדש יחדשו נעירים בבקר-בבקר, עת אנלי-
טל עוד מזוהרים על כפות התמר, הגדל יחדי
סמוך לפעמון, בשוק של הצרות, בצלו יחסיו
עוברים ושבים עיפים, עת ילהט החם בצהריום.
גשא הצלצול המעודר, עד שכונת-ברכאל יגיע.
עליו ורענן ורחף ממעל לנבעת-החמר.
נבעה אדמה ונאה, נשקפת למרחב, עליה
יצאו בשבת ומועד צעירי-ברכאל לטייל.

אולם לא שבת היום ולא חרש: מדוע זה נראות
דמיות מתנועעות, זריזות על פסנת הנבעה הנאה?
אלה לא חוצבי-אבנים: אין חוצבים זה כבר מן הנבעה
פן יפיר-מראה ישחיתו: הן כאן בית-התפלה יבנה
או בית-העם, להבדיל, ותהי כהצרות ברכיאל!
אלה לא עומדים על מצפה, מתחקים על עקבות-האויב:
שקטה הארץ, אין פרץ וצווחה בשערי-הצרות.
קטני-ברכיאל הם אלה, המלקטים הנקובים בשמותם,
הנה התאספו כלם ועצה וטכסו ביניהם
אנה עליהם ללכת, לאיוז מארבע הרוחות.
נדמו למפקדי-מלחמה, הסוקרים את שדה המערכה
טרם יתלקחו הקרבות, ממרומי-הגבעה ישקיפו
הרחק לכל העברים: קדמה עד בואכה לידה,
חורשות-יופתה במרחק יכסיפו-ויהיבו בשתר.
ימה עד הבריק רצועת-הים כמתכת לטושה,
הבריק והבהיק ונציץ מאחרי החולות הלבנים.
נגבה עד זהב-שדמותיה של עקרון השוכנה במזר,
צפונה עד גבול נס-ציונה, הטובעה בירק-פרדסים.
אולם יעקב בן דוד הרועה מבטיח ונישבע,
כי גם את ראשון-לציון הוא רואה כמו על פת-ידו.
אף גם מאד הוא תמה, כיצד בני-אדם לא יראו
את המעשנה הנבודה, מעשנת היקב של ראשון:
גם את עשנה הוא רואה, המתמר ונמוג באויר!
התוק זה כבר לחד-עין יעקב בן-דוד הרועה,
עוד מימי-הפרענות, עת צופים על גבעת ברכיאל
עמדו וצפו למרחק, מתחקים על עקבות-האויב.
עלה גם הוא למעלה וקרא לפתאום: הם הולכים!

ואף כי נתבדה וערר-חצרות הרועה לבטח
היה בעיניו פשוטא העולה להשם נאות-יעקב,
אולם מניטין לו רצאו מאז בין כל גערי-ברכיאלי,
כי עד למאד חדה עינו. ולבו גם עז בגבורים,
כי נהל נהל לבדו את עדרו במקומות רחוקים,
עד לבאר-יעקב הגיע ולנחל הנביא ראובן.
אלא הפעם התעקש רחמים בן-זחק באחת:
לא ממעשנת-היָקב של ראשון מתמר העשן, —
זהו עשן-הרפכת, החולכת בדרך מצרימה!
הן הוא בעצמו בָּכָר נסע פעמים ברכב-הקיסור
ומי כמוהו יודע להבחין עשן-הרפכת?
היתה נכונה מחלקת לפרץ בין הנערים, אף שתאום
נשאו כלם עיניהם למרומים עמקי-התבלות.
צפר אדירת-נפוס הסתובבה שמה במעגל,
עפה ממעל לנבעות, עליהן עוד פרוש אד-בָּכָר.
נפלה למטה, לחורשה של זיתים, ושנית המריאו
אברות-העז האפורות ותאבד במרתק-זוהר.
פתח נחמיה ועירא ואמר: מדוע נתמהמה?
נמאס לי כָּכָר לעמד פה, ואלו ימימה הזקנה
חלכה זה כָּכָר מפְּעוּד בָּכָר ולנו לא תשאיר אף שְׁקָר...
פה סת נחמיה ועירא והוא כֵּבֶן שִׁבְעִי, אף פאות
גדולות וגם מסלסלות לו יורדות על שחור-הלחיים,
אֶרֶץ חלוקו, עד רגליו גִּיעַ, וארבע הפנפות
ילבש ממעל לחלוק, וילקוט-בד גדול בידו.
הודה לדבריו גם יוסי ואחיו הקטן אלנָתָן,
בני חכם משה המורה, ושניהם תלמידים חרוצים,
יודעים על-פה את הפרשה ומסלסלים יפה הטעמים.

אך לעבוד עוד לא נסו בכרמי-החרוז, ולפיכך
נקלו מעט בעיניהם של רחמים ויעקב וזכריה:
שלשתם כבר חשבו את עצמם לפועלים גדולים ומנסים.
כי על-פני עבדו בפציר בקוץ הזה ואשתקד,
בצרו וקטפו וקלפו, ובקלות-השקדים על פלם
עלה וזכריהו בן יפת: הוא עשה ביום שלשה פחים.
אמר וזכריהו: נכונה דברתם, כי עת פבר ללכת,
אלא לאן עתה נפנה? — הן תראו: מפל העברים
פרמי ענבים ושקדים משתרעים למלוא כל העין.
אם תמצא לומר, כי גלף לפרמים הפונים לרמלה —
שמה כבר לקטו הנשים חממה, סעודה ומרים.
אך גם בדרך בואכה יפו אין שנה ללכת:
פשט שם תזלע השנה והיה היבול דל ומצער.
יוצא מכלל זה רק פרס-גדיבי, פרם משבחה,
שם הן קטפתי השנה! ואולם האדון גדיבי
קמצן הפחו, הנזירי, יקחהו האפלו! אך שקר
השאר לא השאיר באילנו בערב, כהם העבודה,
היה מהלך בפרם, פאלו מטיל לתמו,
בדרך כל ענת ומעולל ומלקט אז פרט-פרמה!
קפץ אלנתן בן משה למשמע הדברים האלה,
אמר לזכריה: הא כיצד? הן פתיב בפרוש בקדושים
.וכרמך לא תעזלל ופרט-כרמך לא תלקט!
פה שאל שאל אלנתן וסלסל בגנון הפסוק,
שם את אצבעו על זרתו ונענע באויר בתמיה.
אולם וזכריהו רק הנע את ראשו בבוז: הנה דרדקו!
הן הוא שפגנני, גדיבו! — ואולם שמעוני, רבזתי,
גלף ימינה בדרך היורדה לעקרון: נהירים

שָׁמָּה לִי שְׂבִיל־הַפְּרָמִים בְּשִׁבְלִי־בְרִכָּאֵל וְכַמָּה
מַעֲלֹת מִזְבֹּת לַפְּרָמִים הֵהֵם: שֵׁם בְּמִשְׁפּוֹת־הַצֶּבֶר
נִמְצָא לָרֹב פְּרוֹת בְּשָׁלִים, מִתּוֹקִים וּמִשְׁפְּרֵי־הַצֶּמָּא,
שֵׁם גַּם בְּצִדֵּי־הַדְּרָכִים חֲרוּבִים וְחֲאָנִים יִצְמָחוּ,
נֶאֱכַל אֶת פְּרִים לְשִׁבְעָה וּבְצֵלָם הָעֵבֶה נְחִסְיָה,
אֵף גַּם שֵׁם נִמְצָאָה לֶקֶט פִּי שָׁנִים מִבֵּיתֶר הַמְּקוֹמוֹת.
כִּי קָצַת רְחוּקִים הַפְּרָמִים וְאִישׁ שֵׁם לֹא לֶקֶט עָדִין.
כֹּה סָח זִכְרֵיהוּ בֶן יֶסֶת וְתוֹף כְּדִי דְבוּר בְּמִרוּצָה
גָּלַשׁ בְּמִוֶּרֶד־הַנִּבְכָּעָה וְאַחֲרָיו אֲחֻזַּת־מֶרְעִיו.
אוּלָם נִחְמִיָּה זַעֲרָא עַל אֲרַבַּע הַתְּנַהֵל לְאִשׁוֹ,
נֶאֱחָז לְרִגְעִים בְּרִגְלָיו בְּצִיצִיּוֹת אֲרַבַּע־הַכְּנָפֹת.

דְּמָמָה, שִׁבְתוֹן בְּכָרֶם הַמוֹצֵף נִגְחֹת יוֹם־אֵלּוּל.
עוֹד בְּנוֹבְרָתָהּ הַשֶּׁמֶשׁ לֹזְחָטָה בְּכַעֲצֵם־הַקִּיץ,
עוֹד לְבוּשׁ יָרֵק וְעֵבֶת לְגִפְנִים הַנְּמוֹת בַּחֲמָה,
עוֹד זְמוּזִים סוֹד בְּלִת־יִשְׁוֹף בְּמַחְבּוֹא עֶפְאִים מְצֹלִים,
אֵף מִבֵּין יִרְקֵה־עֲלִים, בְּעֵינֵי אֱלֹמוּנִים וְעִנְבֹר,
עֵינֵי הַזֶּהָב הָעָמוּם וְעֵינֵי הַפִּלָּדָה הַפְּתֻלָּה,
שִׁפְעַת־אֲשָׁפְלוֹת לֹא תַצִּיץ, לֹא תִרְמֹז לְהוֹלֵךְ־אֲרָחוֹת.
זֶה, שֶׁבִּדְרֹךְ־הַחֹל, הַמְּלִינָה בֹהֵר מְעִיר,
עֵינָה יִתְנַחֵל לְאִשׁוֹ, וּכְאִלּוּ מִבְּטֹן מֵאֲלֵיו
עָף מֵעַל גֶּדֶר הַצֶּבֶר, הָאֶסּוּר מִשְׁכַּב־תְּהַאֲבָק,
נִצְמַד לִירְקֵה־גִפְנִים וְתֵר אַחֲרֵי פִרְצָה בְּמִשְׁפָּה.
שְׁלוֹת־שִׁבְתוֹן בְּכָרֶם. מִתַּחַת לְסִפְת־מַחְצֵלוֹת,
זוֹ עַל אֲרַבַּעַה עֲמוּדִים עַל גִּבְעָה תִתְנוּסֵם לְמַעְלָה.
לֹא עוֹד יִרְאֶה הַזּוֹמֵר מְדַבְּלֵל־הַשְּׁעָרוֹת, הַמְּכַבֵּם
אֶת הַכְּתָנֶת הַיְחִידָה בְּפִלַח כְּדִי־תֵרֶם שֶׁנִּשְׁפָּר,

אחר שחממה היטב השמש את מי־הקביסה,
 ומדי כבסו יומם לו פומון־חלוצים מעורר.
 לא עוד יתננב לפרם הפלח החולף לכסרו,
 שב מן השוק של הצרות, שם מכר קשואיו ובצליו;
 לא עוד הררי הנושא על גמליו פתמים מחברון
 יפסיק את זמר־געגועיו, הנשפך אל צהרי־הלהט,
 לא עוד יצוה לנערו, הרוכב בראש על תמורו,
 ירד וחדר לפרם והבא לו אשבל ושנים.
 אף גם החלוצי החור בקלצת־הבר המטלאה,
 ששבו־ע־שבו־ע בלי חום על געליו הקרועות
 יעבר כל מושבות־יהודה עבר ובקש עבודה —
 לא עוד יפנס לפרם את לבו המר להשית
 לפני חברו, ששהקה שעתו ונעשה לשומר.
 שבת־שבתון בפרמים. פבר גוע הד תרועות־הבציר,
 לא עוד בין גפנים יבריקו אומלים משפט־פיעסם,
 נדם שיר בוצרים ובוצרות וקול המשגיה הקפדן,
 תחרור־הגמלים לא נשמע, הרוכצים במשעול ומחכים
 עד פי יעמיסו עליהם הפלים המלאים ענבים,
 אותם ל־ראשוני ישאוי לדרכם ביקב המהלל.
 רק פה ושמה מתגלגלים סלים נקבים וקרועים,
 אף גם מתפלשים אשבלות בעפר לצדי־המשעול,
 אותם הבוצרים זרקו בשחקם איש עם רעהו,
 או מתוך סל מלא, גרוש, הטעון על גבן־הגמל,
 נמלו לחול ושם שרדו מזפרת לבציר העליו;
 עתה השמש תיבשם ושועל מזה־רעב בלילה
 ינעץ בם שניו בתאוה ותמה, פי הרב עסיסם,
 יפתח ביללה ועני לו רעיו הרעבים מסביב.

שלות-שבתון בפרם ותנומת-נהרה מסביב,
רק על הגבעה הקטנה, באמצע הפרם תתנוסס,
(אין עוד ישם סבת-הזמר: רק נגמר הבציר — פֶּרְקוּד)
מישהו שוכב פֶּרְקֶדֶן בצל הקלויש של יֶשְׁקָה,
לבוש בתנת לבנה, יורדת על מכנס-בדו,
זקנו הוזהבה מגדל ולראשו תלתלי-ערמונים,
רגליו הגדולות יחפות ואצלן מנחים סנדלים,
בלים מאד ומבקעים, ומטה-אלונים לצדם,
ובעינים הפחלות, הנוגות-עליוות באחת,
יביט לעבים הצחורים, הנמנים בתכלת-מרומים.
זהו נפתלי בן רכב, המטיל לו עתה בארץ,
עתה בשעת ביוֹהֻמָּנִים, עת תמו עבודות-הקין,
אף לא החלו עדין עבודות החרף בשדות.
ועל שום מה לו בן-רכב יקראו? — על שום שבבואו
ארצה-ישראל, והוא אז עוד עלם במיטב עלומיו,
חסן בארו ואמין, אף נלהב וחולם חלומות,
גמר ללכת לחפש את בית-הרכבים במדבר.
עברו מאז עשרים שנה, אף נשאר בנוי, בן-רכב,
מהגם, כי מוזר בדרךיו נפתלי גם עתה נקדם,
בזר לנפשו ושתקן וחלק לו אין במפלגות,
לא הסתפת למושבי וחלק לא יקח בקבוצה,
אף כי איש-שדה הנה, יודע-עבודה וזריו.
אולם עת בולמוס הנדודים בעז יתקפהו: — ועזב
שדו ונגז והלך לשוטט על פני ארץ רבה.
אף לא בדרכים הכבושות — משעולים ושבילים נשמים
יבר לו תמיד בלכתו, הרחק מדרך-המלך,
הרחק משריקת-רפבת ורעש מכונות טסות.

עד כי חֲבֵרָיו בְּלִצּוֹן מִבְּטִיחִים, כִּי אִם גַּם מִשִּׁית
יָבוֹא בְּמַסְלַח־הַבְּרוֹל אוֹ יִקְפִּין מִמְּכֹנִית שׁוֹאֲנָתָה,
יִבְרַח מִפָּנָיו נִפְתָּלִי בְּבִרְחַת מִמַּחֲלַל־הַקֹּדֶשׁ.
שׁוֹכֵב נִפְתָּלִי פֶּרֶקֶדֶן בְּצִלּוֹ הַקָּלוֹשׁ שֶׁל יִשְׁקָה,
מִבֵּיט לְעֵבִים הַנְּמוֹגִים בַּתְּכַלַּת־הָרוֹם וּבִנְעֻגִיעִים
יִזְכֹּר דְּמִיזֻנוֹת־הַנְּעוּרִים וְתַמָּה עַל עֲצָמוֹ, מִדּוּעַ
לָבוֹ לֹא יִגִּיל בִּרְעָה לְקִרְאָת הַנְּצִנִּים הָרַפִּים,
יַעֲלוּ, וְאִם כִּי בַעֲמָל, עַל שְׂמֹת נוֹף־חִלּוּמוֹתָיו?
לָמָּה עַל שְׂפֹת יֶסֶד־הַמֶּלֶךְ, בְּמָקוֹם שֶׁם יִלְלִי יִשִּׁימוֹן,
יִהְיוּ רִגְשׁוֹתָיו בְּחִלְלִי וְנִפְשׁוֹ בְּכִנּוּר תַּתְרוּנֹן,
אֲךָ כִּמוֹ נִכְרִי וְגַר לֹא־חֲזוֹן, לֹא־גִיל נִצָּחוֹן,
יִתְעַה בְּעִיר הַנּוֹהֲרָתָה, שֶׁצָּצָה מַחֲלֹזֹת כְּשׁוֹשָׁן?
לָמָּה מִסְּלַע־הַחֲרָבֹן לֹא רָגִים מַעֲיָנִים נַעֲלָמִים,
אֲךָ אֵת הַמִּיתָם לֹא יֵאָזִין עַת יִשָּׂא אֶל אֲכֵן־הַבּוֹנִים?
הֵאֵם מִזְרָשָׁה לֹא זֹאת מִדּוּרוֹת עֲתִיק־מִקְרָקָה,
יִשְׁכַּחוּ צֶעַד עַל אֶרֶץ, בְּעֵבִים יִהְיוּ בְּטוֹחוֹת?
אוֹ חִלּוּמוֹתָיו עַל מֶרְחָב, עַל חַיִּים שֶׁל דְּרוֹר וְתַסְאֲרָת,
רָחֲבוּ מְאֹד מִהַתְּבִיֵן בְּכַף־הַפִּידִים הַצָּרָה?
אוֹ הַבְּאֻמָּת אֲהַבְתָּ לְאַרְצוֹ הִיא אֲהַבָה לְצִלָּלִים,
אֲהַבָה לְיִלְדוֹת רַחֲוָקָה, שְׂגוּה לָעֵד וְלֹא תָשׁוּב?
כָּכָה יִתְרַהֵר נִפְתָּלִי בְּנוֹחוֹ בְּצִלְלִי־הַתְּאֵנָה,
יִבִּיט לְעֵבִים הָרַפִּים־דַּחְרָחֲרִים בְּצִמְר־הַנֶּפֶן;
אוּלָּם בְּעֵבִים הַקָּלִים, הַמִּרְחִפִּים מִמַּעַל לְרָאשׁוֹ,
רַחֵף וְשִׁנָּה לְרִגְעִים אֵת דְּמוּתָם וְהַגִּדָף בַּתְּכַלָּת,
בֵּן גַּם חִלּוּפוֹת וְתַמּוּרוֹת לְרוּחַ־נִפְתָּלִי, וּכְרֻנֵּעַ
תַּמּוּג עֲצָבָתוֹ הַקָּלָה וְשַׁעֲשְׁעֵי נִפְשׁוֹ דְּמִיזֻנוֹת,
עֲרֻבוֹת הַיָּרֶדֶן מִזְרָחָה יִשְׁוּה לְגַגֵּר עֵינֵיהֶו,

פרים נרחבים ופזרים ואהלי נדים בני-חורין.
שמה יכונן צעדיו, ואולי גם יתקע שם אהל...
ומן הים רוח צח בא וירחשו חרש העלים.
נשם נפתלי בענג ונעצם את עיניו ונרדם.
ובחלום נחל-שורק לו נראה, שם אתמול התהלך
חפש עקבותיו של שמשון במערות מעבר-הנחל,
ואל הכפר המתנוסס על גבעה נקן של נשרים
נשא את עיניו לראות, אם לא דלילה שם הולכה במשעול.
עולה בהר מן העין וכד נוטה-פנינים על ראשה...

שלות-שבתון בפרם. תרדמה מתוקה, עמקה.
רוח מים יחלה חרש מבלי אשר יגע דליות.
צלן רק ירעד לאטו על אדמת החמר החומה.
צפצוף-צפרים לא נשמע, כי עיפו מהם ומאורה:
קרובה שעת-הצהרים וחמה לזהטת בגבורה.
רק הפרפרים בלי יעה, שבורי הלחט המזחור,
אלמים מחשק וענג טובלים ועולים בנהרה.
טסים, מנצנצים, דועכים, שנית מתלקחים, מתלהלחים.
פתאום ותעור הדממה מקולות-המלה עליונים,
שעטת צעדי-מרוצה וקריאות וצחוק בין הנפנים,
זה קול המלקטים הקטנים ואיש ברעהו יתחרו,
מי מהם יקדים לגשת לתאנה אשר עם הגדר
ישתי שורות פפולות של שקדים בפרם משני העברים
ופה ושם בין השקדים צומחת תאנה עבתת,
מקלות על פתפם ותלויים סליהם בראשי-המקלות,
ובתוך הסלים, ברוצם, בשקשוק מדרדרים שקדים.
אותם ללקט כבר הספיקו בננים אחרים על דרכם.

רק לנחמיה זעירא אין סל, אף את מקלו על כתפו
 יחזיק גם הוא כחבריו ולצדו מתלבט ולקוטט,
 אף לא עוד צנום הילקוט, כי בא בו הלקט וצבא;
 רץ וסנדליו בידו ואשכול ענבים בשניו.
 באו לתאנה ופרקו משאם וישבו בצלה,
 נושמים בחזקה, כי עיפו, ופניהם מבהיקות מנעה,
 כי אכן עברו באמון וישר מראשית-הפקר.
 ראשית-כל, אף נחקו כפזת-רגליהם מאדמת-ברכיאל
 ולתה עין יעקב בן-דוד קן צרעים בנקרה של וית.
 צוה ולקחו הנערים איש-איש קמץ-עפר או אבן,
 קלעו בפקדת בן-דוד לנקרת הוית וברחו.
 אף להתרחק עוד טרם יספיקו וענן של צרעים,
 ענן חום-צהבהב מנציץ, מתלבט ומזמזם ברנו,
 זה מתוף נקרת-הוית ויפשוט באויר-התכלת,
 גפזין לכל העברים פמכנון להקיר השווא,
 עד כי הנערים בעמל התחמקו מפניהו, ויעלב
 רץ בכל פחו בראשם, ואולם בעמדם לנות
 אמר להם פמנצח, כי כלם חזבים לברך
 ברפת-הגומל, ומעשה בכבשה מעדרו, שצדעים
 פעם התנפלו עליה ומתה מעקיצותיהן.
 אחר מלחמת-הצרעים להרשת עצי-איקלפטוס
 סרו הנערים, וזכריה בן יפת באומל, שרביש
 לו עוד בעונת-הבציר (הן זכריה גם בוצר הנהו),
 פרת חיש ענף לא-עקם, והתקין לו מקל-תפארת,
 אף גם את רעיו לא שבח והעניק מקלות גם למו,
 אלא במקלו שלו תקע גם מסמר, בקצה,
 בו את הפרות יגישל מעלי-הצבר הדוקרים.

היתה הישיבה נעימה בחרש המצל, הירק,
אולם למראה המסמר של מקל-זכריהו הרגישו
פזם, פי צמאים מאד הם: מי יתן להם פרי-הצבר!
משקט הנהו הצמא וגם את הרעב ישפר!
קמו הנערים והלכו בדרך עקרונה הרחבה,
מבעי רגליהם בחול הרך והחם והמבהיק,
פרמים מימינם ושמאלם ומשכנות של עשמים לפרמים.
אך מה-תועלת במשכנה של עשמים? מי יאכל את פרונו?
תלויים תרמילים ורקים ורבם השחירו ולמאכל
טובים אינמו כל עקר! ואם תמצא לומר: הפרחים?
אמנם נחמדים מאד הפדורים הצהבים, וריחם
ריח גן-ערן, ואולם, אם כן, הן עוד תגדל התמיתה:
פרחים כל-כך משבחים — ולמה הפרות מאוסים? —
פה העמיק יוסי שאלה, אך תוך כדי דבור לו השיב
רחמים בן-יצחק: ואלו, אם חכם הנך, ענני:
למה הצבר מכער ומתוקים פרותיו מנסת? —
עורו מדבר והנה למשכנה של צבר הגיעו.
השכיל זכריהו את מקלו ושלח בראש את המסמר,
צבט הפרות הבשלים, הדבקים לקצוות-העלים,
עלים בשרגים, רחבים, מסמרי הקוצים הפולטים.
נפלו הפרות לעפר ורקים-נורודים-צהבהבים,
גלגלו אותם הנערים בחול עד המחק מחשיהם,
אחר את פדם והדם באזמל של זכריהו התוו,
תתכו בקלפה לארבה, פשטוה — ויתגל הפרי
קריר, עסיסי, ארגוני ובעודו בכפם בלעוהו.
שברו הנערים צמאונם והלאה לכרם-הגבעה,
זה שעוד איש בו לא לקט לדברי זכריהו בן יפת.

שמו פעמיהם; אבל גם ליתר הזרמים לא בזה,
עד כי רק עם הצהרים לכרס-הנגעה הגיעו.

צפר מצפצפה אט על צמרת השקה, מתחתיו
ישן נפתלי וידיו נכסות מתחת לראשו.

קרני-נהרה מסתננות, גולשות מבעד לענפים,
נשקות את מצחו, מלטפות את עיניו הפגורות, מרחפות
הנה והנה על זקנו לגנוד כל עלה בענף.

נושם נפתלי בנחת ובתצחוק של ענב על שפתיו:
פרמעי-גדי הוא רואה, מה רבה הנהרה! הצהלה!

פרפריות מרחפים מגפן על גפן... לא! אלה
הן הבצלות-השרון... מה ריחן הענב משפר...

עיני שלהבת אפלה, שלהבת עליוה, צוחקת,
רומזות מן החבצלות... ומחיד נפתלי בשנתו:

הן בנות-יהודה הן אלה, בנות-ציון שזופות-החמה,
וקופות פתמרים וקלות בצבאים בין הררי-בחרו!

סביבן ישקו עלמים, חסנים בארזי-הלכנון,

שולחים יריהם לתפשו וזן בין הנפנים מתחמקות.
מה תתחמקנה, הבנות? מה נאוו פעמיכן בנעלים!

עד שיפוח היום הבה נצא במחולות-מחנים...

בנור וחליל... מה עליו הצחוק! מה-נלהבה השירה!
גם השמים מנגנים... ויעור נפתלי ויפקח

עיניו והנה ממעל לראשו מצפצפה צפור.

עוד היום גדול, ואף כי כבר פגו תעצומות-הלהט,

אך בין דליות לא תלבין סות צחורה, לא תצחק במשובה
עין בתי-יהודה פורחת... ואולם מאין הקולות? —

שפשה-נפתלי את עיניו וירא את המלקטים למטה.

פזורים ברחבי־הפרם, האחד שח תחת גפן,
 עולה השני על שקד, ומי את האילן, יגער,
 וזה זורק את מקלו למעלה, כי על הצמרת
 עוללות ראתה עינו. וינעל גפתי סנדליו,
 לקח אלתו ויגלש הישרקל מן הגבעה למטה,
 שמה מאד להסתפח לחברה הזאת העליוה.
 אך טרם יגש אליהם והנה מתחת לשקד
 אליו קול־שיחה הגיע, זולפת ברגש ונחה,
 הביט וירא שני נערים, היושבים מתחת לאילן,
 עוסקים בקלוף־השקדים להפחית תפוחם, למען
 הרחיב בתוך סליהם המקום ליתר־הלקט,
 ומדי עבדם וספרו, פלומר האחד יספר
 ובאזנים קשובות לו יאזין חברו. והמה
 יוסי בן חכם משה, ויעקב בן דוד הרועה.
 אלא הפעם היתרון ליוסי, ואף כי בשנים
 קטן הנהו מעקב וגם בעבודה הוא טירון,
 אולם הוא גדול בחכמה, ולא רק בפישט — גם ברמז!
 אף אין פמזהו יודע לספר ספורים נפלאים.
 חמרות¹) צהבות־אדמות מנדרות על פני האדמה,
 מדי תרחבנה במניפה את זנבן הלכן, המנקר
 בתמים שחרחרים, ופתאים תפרשנה כנפיהן ממעל
 ראשיה־נערים ובאו לבין הענפים, בשאתן
 קלפה של שקד במקור, זה לקט של לקט... השמש
 קרובה למערב. תרקע מתחת לשקד האדימה.
 רוח חרישית מעלעלה את העפאים. לרנעים
 המית־געועים של בלבילי, זה ומירה של ארץ־ישראל,

1) Rufous Warbler, Heckensänger.

דומה לקלוח של מעין, תשמע ממחבוא העלים,
נדמה, כי מקשיב מסתרו גם הוא לספורו של יוסי,
וכמו הסכמה יביע בצמצוף הנפסק ונשנה.
נמשך נפתלי גם הוא אחרי צלול הקול ספוג הרגש.
נעבב ושמע: אבל מרי יהיה, זכרנו לברכה,
והוא ראש בית אבותיו, נצר משרש הלויים
גוליירושלים, הגלם נביכדנאצר,
מצא בספרים קדמונים, כי קרוב לבוא קץ הפלאות.
כתוב בשיר השירים: אמרתי אעלה בתמר,
תמר, הרי המשיח – צדיק בתמר יפרח! –
אעלה פרושו: מגלות יעלה ישראל לארצו,
אך בנימטריא, בתמר שש מאות ארבעים ושנים.
בלומר בשנת תייו ריש מ"ם בית לאלף הששי
מלך צדקני יופיע. והיה אומר לאחיו –
שחרו את שומרי בור-פלאו ובאו לבקר בלילה –
אחי, אל יפל לבבכם וגם אחרי מותי, מות-קדושים,
חוקי ואמצו וקוה, כי יבוא הגואל בקרוב.
יקחו הרשעים את ביתי ורכושי וגופי העכור,
אך על נשמתו אין שליטה להם, ואל קונה היא תשוב
זכה וטהורה וראויה לקבל את פני המשיח...
גלה להם את הרמו, וקרן עור-פגיו משמחה,
עד כי כל פנות-הבור החשכות הוזירו מננה...
היה יוסי-ז'ם אליו בא הקדי ומפתו להמר
דתו בדת בני-ישמעאל וחיתה נפשו בגללה.
אף כי הן הוא אשר שם עליו עלילות ברשע,
חמד לרשת נחלתו וגם להעבירו על דתו!
גם האים בצעמו, והוא מלך בני-תימן,

בא אל התפוס, אל בלאו, ואמר לו: שמע, מרי יתיה.
רבות מחשבות בלבבי להיטיב לך באחריתך.
הן לא במוֹתך אֶחֶפְצָה וְלִמָּה לֹא תִבְחַר בַּחַיִּים?
רק בַּמַּעֲמָדִי וּבַמַּעֲמַד־הַקָּדִי תִשְׁתַּחֲוֶה וְתֹאמַר:
'אֵין אֱלֹהִים מִלְּבַד אֱלֹהִים וּמַחְמַד נִבְיָאוֹ'
אוּלֵם לַחֲנֹם הַשְׁחִיתוּ דְּבָרֵיהֶם, וַיְהִי כִי הִצִּיקוּ
לוֹ עַד מָאֹד בְּזִדְיוֹן-לִבָּם, בְּחֶרֶפֶס אֶת מַעֲרֻכּוֹת-יִשְׂרָאֵל,
חָרָה מָאֹד לוֹ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים בְּמֹאמְרֵה־כְּתוּב:
'שָׁמְעוּ עֲצַת-יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲיֵץ אֶל יוֹשְׁבֵי-תִמְנָן,
אִם לֹא יִסְתַּבּוּם צַעֲרֵי-הַצָּאן, אִם לֹא יֵשֶׁם עֲלֵיהֶם
נֹחֶם'. וַתִּבְעַר פָּאֵשׁ חֲמַת הָאִמִּם וַהֲקִדִּי,
נִתָּן הָעוֹ לְהוֹצִיאוֹ לְהוֹרֵג, קִכָּל עַם וְעֵדָה,
אֵף גַּם הִכְרִיחוּ אֶת אֲחָיו לַעֲמֹד מִסָּבִיב לְתִלְיָה,
אֵף מְרִי יְתִיה הִקְדוּשׁ לֹא חָת וְלֹא פֶתַח בְּמִזְוָה,
קָל מִנִּי נָשָׁר וּגְבַר מֵאַרְיֵה לַעֲשׂוֹת רִצּוֹן-קוֹנוֹ,
וּבַעֲלֹתוֹ עַל עֵץ-הַתְּלִיָּה קָרָא לְאֲחָיו:
'אֲמַרְתִּי אֲעֲלֶה בְּתֹמֶר, אֲחֹהָ בְּסִנְיָו' —
הַמַּעִים כָּל מְלָה וּמְלָה וְזִמְרָן בְּגִיּוֹן הַקְדוּשָׁה,
דְּמַעּוֹת תּוֹלָנָה עַל לִחָיו וּפְנֵיו מִבְּהִיקוֹת בִּשְׁמֶשׁ...
שָׁמְרוּ הַדְּבָר הַיְּהוּדִים הָאוֹבְדִים בְּאַרְץ-תִּמְנָן,
צָפוּ בְּכִלְיוֹן-עֵינִים לְבֹא שְׁנַת-תְּרַמִּיב וּבְהֶמּוֹן
עָלוּ לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל, בְּשִׁימָם בִּפְהָ אֶת נַפְשָׁם.
גַּם מִמוֹסַקְבִּיָּה בָּאוּ אֲזֵי רַבִּים, לְאַרְץ הַקְדוּשָׁה,
אֲמָנָם, לֹא יָדְעוּ הַרְמֹז שֶׁל, אֲעֲלֶה בְּתֹמֶרִי, וְאוּלָּם
רָצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּי מִכָּל קְצוֹי-הַגּוֹלָה
נִדְחֵי-יִשְׂרָאֵל וּפְזוּרֵיוּ בְּאוֹתָהּ הַשָּׁנָה, שְׁנַת-רִצּוֹן,
יַעֲלוּ לְחוֹנֵן אֲדַמְתוֹ לִפְנֵי בּוֹא הַגּוֹאֵל... מִהַעֲשֶׂה? —

שָׁלַח עֲלֵיהֶם יְסוּרִים וְשֵׁת אֵיכָה גְדוֹלָה בִּינֵיהֶם
וּבֵין הַגּוֹיִם, בְּנִימוֹסְקוֹב, וּנְתָנָם לְבוּזָה וּלְהִרְנָה.
זָכְרוּ אֲזִי, כִּי בְּגִיבְרִית חֵם, וַיִּזְעֲקוּ אֶל יְהוָה,
נִכְסְפָה נַפְשָׁם לְצִיּוֹן וּבֹאוּתוֹ הַזֶּמֶן, שָׁנָת, בְּתִמְרָי.
רַבִּים מִקֵּם בָּאוּ הֵנָּה, וְהֵם גַּם מִיִּסְדֵּי־הַצְרוּת.
כֵּן סִפֵּר אָבִי לְחֻכָּם רַב מֵאִיר וְאַשְׁמַע בְּאֻזְנֵי...
הַמְּסִיק הַמִּסְפָּר וְנָדָם, לוֹ שֶׁקָּר קִשְׁה־קִּלְפָה גּוֹדֵמָן,
לְקַלְסוֹ בִּידּוֹ לֹא יָכַל וְשָׁמוּ בֵּין שְׁנֵי לַפְּצָה.
פָּתַח בִּינָתִים הַרְוֵעָה יַעֲקֹב בֶּן־דָּוִד וְאָמַר:
אִם כֵּן, מִדּוּעַ לֹא בָּא הַמְּשִׁיחַ עֲדוֹן? הֵן עָבְרוּ
שָׁנִים מָאוֹ לֹא־מַעֲשׂוֹת, סְבוּרָנִי, כְּעֹשִׂרִים אוֹ שְׁלִשִׁים,
אוּלֵּי גַם יוֹתֵר? — וְנִגְאָנָה יוֹסִי וְהִשִּׁיב: סָח אָבִא,
כִּי אֲמַנָּם הָיְתָה שְׁנֵת־רָצוֹן הַשָּׁנָה הַזֹּאת, שְׁנֵת־גְּאֻלָּה,
אוּלָּם לֹא הָיָה הַדּוֹר רָאוּי לְכָךְ... וְלֹא נָתַח.
דָּעִתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב בֶּן־דָּוִד מִתְּשׁוּבַת־חֲבֵרוֹ הַסְתוּמָה,
הַעֲמִיק וְשָׁאַל: „וְאוּלֵּי לֹא דָק מְרִי יְחִיָּה הַקְּדוֹשׁ,
אֲמַנָּם, נִכְנָנָה מְאֹד הַגִּימְטְרִיָּה, אֵךְ הַפְּגָנָה
לֹא אֶל הָאֱלֹהִים הַשִּׁשִּׁי, כִּי אִם אֶל הַשְּׁבִיעִי?“ — וְשָׁתַק
יוֹסִי וְקִמַּט אֶת מִצְחוֹ וְשָׁקַע מְאֹד בַּהֲרַהוּרִים,
סָמָן, שֶׁהִקְשָׁה לִשְׁאוּל יַעֲקֹב בֶּן־דָּוִד הַרְוֵעָה.
אֵךְ פִּעְבוֹר שָׁעָה קָלָה הִתְעַשְׂתָּ: „וְכִי סִלְקָא דַּעְתָּךְ,
כִּי אֵלֶּךָ שָׁנִים עוֹד נִכְרַח לַחֲפֹזַת לְבוֹא הַמְּשִׁיחַ?
הֵן שְׁעִבּוֹד־גָּלִית קָשָׁה וְכָשֶׁל בָּכָר כַּח־הַסְּבִלִי!
שָׁמַח מְאֹד, בְּנִמְוִקוֹ, וְאוֹרוֹ גַּם שְׁנֵי בְּרָבְרוֹ,
אֵךְ גַּם לַיעֲקֹב בֶּן דָּוִד נִרְאוּ הַדְּבָרִים הַפְּנִימִים,
גּוֹפֵר אֵיךְ פֶּעַם בְּתַעֲוֹתָיו עִם כְּבִשְׂיוֹ עַל־יַד שְׂדֵמוֹת־יִבְנָה
עָלָיו בְּנִי־בְדוּיִם הִתְנַפְּלוּ וְקָרְאוּ לוֹ „יִלְד־הַמּוֹת“.

בן, ישעבוד-גליות קשה וכשל כבד בחד-הסבל...
 שבו הנערים לקלוף את השקדים בחד-התמדה.
 כי כבד התלקח המערב ויבער מבעד לאילנות.
 הלף נפתלי לו הלאה ונתקלו עיניו בתאנה.
 אילן שבע-ימים ועבת ופרות מזריקים-מכילים
 מבין העלים למעלה. ויעל נפתלי באילן.
 עלה וטפס בנוע, ואחו בפדים העכים.
 עד כי הסתתר בפסבך ולא ראה הקרקע מתחתיו.
 פתאום ממחבוא-העלים עינים נבהלות הבריקו.
 עיני נחמיה ועירא, שקנה לו שביתה על ענה.
 יושב עליהו ברוחה ורגליו על שני גושענות.
 שמאלו אחוזת בילקוט וימינו קוטפת הפרות.
 פלו שקוע במלאכתו, והרגיש רק אז בנפתלי.
 עת זה הניע בלי משים הנוף, עליו יושב נחמיה.
 נפתע נפתלי גם הוא לרגע; ואולם בראותו
 פרצוף הילד הנפקד עם פאות-השחור המסלסלות
 שחק לקראתו ואמר לו: שלום עליה, בן-חילו
 אל נא תחתה: לא שומר אני, לא משגיח, לא לסטים.
 עובר-ארח אנכי ונפשי אותה בפירה.
 גרנע נחמיה, ואף כי התפלא מאד, שאיש גדול
 אינו מתביש ומטפס באילן באחד הנערים.
 אולם הן זה אשכנזי ועל אשכנזי אין מקשין.
 הוסיף לקטף ונפתלי עלה למעלה-למעלה.
 עד כי כמעט לצמרת הגיע וישב על ענה.
 ילעם הפרות המתזקים וחרש ישורר לנפשו:
 אמרתי: אעלה בתמר, אחזה בסנסוני...

א.

קַבֵּלַת שַׁבָּת.

עוֹד אֵשׁ הַשְׁקִיעָה עַל הָרִים מְבַרֶּקָה,
אוֹר רָז עוֹד לוֹהֵט עַל צֶפֶת הָעִתִּיקָה.

אֲבָל בְּעֶמֶק בְּבֶר נָטוּ הַצֵּלָלִים:
בַּשָּׂדֶה מִתְפַּלֵּלָה עֲדַת מְקַבְּלִים.

לְכַבּוֹד הַשַּׁבָּת עֲטָפוּ לְבָנִים.
בֵּין סִלְעֵי הַהָרִים הַזֵּמִים מַעֲיָנִים.

עַם הַמִּית הָרָף לְמַעֲיָנִים טְמִירִים
מִשְׁתַּפֵּף הַנִּגּוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַשִּׁירִים.

חֲרִים הַפָּנִים וְאֵשׁ בְּעֵינָם:
"שְׁחֹרָה אָנִי וְנָאֹה, בָּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם..."

רוֹעֲפוֹת, לוֹחֲשׁוֹת תְּקוּוֹת סְתָרִים:
"קוֹל דִּוְדֵי הַגָּה זֶה בָּא, מְרַלֵּג עַל הַהָרִים..."

מְקַשְׁיָבִים הַהָרִים הָעוֹשִׂים שְׁנֵי:
"מָה תִּגְדְּרוּ לִי? — שְׁחֹלֶלֶת אֶהְבֶּה אָנִי..."

וּבִלְהֵט מִתְלַקְּחִים גַּעְגּוּעֵי שְׁלֵהָבָה:
"דִּוְדֵי צֶחַ וְאָדָם, דְּגוּל מְרַבֵּבָה..."

זולפים רמזים לאחרית הימים:
גלינה בנפרים, נשפיה לפרמים...

עורנה הנפש, נכספת ביקודה:
מי זאת עולה מן המדבר? מתרפקת על דודה?

ויו רז על הנבעה עם העיר על ראשה,
נרות שבת מציעים מצפת הקדושה;

וברטט מרגנים וקנים וצעירים
פסוקי הרום של שיר השירים.

אף הנה תמו פסוקי הרום.
בקנים אחרונים ההרים מופזים.

עמדה מומר עדת המקבלים.
פניהם בנחות, רגליהם בצללים.

עמדו מזמר וחרש מחכים.
פלגי ההרים מפזים, מפזים...

שבת המלכה עוד מעט תבוא,
מתקין כל אחד לקראתה לבבו...

פתאם קול נשמע בדמי הערבים:
אולי נקבל בירושלים

פני שבתא מלכתא ומלכא קדישא,
וינל לנו סתרו הנאמר בלחישא?

קרבנו, שושבינים, ונעשה תקונים,
באו, אתיו, גוי שומר אמונים,

הָבָה וְנִלְכֶּה לְקָרִית הַקְדוּמִּים.
עַד עוֹד לֹא כָבֵה זֶהב הַדְּמֻדוּמִים...

תִּמְהוּ לְשִׁמוּעַ דְּבָרֵי הַפְּלֹאוֹת:
הֵן עַד עִיר דָּוִד שְׁלֹשִׁים פָּרָסָאוֹת!

אוֹלָם פָּרָנַע אִזְרוּ עֵינֵיהֶם:
הֵן הָאָרֶץ זֶה הַמְּדַבֵּר אֵלֵיהֶם!

צָעִיר עוֹדֵנָה. תּוֹר, גְּבוּהָ;
חֹפֶק עַל פָּנָיו גִּנָּה אֱלֹהָ;
עֵינָיו מְזַהֲרוֹת בְּזֶהר שֶׁל מַעֲלָה;
זָקֵנוּ הָאָרֶץ שָׁחֹר פְּלִילָה,

יֹרֵד וּמֵאֲפִיל עַל מַדְיו הַלְבָּנִים.
זָקֵן בִּקְדָּשָׁה, צָעִיר בִּשְׁנִים!

אֵלָיו מְקַשִּׁיכִים שָׂכִים וַיִּשְׁיִישִׁים.
הוּא כִּי יִדְבֹּר, הִמָּה מַחְרִישִׁים.

גְּלוּיָהּ, יְדוּעָה לוֹ שִׁיתָת אֵילָנִים;
יִשְׁמַע, מְקִיר כִּי תַצַּעֲקֶנָה אֲבָנִים;

סוֹדוֹת מְגִלִּים לוֹ דְּשָׁאִים וּפְרָחִים;
מָנוּ לֹא נִסְתָּרוּ רְמֹזֵי מַלְאָכִים,

טַפְטוּף מְבוּעַ וְשִׁלְהוֹב פְּחָמִים,
אוֹתוֹת יְבוּאֵי בְּאַתְרֵית הַיָּמִים.

רוּחוֹת וּנְשָׁמוֹת הוּא רוּאָה בְּעֵין;
קַפִּיצַת הַדֶּרֶךְ לוֹ אָפֶס וְאֵין.

עלצו ברעדה ישישים נהדרים:
כבר כמחה נפשם לחמדת הערים.

ערנו התפליש ברנבי עפרה,
נשק אדמתה הקדושה, היקרה.

אולם הדרך רחוקה וקשה,
אורב בין סלעים ישמעאל הרשע.

את גם אין כח בתשושי הגופים:
חלשו מטבילות, מצום וסגופים.

עתה כי בא הארי והמלם,
שפר וינעם עליהם גורלם:

יהיו כרנע בעיר המודותם,
יופו לחוננה לפני יום מותם.

את גם הצעירים לפלא שמחו,
הרבה לו חבו ועתה לו זכו:

קפיצת הדרך!... וגדולות מאלה
אולי עוד יראם... הן ידו לא תלא...

הולכים וגוססים וחרו השקיעה.
שוב נשמע קול הארי בדומיה:

אמרו, הכלכם נכונים ללכת?
שורו: כבר קרן אחרונה דועכת וי

שאג האריה וינענו הגורים:
נלכה כלנו בזקנים ונערים וי

אולם הוסיפו כרגע אחדים :
 נגיד מקדם לנשים, לילדים,
 פן לנו ידאגו, אם נאחרה...
 נרוץ ונגיד ונשוב במהרה...
 מי זה לפתאום בכאב מתאנח ?
 מי זה לפתאום בבכי מתנפח ?
 זה הארי בכאב מתאנח,
 זה הארי בבכי מתנפח :
 תאשם יהודה... שחתה ישראל...
 אזי, פי קפחנו הזכות להגאל...
 אלו הייתם ממחרים וחשים,
 אלו לא זכרתם ילדים ונשים,
 היו מיד כל ישראל נגאלים...
 נוגים יאנקו בדמי המקבלים...
 שבת יקבלו נבוכים, חרדים...
 שקעה החמה; ההרים באדים.
 זמר וזמרו: פני שבת נקבלה...
 אולם זמרתם היום במתאבלה...
 צופה מהרה צפת העתיקה,
 פלה בגרות השבת מבריקה,
 צופה לשודה ודומם מתפלאה:
 למה בעצב יקבלו פני כלה ?

רחובות, תרס"ב.

ב.

צַפְרִים.

הַאֲוִיר זָךְ, הַתְּכֵלֶת גְּדוֹשָׁה,
מְזַבְּלָה בְּנִגְחוֹת צֶפֶת עִיר הַקִּדְשָׁה.
מִתְיַבֵּשׁוֹת בְּחֶמֶת סִמְטוֹת הָרָפֶשׁ,
רוּחַ הַהָרִים מְשׁוֹבֵב נֶפֶשׁ.
מִבְּחִיקִים הַפְּתוּיִם הַיְּשָׁנִים, הַתְּלוּלִים,
נִדְמָו כְּמִטְפָּסִים לִשְׁחָקִים הַפְּחָלִים.
הַרְחֵק מִסְבִּיב מִכְחִילִים הַהָרִים,
מְדַלְגִים יִשְׁמְעָאֵלִים בְּשִׁבְלֵי הַצָּרִים,
נוֹשְׂאִים הָעִירָה צְרוּרוֹת שׁוֹנִים:
פְּרוֹת וִירָקוֹת, בִּיצִים וַיּוֹנִים.
יוֹצְאוֹת הַיִּשְׁקָה נָשִׁים וְרִיבוֹת,
הוֹלְכִים נְעָרִים אֶל פְּתֵי הַיְּשִׁיבוֹת.
נוֹעָרִים חֲמוּרִים, צוֹרְחוֹת תְּרַנְנוּלוֹת,
צוֹעֵק עֶרְבִי יָשִׁישׁ בְּקוֹל־קוֹלוֹת:
שִׁמְן מְגוּש־חֶלֶב! שִׁמְן מְגוּש־חֶלֶב!
וְדוֹפֵק אֶת חֲמוּרוֹ בְּחֶדִי נֶעְלָיו.

בפֿרֿיִת רֶעוּלָה מַצְלָעָלָה בְּנוֹמִים.
נֶשֶׁר חָג חוּגִים בִּשְׁחָקִים הָרָמִים.
חֶבֶר אֲבָרְכִים לְבְנֵי־הַפָּנִים
הוֹלְכִים לְטַבֵּל בְּמִימֵי מַעֲיָנִים.
מְנִידִים בִּידֵיהֶם, פְּעִינֵיהֶם וְצִים,
חוֹלְמִים בְּהַקְרִין וּמַחְשָׁבִים קָצִים.
פּוֹסְעִים שְׁנֵי זָקֵנִים וּמַסְפֵּרִים בְּחֶשְׁאֵי
נָסִים וְנִפְלְאוֹת מִשְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחֵאִי.
בִּישׁוּק בַּתּוֹךְ סַנְדְּלָרִים, נִפְחִים
עוֹשִׂים בְּמַלְאכָה וּבְרָגוֹ סָחִים
עַל פְּלוּגֵי הַגִּבְאֵי מְבֹלֵל פְּלוּגֵי:
"לִלְוֵמָדִים" יִתֵּן, אֵךְ לֹא לְהַמּוֹנִי,
וּבְעֻזּוֹתֵינוּ הַפְּרָגָה לְקוּדָה,
קְרוֹבָה הַגֹּאֲלָה, אֵךְ אֵין עוֹד יִשׁוּעָה...
שֶׁפֶךְ!... הוֹצֵק חוּצָה מַחֲלוֹן סִיר שׁוֹפְכִין,
כְּלָבִים שְׂרָטְבוּ מְקַפְּצִים וְנוֹבְחִים.
דָּם מִמַּחֲלוֹן שׁוֹחֶקֶת הַנְּעֶרָה,
תַּבִּישׁ לְהָרִים וְתִיטִיב אֶת שְׁעָרָה.
פְּתָאוֹם בַּתְּכֶלֶת מְלַבִּינֹת עֲנָנוֹת...
לֹא! אֵלֶּה טָסוֹת צַפְרִים לְבָנוֹת.
טָסוֹת כְּחָצִים, וְלֹא נִשְׁמַע קוֹלָן,
מִהַר הַכְּרָמֵל וּמִהָרֵי גוֹלָן.

מעבר הירדן, מצפון, מדרום,
עגנות דבנות בתכלת מרום.

מסות, נפגשות, אורחה נעלסת,
דרפן תישרנה להצר בית הפגסת.

צובאות על פרפב חלונות ופתחים,
קולות התורה משמה גשפכים.

שם אור תעלומות בהדר זרח,
שם הארי סודות עד מפעגת...

עמדו מלכת הזקנים הישנים,
להצר בית-התפלה יפנו עינים.

עמדו המקבלים ההולכים לטבילה,
בקפואים יביטו להצר בית-התפלה.

הדלו מקנתר נפחים, סנדלרים,
עומדים וצופים אל קהל הצפרים.

אף גם בחלון הנערה היפה,
היד על הצמה, בעמדה פן קפאה.

עומדים וצופים מכל העברים,
יודעים הם פלם, מי הן הצפרים.

לישיבת הארי יום יום בצחרים
הן דאות, הן באות לבנות-קנפים.

באות וצובאות ליד החלונות,
גשמות צדיקים מישיבות עליונות...

רחובות, הרפ"ב.

בֵּשׁ לְ מִי.

יוֹשֵׁב הָרֶב עִם תַּלְמִידָיו וְלוֹמַד.
פְּתָאוֹם בְּפֶתַח מִמְּקוֹמוֹ הוּא עוֹמֵד,
מִשְׁתִּיק תַּלְמִידָיו וּמִקְשִׁיב רַב קָשָׁב.
פָּנָיו הַחוּרִים הִתְקַדְּרוּ כְּנִשְׁפָּה.

עוֹצֵם אֶת עֵינָיו וּבִנְפֹשׁ נִדְהָמָה
לִזְחַשׁ הוּא: "בְּרוּךְ דָּבִן הָאֲמָתוֹ"

קָמִים תַּלְמִידָיו וְשׂוֹאֲלִים יָחַד:
מַה זֶּה, רַבֵּנוּ, פָּחַדְתָּ פָּחַד?"

אָז לְתַלְמִידָיו־הַחֲבֵרָיו יָבִיעַ:
"אֲוִיָּה, כִּי נִשְׁמַע לִי כְרוּ בְּרָקִיעַ;

נִכּוֹן לְצַפֵּת יוֹם אֲפֹלָה וּשְׁמָמָה,
אֲרָבָה וְכֹלָה כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה,

מִחֵיָּה לֹא יִשְׁאִיר בָּעִיר וּבִגְבוּלָהּ,
צַפֵּת עִיר הַקֹּדֶשׁ תִּשָּׁאָה אָז כָּלָה..."

סָחִים הִשׁוּמָעִים: "בְּשֵׁל מִי הַגּוֹזְרָה?
מִי זֶה שֶׁחָטָא? מִי עָבַר עֲבֵרָה?"

עֲנֵה: בְּנִלְלֶכֶם תִּשָּׂאָה הָאָרֶץ,

מִזְבָּלִים אֲתֵמָה וּבִידְכֶם יִשְׁרֹץ!

תָּמָה הָאֶחָד: רַבְּנִי, סִלַּחְהוּ

מִזְבָּלִים אֲנִי־הֵנּוּ פֶדֶת וְכִהְלַכְהָ...

אָמַר הַשֵּׁנִי: הַשָּׂנָה כָּלָה

צֵם אֲנִי צוֹמֹת לְקֶרֶב הַגָּאֻלָּה...

סִפֵּר הַשְּׁלִישִׁי: אֵת יִצְרִי הִמַּתִּי,

הִזְנִי הַפְקַדְתִּי וְאַשְׁאִיר בֶּק מָטִי,

עָלִיו נִשְׁעַנְתִּי, עַת גָּלוּת עָרַכְתִּי;

בְּזִכְרִי הַחֲרָבֹן מִבְּכִי הַשְׁתַּחֲוִיתִי...

סָח גַּם הָרְבִיעִי וְגַם הַחֲמִישִׁי:

יֵאמֹר נָא רַבִּי, מָה חֲטָאִי? מָה פָּשְׁעִי?

הַבְּלִי הָעוֹלָם הִזֶּה לֹא צְדִיקִי,

תָּמִיד שְׁקָדְתִּי בֶּק עַל תְּקִינִי,

תָּמִיד עֲמַדְתִּי עַר עַל מִשְׁמַרְתִּי,

שָׁמַחַה בֶּק אַחַת לְנַפְשִׁי הִתְרַתִּי:

חֲלוֹם וְקוֹה לְבֹא הַמָּשִׁיחַ,

אֵלָיו גִּעְגּוּעֵי לֹא אוֹכֵל הַשְּׂבִיחַ.

וְזֹאת הִיא — אִזּוֹ סָח הָאָרִי — הַחֲטָאָה!

כְּלוֹם עוֹד יֵשׁ גְּדוּלָּה מִזֹּאת הַהֲנָאָה?

אֵךְ אֵיךְ נִהְיָה מִתְקוּוֹת מָשִׁיחַ,

וּמֵאַחֲרָיו לִבְנֵי נִקְשִׁיחַ?

אֵיךְ לַחֲלוֹם עַל הַגְּאֻלָּה נִהְיָה,
עַתָּה אֵלַי אֲנִקֶּת הַדֵּל לֹא גְאוּנָה?

מִשָּׁל לְזוֹלָל הָאוֹכֵל פְּסִיזִים,
סָבִיבוּ מִפֶּן עַתְּ גּוֹעִים אֲבִיזִים;
מִשָּׁל לְשִׁחְצוֹן, פְּסוֹת יַעֲטֶף יִקְרֶה,
סָבִיבוּ עֲרָמִים עַתְּ קוֹפְאִים מִקְרֶה...

אָכֵן בָּלָנוּ — חֲטֵאֵנוּ כְּשֵׁנִי...
עֲתָה לָכוּ אֶל עוֹבְדֵי הָעֵגִי...
עֲלֵתָה צַעֲקָתוֹ... לֹא עָנְרוּ בְּמַהֲרָה,
אִי אִי תִבְטְלוּ אֶת רֵעַ הַגּוֹרָה...

חָשׂוּ לְלִכְתּ אֶל בֵּית עוֹבְדֵיהֶו,
מֵהָר — וְחִרְבָּה נִזְפָּלֶת הֵם רָאוּ,

בְּפֶסֶס רֹאשׁם וְנִכְנְסוּ פְּנִימָה:
שׁוֹכֵב עוֹבְדֵיהָ וּבֹכֶה בְּנִהְיָמָה.

שָׁאֲלוּ אוֹתוֹ לְפֶשֶׁר יְגוֹנוֹ,
סִפֵּר לָהֶם אֶת פִּרְשֵׁת אִסּוּנוֹ:

„לִחְמִי אֲבִיָּאָה בְּזַעַת אִפּוֹס,
בְּדִי אֲמַלֵּא וְאֶמְכֹּר חֲמִים;

אֵךְ הִנֵּה נִפְּלוּ הַקּוֹרוֹת שֶׁל בֵּיתִי,
שִׁבְרוּ הַחֲבִית, בָּהּ מִים הִכְאֵתִי,

נִפְּצוּ הַבָּדִים וְכָל הַתְּנַקְנִים —
עֲתָה יִלְדִי בָרָעַב מִתְעַנִּים.

כִּי בַמָּה אָקֵנָה לִי בָלִים אֲחֵרִים?

מָהְרוּ אָז אֶל הַשּׁוֹק הַחֲבֵרִים

בְּסֶף לְבָלִים לְהַשִּׁיג בְּשִׁבְלוֹ.

זֶה מָכַר מִקְלוֹ וְזֶה – אֶת מְעִילוֹ,

זֶה אֶת הָאֲבֵנִט וְזֶה אֶת הַנְּעָלִים,

זֶה אֶת מִצְנֶפֶתוֹ מִזְנֻבוֹת שְׁעָלִים,

(אֲזִי בְּמִטְפַּחַת יִכְסֶּה קִדְקִדִּי).

בָּאוּ אֶל מוֹכַר הַמִּים, וּלְיָדוֹ

מָסְרוּ הַכֶּסֶף בְּנֶפֶשׁ עוֹלָסָת,

בִּרְכָם – וַיָּשֻׁבוּ אֶל בֵּית־הַכֶּנֶסֶת.

שְׁנֵית הֵם יוֹשְׁבִים וְלוֹמְדִים עִם רִבָּם.

מִצְלִיף הַשֹּׁמֵשׁ עַל פְּנֵיהֶם, עַל גִּבָּם,

מִצִּיף בּוֹהֲרוֹ אֶת דְּפֵי הַסְּפָרִים.

פְּתָאוֹם וַיִּשְׁשֻׁמוּ צִלָּלִים נִסְתָּרִים,

עָבוּ הַצִּלָּלִים וַתִּחְיֶה עֲלֻטָּה...

מָה זֹאת? כָּל עֵינִן בְּפֶתַח נִבְטָה...

מִשֶּׁק חֲדָגוֹנִי כְּמִשְׁק הַגִּשְׁמִים...

מָה זֹאת? הֲלֹא יָמוּת חֲמָה הַיָּמִים!

הִנֵּה הָאֲרָבָה! – רַב יִצְחָק אֲזִי קָרָא –

אֵךְ הוּא לֹא יָבִיא עָלֵינוּ כָּל צָרָה!

עוֹד הוּא מְדַבֵּר וְרוּחַ נִשְׁבָּה,

רוּחַ חֲזָקָה מִמְּזֻרַח מַעֲרָבָה.

נְשָׂאָה הָרוּחַ הַמּוֹן הַהֲנִיבִים,
רַק עוֹד מִרְחוֹק הֵם גִּרְאוּ כְּעֵבִים,

עֵבִים אֲפֹרִים מִזְהִירִים בַּחֲמָה,
אֶף גַּם הַמֶּלֶת כְּנִפְיָהֶם גִּדְּמָה.

שׁוּב שְׁמֶשׁ קִיץ בְּגִבּוֹרָה זֹרְחָה,
שׁוּב אֵשׁ הַתּוֹרָה בְּעֹז מִתְלַקַּחָה.
שׁוּב בֵּית־הַתְּפִלָּה אֲשֶׁר עַל הַגְּבֻעָה
רוֹעֵד מְנַנֶּנֶה נְלַהֲבֵה־מְלֻחֶבֶה.

אֶךְ יֵשׁ, יִשְׁתָּאוּם לְמוֹדֶם יַפְסִיקוּ,
רְצוֹן וְנַחַת אֹז פְּנִיָּהֶם יַפִּיקוּ.

שׁוֹמְעִים לְקִרְיָאָה הַבָּאָה מִתַּחַת:
שְׁתוּ מִיָּם קָרִים וְתִשְׁבְּעוּ נַחַת!

שְׁתוּ מִיָּם קָרִים, טַעֲמָם — מִחֲמַדִּים!
וְעוֹבְדֵיהוּ מִקְשָׁקֶשׁ בְּפִדִּים:

טַעֲמוֹ טַעַם בֶּן עֶדֶן, יְהוּדִים!
מִימֵי מַעֲנִיּוֹת מְתוּקִים, חֲמִידִים!

רחובות, תרפ"ב.

ד.

קדושין...

א.

יָצְאוּ בַּחֲרֵי יְשִׁיבָה לְשׁוֹחַ
יֵשְׁבוּ עַל אֲבְנֵי הַשָּׂדֶה לְנוֹחַ.
הָרִים עַל הָרִים מְסָבִיב נְשָׂאִים,
פְּלָגִים נְנַחְשִׁים מִתְפַּתְּלִים בְּבִקְעִים.
שְׁרִירֵי הָרְבוֹת וְקִבְרִים עֲזוּבִים.
זִיתִים עֲתִיקִים, תְּאֵנִים, חֲרוּבִים
פְּזוּרִים בֵּין סְלָעִים. עַל פְּנֵי הַמְּדְרוֹנִים
שְׁדוֹת מִזְרִיקִים. הַמוֹנִים הַמוֹנִים
טוֹבְלוֹת בַּתְּכֵלֶת, מִבְּהִיקוֹת בְּזוּזָה
פְּנֵפִי רִנָּנִים. מִגְבָּעָה לְגִבָּעָה
עֶפֶר אֵילִים מְקַפֵּץ עַל צוּרִים.
נְהַנִּים מֵאֲוִיר הַזֶּה הַבַּחוּרִים,
יֹשְׁבִים וּמְסַפְּרִים סִפּוּרֵי נִפְלְאוֹת,
קָצִים מְחַשְׁבִּים וְגִימְטְרִיאוֹת,
סָחִים עַל קְדוּשִׁים וְעַל מְקַבְּלִים.
אָמַר הָאֶחָד: אֵת שִׁיחַ הַדִּקְלִים

לו הבינותי, כי אז מה שמחתי!

אולם לחנם עד עתה טרחתי.

צמתי, עשיתי יהודים, טבלתי

שלוש מאות טבילות ומאום לא הועלתיי.

נאנח הבחור וזען השני:

לו הארי שיחת עוף יבינני!

שיחת העוף וגם שיחת כל תיה —

זאת תשוקת נפשי ואדיר מאוזה!

מקשיב השלישי, מסתכל באויר.

ידו לרגעים על מצחו הוא מעביר,

נדמה פזכר נשכחות, ויגון

נשקף מעיניו המלאות ערגון.

אמר בדממה: גם לי אין מנוחות,

נפשי מתאוה אל עולם הרוחות...

דעת חפצתי תעלומות השדים,

אף כי כלנו מהם מה חרדים...

עוד הוא מדבר ומן האדמה

אצבע לבנה מתגלה בדממה,

גוה ויצאת ושוב מתחמקת,

דקה ויפה ודיא כמצחקת.

צחק האחד: "מה היא מתנועעת!

אולי נקדשה בדת בטבעת?"

קם אז השלישי מאבן מושבו,
 הסיר מבעתו — מה דופק לבבו —
 שם על האצבע — והנה נעלמה,
 היא ומבעתו בתוך האדמה.
 אחזה רעה בחורי הישיבה,
 רצים, נתקלים בסלעי הגבעה,
 אולם כל נזק לא ארע חלילה,
 באו העירה ומבלו לתפלה.

ב.

צפת עיר הקדש על מה מתעלסת?
 בת ראש הישיבה לחפה נכנסת!
 מי לא יתברך בפלה התמה,
 יפה כלבנה וברה פחמה?
 מי לא יתפאר בהתן המשלם,
 צעיר בלומדים וגדול מבלם?
 בקי בפוסקים וחרף בגמרה,
 ידו לו רב גם בהקמה נסתרה.
 באו לתת לו את שבע הפרכות
 שרי התורה וראשי משפחות.
 פאות תלמלים וזקנים מגדלים,
 מצנפות שער מזנבות שועלים,
 חלוקים של משי לארץ נגדרים,
 בגדים של כבוד ופנים נהדרים.

נוֹנְנִים הַמְנַנְנִים לְכָבוֹד הָרַבִּים,
 לְכָבוֹד הַמְחַתְנִים, לְכָבוֹד הַמְזֻמִּים,
 לְכָבוֹדוֹ שֶׁל חֶתָּן, לְכָבוֹדָהּ שֶׁל פֶּלֶה,
 לְכָבוֹד בְּנֵי הַיְשִׁיבוֹת, לְכָבוֹד צֶפֶת הַנֶּעֱלָה.
 גְּרוֹת שֶׁל שְׁעוֹה נִיצוּצוֹת מִתִּזִּים.
 עֶרוֹף הַשְּׁלֶחֶן לְכָבוֹד הָאֲשִׁפּוּזִים.
 עָלִיו כָּל מִינֵי מַאֲכָלוֹת, מִשְׁקָאוֹת,
 פְּרוֹת, מְגִדּוֹת וְשֹׁאֵר פְּרַפְּרָאוֹת.
 אוֹלָם עַל כָּל־מִן קַעֲרָה מִזְחָרָה:
 בָּהּ דָּג אֲבִירִים מִיָּם הַכִּנֶּרֶת.
 אֵף עוֹד רַב יָתֵר מוֹשֵׁף עֵינַיִם
 צָבִי בַצֵּלַחַת עִם רֹאשׁ וְקַרְנָיִם.
 עָרֵב הָרָמֹז לְלֵבָב הַמְקַבְּלִים:
 דְּמָה, דוֹרִי, לְצָבִי אוֹ לְעֹפֶר אֵילִים...
 אֵף גַּם הַחֲצֵר מְלֵאָה אֲנָשִׁים,
 שֵׁם אֵת הַחֶפֶז מַעֲמִידִים שְׂמִשִּׁים.
 מְחַלְחָשׁוֹת נִעְרוֹת בְּבִת־צֹחֶק שׁוֹבְבָה,
 לְצַד הַכַּחְוִירִים מִסְתַּכְּלוֹת בְּגִנְבָּה.
 גַּם הַכַּחְוִירִים מִסְתַּכְּלִים לְצַדְדִּים...
 אֱלֹהִים עִם אֱלֹהִים מִתְנַצְּחִים וְלָדִים.
 הוֹמָה הַחֲצֵר, צוֹחֶקֶת, רוֹעֶשֶׂת,
 אֵף גַּם הַזִּקְנִים נִדְחָקִים לְגִשָּׁת,

כָּלֶם בְּכַנְדֵי הַשָּׁפֶת לְבוּשִׁים;
 הֵן הָאָרִי פֹה יִסְדֵר קְדוּשִׁין!
 הִנֵּה הַחֲתָן מוֹבִילִים שׁוֹשְׁבֵינִים,
 עֵינָיו עֲצִיבוֹת וּפָנָיו מְלַבֵּינִים.
 הִנֵּה הַפֶּלֶה מוֹבִילוֹת שׁוֹשְׁבֵינֹת,
 לוֹטוֹת בְּצַעֲיָהּ פָּנֶיהָ עֲדִינוֹת;
 גַּם הָאָרִי לְאַפְרִיזֵן כָּבֵד צוֹעֵד
 עָטוּף לְבָנִים כְּבִשְׁבֶּת וּמֹעֵד.
 פֶּתָאוֹם – מֵאֵין לְפֶתָאוֹם הוֹפִיעָה? –
 אִשָּׁה סוֹפֶדֶת וְהִיא יִפְהַפֶּיהָ,
 אוֹחֶזָה בְּכִלּוֹנִסוֹת הַחֶפֶה וּבוֹכָה:
 הֲאֵם גַּם אַתָּם תַּעֲנִיתוּ הַנְכוּחָה?
 הֵן כָּבֵד קִדְשֵׁנִי הַבְּחוּר הַחֲתָן,
 זֹאת הַשִּׁבְעָה עַל יָדֵי הוּא נָתַן;
 לוֹ אֲנִי כָּלִי, אָף הוּא שְׁלִי כָּלִיל...
 עֲדִים חֲבָרָיו וְהָרִי הַגָּלִיל,
 אֲכַנִּי הַשָּׂדֶה וְאַרְבַּע הָרוֹחוֹת;
 נִגְשָׁה לְחֲתָן, בְּזוֹרְעוֹת הַפְּתוּחוֹת
 חֲפָצָה לְחִבְקוֹ. בְּשִׁישׁ יָדֶיהָ,
 פֹּז – קוֹצוֹתֶיהָ, פּוֹכְבִּים – עֵינֶיהָ,
 קוֹלָהּ בְּנִכֵּל וּכְלָה אִשׁ אֲהַבָּה,
 בָּכָה לֹא יִפְתָּה מֵעוֹלָם בַּת־חֹהֶה!

נודע הדבר... ותקם הרה...

מת לב הפלה, רועדת ונדה.

גדהם החתן וחור פמות,

בעיניו געגועים, בעיניו עצבת...

גם כל הקהל מרמט מפחדים.

זקנים נאנחים, ובוכים ילדים.

רק במסמרות הנערות היפות,

סוקרות לשדה והן במכשפות...

אולם פרנע ותדם העדה,

סה הארי והשדה הרה:

גלוי הדבר הזה לי מימים...

פבר זה ארבת אל הפחור התמים.

תמיד הקלפה נמשכת לתמה.

תמיד לקדשה אורבת השמאה...

היתה מלחמתו ארפה וכבדה...

לכן גם עינו פה נונה, הרה...

קשה הקרב עם הפת של סמאל...

אולם לא ינום שומר ישראל...

נלחם הפחור ונשמר בטהרה...

לכן גם זכה לפלה היקרה.

ניצוץ נשמתה מאור האמהות.

הוא ישמרנו מרוחות הרעות...

אך לבל תאמרי, פי עול הוא עשה,

אשה על אשה הבחור פי נשא, —

הנה לך גשף ושוב אין לך שליטה...

הוציא מבוסו ונתן לה גטה;

לקחה השדה רועדת, נבהלה,

היתה לניצוץ וכבתה ביללה...

שנית קול שמחה, קול חתן וכלה;

הצתו אורים באפריון של מעלה.

ארג החפה ברוח מתפדר;

בבור חארי הקדושין מסדר.

שכיבי אש קדש משפתיו נתוים,

סודות מרחפים וריון דריון.

ריחות מפלאים של כל מיני בשמים

מביא בכנפיו קהל רוחות געלמים.

קורצים מלמעלה מאורות הנצחים,

זולף הנגון פרנתי מלאכים.

יפתה פי שבועה הפלה הנאה,

מוחיר החתן בזהר עלאה.

תמו קדושין וברכות בדתן.

מזל טוב, פלה! מזל טוב, חתן!

נוגנים המנגנים בשמחה ובצהלה
 לכבודו של חתן וכבודה של פלה.
 מריעים לכבוד הארי, קדוש ישראל,
 בזכותו מהרה מגלות נגאל.
 לכבוד הרבנים, לכבוד המחתנים,
 לכבוד בני הישיבה, לכבוד המזמרים.
 לכבוד צפת הקדושה, לה שבה ותהלה,
 תפנה ותפונן במהרה על תלה!

רחובות, תרס"ב.

ת כ ז .

עמוד

ג	ירדנית
יט	בוער בהדרה
לג	מלחמת יהודה והגליל
מו	כרמית
סג	על ששת ים יסו
עג	יובל הענלונים
קא	בדרך
קכז	היורה
קלז	לקט

טאגרות צפת :

קנט	.	.	.	א. קבלת שבת
קסד	.	.	.	ב. צפרים
קסז	.	.	.	ג. בשלמי
קעב	.	.	.	ד. קרושין

תקון טעויות.

עמוד	שורה	נדרס:	צ"ל:
מ"ו	י"ג (מלמעלה)	בספם	בספם
כ"ז	ז'	השבים	השבים
ל"ה	י'	פרג	פרג
ל"ז	ד'	אלמונית.	אלמונית.
"	י"ג	פראי	פראי
מ"א	מ"ז	הקנה ?	הקנה.
מ"ב	י"ז	בבשה	בבשה
מ"ו	ו' (מלמטה)	העליונים :	העליונים :
צ"ו	א' (מלמעלה)	קרוזות	קרוזות
"	ו'	וונבר	וונברו
"	מ"ז	באפל לילות	ובאפלת ליל
צ"ה	א'	הדליקו	הדליקו
"	ג' (מלמטה)	בוקבי	בוקבי
ק"ה	ה' (מלמעלה)	השנאה	השנאה
ק"ז	ו' (מלמטה)	אולי	אולי
קכ"ב	ד'	הרהר :	הרהר :
קכ"ז	ד' (מלמעלה)	מתוכו	מתוכו
"	י"א	שאון	שאון

